GAȘCA POFTICIOȘILOR

DAVID ARNOLD

David Arnold e considerat unul dintre cei mai promițători noi autori americani de literatură Young Adult, romanul său de debut *Ținutul țânțarilor* aducându-i această recunoaștere în 2015, când devine bestseller imediat după apariție. Pe lângă povești, Arnold compune și muzică sub numele de Cinema Cycle. Piesele de pe albumul *Say It Out Loud* sunt inspirate de întâmplările și personajele din cele două cărți ale sale, *Ținutul țânțarilor* și *Gașca pofticioșilor*.

DAVID ARNOLD

GAȘCA POFTICIOȘILOR

SAU
AU TRĂIT ȘI-AU RÂS
ȘI AU VĂZUT CĂ ERA BINE

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

youngart

Redactor: Iulian Curuia
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ARNOLD, DAVID

Gaşca pofticioşilor / David Arnold; trad. şi note de Laura Ciobanu.
– Bucureşti: Youngart, 2017

ISBN 978-606-8811-29-1

I. Ciobanu, Laura (trad.; note)

821.111

Pentru fraţii mei, Jeremy şi AJ, adevăraţii Pofticioşi.

* * *

Şi în memoria celor doi bunici ai mei, doi adevăraţi superarmăsari de curse.

Distribuție

* * *

Gașca Pofticioșilor

BRUNO VICTOR BENUCCI III, 16 ani (VIC): Capitolul curent. Opera, Matisse, Mad. Superarmăsar de curse.

MADELINE FALCO, 17 ani (MAD): Iubita Noului An. Tunsoare punk, Elliott Smith, operații cu mulțimi, autenticitate.

MBEMBA BAHIZIRE KABONGO, 27 de ani (BAZ): Colecționar de povești și tatuaje. Anti-pâine. Recunoscător Domnului.

NZUZI KABONGO, 20 de ani (ZUZ): Fratele mai mic al lui Baz. Dansul, trupa Journey, pocnitul din degete. Vorbitor prin alte mijloace.

COCO BLYTHE, 11 ani: Compozitoare. Roșcată. Înghețată și Queens și false înjurături. Da, frutu-i!

Poliția din Hackensack

SERGENT S. MENDES: Dependentă de cafea. Iubită neentuziastă. Isteață și prudentă. E mai mult decât pare.

DETECTIV H. BUNDLE: Nor atomic. Hârțogărie și reguli. Mândru membru al burgheziei înfloritoare.

DETECTIV RONALD: Sosie a lui Weasley. Iubit entuziast. Talentat la stat degeaba. Pudel pierdut.

Familia etc.

DORIS JACOBY BENUCCI: Mama lui Vic. Văduvă. Prăjituri, familie și progres. Încearcă din răsputeri.

BRUNO VICTOR BENUCCI JR.: Tatăl lui Vic. Gânditor cu inima. Fan al pantalonilor de trening și al Mets. Decedat.

OMUL-AUTOPORTRET (UNCHIUL LESTER): Unchiul lui Mad. Whisky, țipete și plânsete. Posesor de puști.

JAMMA: Bunica lui Mad. Afectată de demență. Papuci și pijamale și Coca-Cola la dublu.

FRANK-PRIETENUL: Avocat. Văduv. Mâncător de fasole verde și novice într-ale literaturii. Poartă costum.

KLINT & KORY: Băieții lui Frank. Hot Topic & Batman. Orkestra Sufletelor Pierdute. Niște puști complet nepofticioși.

PĂRINTELE RAINES: Preot, înțelept, autor de fapte bune. I-a căsătorit pe părinții lui Vic. Super fan Iron Maiden.

RACHEL GRIMES: Actuala prietenă a lui Baz. Bravă asistentă medicală. Tunet, jogging și clătite.

Capitolele anterioare

CHRISTOPHER (TOPHER): Artist al tatuajelor. *Battlestar Galactica*, sobrietate și resurse din plin. Chel.

MARGO BONAPARTE: Chelneriță, contrabandistă, cochetă. Cartofi prăjiți cu brânză. Rom. „Bonjour, mes petits gourmands!“

NORM: Măcelar rus. Neînțeles. Carne. Porci însângerați. Nu-i de la KGB. „Niet.“

GUNTHER MAYWOOD: Pustnic. Proprietar. Stăpânul Livezii Maywood.

Peștișorul de aur

HARRY CONNICK JR. JR.: Supraviețuitor. Înotător. Iubitor de vreme rece. Nu se dă bătut. Dar ce să-i faci?

* * *

Mi se părea amuzant că asfințitul pe care ea îl vedea
din curtea ei și cel pe care eu îl vedeam de pe scările
din spate era același. Poate că, la urma urmei,
cele două lumi diferite în care trăiam nu erau atât
de diferite. Vedeam același asfințit.

Proscrișii, S. E. Hinton

* * *

UNU

FAȚETELE SEMNIFICATIVE

sau

Adunați-vă laolaltă eurile prostuțe și inutile

```
Camera de interogatoriu nr. 3
Bruno Victor Benucci III & sergent S. Mendes
19 decembrie, 3:12 p.m.
```

Gândiţi-vă numai: sunt miliarde de oameni pe lume, fiecare cu un miliard de „eu sunt". Eu sunt un observator tăcut, un campion la stat pe tuşă. Îmi sunt dragi arta, cei de la Mets şi amintirea tatei. Reprezint aproximativ a şapte miliarda parte din populaţie: acestea sunt faţetele mele semnificative şi asta doar pentru început.

— Începe cu prietenii mei.

— Ce anume?

— Povestea, zic eu.

Numai că nu-i chiar aşa. Trebuie să merg mult mai departe în trecut, înainte să devenim prieteni, pe vremea când nu exista decât....

...

OK, gata.

— M-am îndrăgostit de vreo mie de ori.

Mendes zâmbeşte uşor şi împinge mai aproape reportofonul digital.

— Scuze, ai zis... că te-ai îndrăgostit?

— De o mie de ori, zic eu trecându-mi ambele mâini prin păr.

Cândva credeam că iubirea e definită prin numere: primul sărut, cel de-al doilea dans, infinitele suferinţe. Credeam că numerele durează mai mult decât iubirea însăşi, supravieţuind în cotloanele întunecate ale inimii distruse. Credeam că dragostea e crudă şi dificilă.

Acum nu mai cred nimic din toate astea.

— Sunt un superarmăsar de curse.

— Ce ești?! întreabă Mendes aruncându-mi o privire severă și totodată ostenită.

— Nimic. De ce nu purtați uniformă?

Poartă o fustă de tweed cu o jachetă asortată și o bluză largă. Îi observ în tăcere ochii căprui, intenși și – să nu fi fost pungile de sub ei și ridurile laba gâștei care îi încadrează trăsăturile ca niște paranteze faciale – foarte frumoși. Îi observ în tăcere cutele discrete de pe mâini și gât, semne ale îmbătrânirii premature. Îi observ în tăcere lipsa verighetei. Îi observ în tăcere părul negru, lung până la umeri, cu o urmă vagă de expresie și stil.

Între paranteze, discretă, absentă, stăruitoare: fețele lui Mendes, se pare, sunt o subtilă notă de subsol.

— Teoretic vorbind, am ieșit din tură, zice ea. În plus sunt sergent, așa că nu trebuie să umblu tot timpul în uniformă.

— Deci dumneavoastră sunteți șefa, corect?

— Eu îi dau raportul locotenentului Bell, dar ăsta e cazul meu, dacă asta întrebi.

Vâr mâna sub scaun, scot tubul de Visine din buzunarul din față al rucsacului și îmi pun repede câte o picătură în fiecare ochi.

— Victor, ai lipsit timp de opt zile. Apoi, în dimineața asta, tu și – răsfoiește printre hârtii până când găsește ce caută – Madeline Falco ați intrat aici ținându-vă practic de mână cu Mbemba Bahizire Kabongo, zis și Baz, principalul suspect în omorul pe care îl anchetăm.

— Nu mă țineam de mână cu Baz. Și nu-i un ucigaș.

— Așa crezi?

— Așa știu.

Mendes îmi oferă un zâmbet compătimitor, genul de zâmbet care echivalează cu o încruntare.

— Vic, omul tocmai s-a predat. Ca să nu mai spun că ADN-ul lui e pe arma crimei. Avem suficiente dovezi ca să

îl vârâm pe Kabongo după gratii pentru multă vreme. Ce sper să mă lămureşti tu este cum ai ajuns de la a fugi pe uşa din faţă a locuinţei tale acum opt zile la a intra aici în dimineaţa asta. Ai spus că ai o poveste. Aşa că spune-o.

Amintirea acestei dimineţi e proaspătă. Vocea lui Baz, întipărită în mintea mea. „Aplică tactici diversioniste, Vic. Ei o să aibă nevoie de timp. Şi noi trebuie să li-l oferim."

— Orice fată care se dă cu dermatograf, zic eu.

...

...

Sergent Mendes mă priveşte cu ochi mijiţi:

— Ce?

— Orice fată care cântă la un instrument, cu excepţia fagotului, cred.

— Îmi pare rău, dar nu-nţe...

— Orice fată care poartă tenişi Nike vechi. Orice fată care desenează pe ei. Orice fată care ridică din umeri sau coace pâine sau citeşte.

„Povesteşte-le despre fetele pe care ai crezut că le-ai iubit, cele de dinainte." Zâmbesc în sinea mea, e singurul loc unde pot să zâmbesc.

— Orice fată care merge pe bicicletă.

Îmi scot batista şi îmi şterg saliva din colţul gurii. Tata îi spunea „cana mea crăpată". Nu puteam să sufăr faza asta. Acum îi duc dorul.

Uneori... da, cred că duc cel mai tare dorul lucrurilor pe care nu le puteam suferi.

Mendes se lasă pe spătarul scaunului.

— La puţin timp după ce-ai plecat, mama ta te-a dat dispărut. Vic, ţi-am văzut camera. E toată numai Whitman, Salinger şi Matisse. Eşti deştept. Şi cumva tocilar, dacă nu te superi că-ţi spun aşa.

— Şi ce vreţi să spuneţi?

— Că nu eşti un dur. De ce încerci să pari unul?

Ciupesc, pe sub masa metalică, materialul brățării mele cu inițialele GP.

— „Sunt imens, cuprind multe fațete", zic eu.

Mendes continuă:

— „Mă aplec către cei mai de-aproape, aştept în prag./ Cine şi-a săvârşit munca zilei? Cine îşi va încheia cel dintâi cina?/Cine vrea alături de mine să umble?!"

...

Încerc să îmi ascund stupoarea, dar n-am cum să fiu sigur că ochii nu m-au trădat.

— Whitman credea că justiția trebuie să fie una pentru toți, zice ea. Ştii care-i următorul vers, nu?

Nu ştiu. Aşa că nu spun nimic.

— „Vei grăi înainte să plec?" spune ea încet. „Sau sosi-vei deja prea târziu?"[1]

...

— Nu vă supărați, domnişoară Mendes, dar nu mă cunoaşteți.

Ea studiază din nou dosarul din fața ei.

— Bruno Victor Benucci III, 16 ani, fiul lui Doris Jacoby Benucci şi al răposatului Bruno Benucci Jr., decedat cu doi ani în urmă. Copil unic. Înălțime, 1,68. Păr negru. Suferă de sindromul Moebius. Obsedat de artă abstractă...

— Ştiți ce înseamnă aia?

— O, am avut parte de tot soiul de escroci obsedați de Picasso şi, crede-mă, n-a fost deloc uşor.

— Nu la asta m-am referit.

— Ştiu la ce te-ai referit, zice Mendes, închizând dosarul. Şi da, m-am documentat. Moebius e o boală neurologică rară care afectează al şaselea şi al şaptelea nerv

---

[1] Versuri din cântul 51 al poemului *Song of Myself* al poetului american Walt Whitman (1819-1892) (n. tr.).

cranian, prezentă încă de la naștere și care provoacă paralizie facială. Înțeleg că nu ți-a fost ușor.

În vocea lui Mendes se simte o ușoară satisfacție, ca și cum ar fi păstrat definiția asta în mânecă, abia așteptând să o întreb dacă știe care-i problema cu fața mea. Am suferit de sindromul Moebius toată viața și iată ce am descoperit: singurii oameni suficient de aroganți ca să folosească expresia „înțeleg" sunt cei care chiar n-au cum să înțeleagă vreodată. Oamenii care pricep cu adevărat nu au prea multe de zis pe tema asta.

— V-ați documentat, rostesc, cu un glas care abia-i mai mult decât o șoaptă.

— Puțin.

— Deci știți cum e când ai nisip sub pleoape.

...

— Ce?

— Așa se simte câteodată, fiindcă că nu poți să clipești, zic eu. Să spui că ai ochii uscați nu descrie nici pe departe senzația. E mai degrabă ca și cum ai avea ochii „deșertificați".

— Vic...

— Documentarea dumneavoastră v-a făcut să înțelegeți și cât de cumplite sunt nopțile când încerci să dormi cu ochii pe jumătate închiși? Sau că a bea dintr-o cană pare la fel de ușor ca a prinde luna cu lasoul? Sau că maximum ce pot spera din partea celorlalți copii e să mă lase în pace? Sau că anumiți profesori vorbesc mai rar când mi se adresează fiindcă presupun că sunt greu de cap?

Mendes se foiește stânjenită pe scaun.

— Nu mă înțelegeți greșit, îi zic. Nu mă plâng. Mulți oameni cu sindromul Moebius au necazuri mai mari decât mine. Când eram copil îmi doream să fiu altcineva, dar pe urmă...

Pe urmă tata mi-a făcut cunoştinţă cu opera lui Henri Matisse, un artist care credea că fiecare faţă are propriul ei ritm. Matisse căuta, în portretele sale, ceea ce el numea o „asimetrie specială". Mi-a plăcut chestia asta. M-am întrebat cum stătea treaba cu ritmul feţei mele şi cu asimetria mea specială. Odată i-am spus asta şi tatei. El mi-a spus că în asimetria mea exista frumuseţe. Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Nu chiar ne-singur, dar mai puţin singur.

Sau cel puţin în tovărăşia artei.

— Pe urmă...? întreabă Mendes.

Aproape am uitat că începusem o frază.

— Nimic.

— Vic, ştiu că nu ţi-a fost uşor.

Îmi indic cu ambele arătătoare faţa imobilă.

— Vă referiţi la... handicapul meu?

— Nu folosesc niciodată cuvântul handicapat.

— A, da, corect! „Incapacitat". Sunteţi un suflet caritabil.

Pipăi, prin brăţara mea GP, cărăruile mele spre nicăieri. Degetele mele au fost întotdeauna o forţă de luat în seamă, scărpinând, zgâriind şi ciupind. Brăţara este un memento eficient, dar nu-i pe măsura degetelor mele, cu micile lor creieraşe decise să îmi testeze pragul rezistenţei la durere.

Întreb:

— Aţi auzit vreodată că o persoană trebuie să treacă prin foc ca să devină cine-i era menit să devină?

Mendes soarbe din cafea şi încuviinţează.

— Sigur.

— Domnişoară Mendes, totdeauna mi-am dorit să fiu puternic. Aş vrea numai să nu fi fost atât de mult foc.

...

— Victor.

E doar o şoaptă, abia audibilă. Mendes se apleacă şi întreaga ei postură se schimbă, trecând de la apărare la atac.

— Vic, uită-te la mine!

Nu pot.

— Uită-te la mine! repetă ea.

Mă uit.

— Baz Kabongo te-a pus să faci asta? întreabă ea, apoi încuviințează lent. E OK. El te-a pus, nu-i așa?

Tot nu zic nimic.

— Hai să-ți spun ce cred eu că s-a întâmplat, zice ea. Kabongo își vede fața pe afișe prin tot orașul, se neliniștește și decide că s-a ascuns destul. Vă convinge pe tine și pe prietena ta să ne mințiți, să ne spuneți că ați fost în locuri unde n-ați fost, în momente în care n-ați fost și cu oameni cu care nu v-ați întâlnit. Știe că unica lui șansă e un alibi sau un martor ocular care să spună că altcineva a făcut-o. Și cine să fie dacă nu doi puștani inocenți? Ei, sunt pe-aproape?

Nu zic nimic. Sunt un as absolut al necomunicării și fiecare minut care trece e un câștig, o victorie, indiferent cât de mică.

— Mă pricep la ce fac, continuă ea, și, chiar dacă nu știu unde ai fost în noaptea de 17 decembrie, știu unde nu ai fost. N-ai fost în casa aia. N-ai văzut băltoaca aia de sânge. N-ai văzut ochii omului ăluia stingându-se, Victor. Știi de unde știu că-i așa? Fiindcă, dacă ai fi văzut toate astea, n-ai mai sta acum pe scaunul ăla făcând pe deșteptul cu mine. Ți-ai uda pantalonii, asta ai face. Ți-ai ieși din minți de groază.

...

...

Creierele degetelor mele sunt niște animale lipsite de milă care îmi ronțăie fațetele.

— Kabongo contează pe tine să minți, Vic. Dar știi ce a uitat? A uitat de Matisse. A uitat de Whitman. A uitat de artă. Și tu știi ce are în comun toată arta de calitate, nu?

Sinceritatea. Partea aia din tine care știe ce e important. Și aia-i partea care îmi va spune adevărul.

Număr până la zece în minte, unde vocea lui Baz repetă, ca un patefon stricat: „Lăsați-i să creadă ce vor. Dar nu mințiți."

— O să te protejăm, zice Mendes. Nu trebuie să-ți fie teamă. Spune-mi pur și simplu ce s-a întâmplat.

„Aplică tactici diversioniste, Vic. Ei o să aibă nevoie de timp. Și noi trebuie să li-l oferim."

...

...

Mă aplec către reportofon și îmi dreg glasul.

— Orice fată care bea ceai.

Mendes închide calmă dosarul.

— Bine, am terminat aici.

— Orice fată care mănâncă pogăcele cu gem de zmeură.

Ea își împinge scaunul de sub masă, se ridică în picioare cu un aer de calmă finalitate și vorbește tare și clar:

— Interogarea lui Bruno Victor Benucci III de către sergentul Sarah Mendes s-a încheiat la ora 3:38 p.m.

Oprește reportofonul, își ia cafeaua și dosarul de pe masă și pornește către ușă.

— Mama ta va sosi în curând să te ia. Între timp, servește-te cu cafea de pe hol.

Clatină din cap, deschide ușa și bombăne:

— Ale dracu' pogăcele cu gem de zmeură!

Camera de interogatoriu numărul trei a poliției din Hackensack se transformă în livada Maywood, sera unsprezece. Mi-i imaginez: Baz Kabongo, cu instinctele lui paterne exagerate și cu tatuajele acoperindu-i brațele ca niște mâneci; Coco cea îndrăzneață, loială până la capăt; Zuz Kabongo, pocnind din degete și dansând pe loc. Și

mi-o imaginez pe Mad. Îmi amintesc momentul ăla, momentul meu de claritate sfâşietoare când norii s-au destrămat şi am văzut totul de parcă nu mai văzusem nimic niciodată. Adevărul este că habar n-am avut ce-i dragostea până când n-am văzut-o într-o seră, desfăcându-se dinaintea mea ca o hartă şi dezvăluindu-şi multele teritorii neexplorate.

În timp ce sergentul Mendes deschide uşa gata de plecare îmi scot mâna de sub masă, o ridic până când brăţara ajunge la nivelul ochilor şi admir literele mari scrise cu alb pe materialul negru: GP.

Walt Whitman avea dreptate. Fiecare om are multe faţete. Majoritatea sunt crude şi dificile şi o mare bătaie de cap. Dar unele faţete sunt minunate.

Ca asta...

Sunt un membru al Găştii Pofticioşilor.

— Chiar am fost în casa aia, domnişoară Mendes.

Mă concentrez asupra G-ului şi a P-ului, albe ca zăpada, şi silueta înceţoşată a lui Mendes încremeneşte în cadrul uşii. Nu se întoarce spre mine.

— Am fost acolo, îi zic. I-am văzut ochii stingându-se.

(cu opt zile în urmă)

VIC

Duetul florilor[1] s-a terminat.

Duetul florilor a început din nou.

Magia butonului de *repeat*.

Îmi era dor de tata. Ergo, stăteam la capătul pontonului. Aşa fac de fiecare dată când îmi e foarte dor de tata.

---

[1] Duet din opera *Lakmé* a compozitorului francez Léo Delibes (n. tr.).

Am petrecut o grămadă de timp la capătul pontonului. Cu mâinile în buzunare, cu gulerul gecii ridicat ca să mă apere de frigul iernii din Jersey (care mușca asemenea unui dragon mânios cu dinți lungi de gheață), îmi lăsasem părul să fâlfâie sălbatic în vânt. Nu-mi păsa că se ciufulea. Niciun pic.

Părul nu era semnificativ.

Două lucruri erau semnificative:

1. Cântecul ăsta, *Duetul florilor*. Fusese favoritul tatei. Acum era al meu.
2. Submarinul adormit, USS *Ling*. Cândva un vas măreț care spinteca mările, fusese scos la pensie, pe râul Hackensack, cu mult înainte să mă nasc. *Ling* îmi amintea de: un cal de curse în retragere, trimis la una dintre fermele alea de prăsilă unde nu face altceva decât să se împerecheze cu alți cai de curse în speranța că, prin combinarea celor cele mai bune gene, va rezulta un superarmăsar de curse. (Odată tata m-a dus să vizitez un loc din ăsta: când ghidul nostru a început să vorbească despre „monta pe manechin" și alte metode de inseminare artificială, am decis că era mai bine să aștept în mașină.)

Din păcate, în râu nu mai erau alte submarine cu care *Ling* să poată procrea.

Ergo, nu avea să aibă loc nicio partidă de sex submarin.

Ergo, niciun supersubmarin.

Această porțiune a malului fusese izolată și transformată într-un soi de muzeu oficial al Marinei, cu tururi ghidate și tot tacâmul. Era deschis numai sâmbăta și duminica, ceea ce însemna că în timpul săptămânii aveam locul numai pentru mine. În majoritatea zilelor mă opream

aici la întoarcerea de la liceu, chestie care mă făcea să mă întreb cum arăta USS *Ling* în timpul nopţii. N-aş putea spune exact ce mă atrăgea la el. Poate faptul că viaţa lui ca submarin se sfârşise şi totuşi încă se mai afla aici. Simţeam că îl înţeleg.

Mobilul mi-a vibrat în buzunar. L-am scos şi am citit mesajul de la mama:

> hei, poţi să te opreşti @ babuşka să iei prosciutto? Rog frum? ☺ ☺

Prescurtările astea mă omoară. Mama tot mai are telefonul ei străvechi cu clapetă pe care trebuie să apeşi fiecare tastă de vreo zece ori până apare litera dorită. Am încercat să-i demonstrez nu doar o dată beneficiile miraculoasei tastaturi QWERTY. Problema o depăşeşte.

I-am răspuns după cum urmează:

> Va fi o onoare și un privilegiu, preabună mamă, să îți îndeplinesc, în această frumoasă seară, ordinul privind livrarea de carne venețiană sărată. O să revin degrabă și fără șovăire. Fiul tău mereu iubitor, Victor. ☺ ☺ ☺

O secundă mai târziu, mi-a răspuns:

> mrs, iubi.

...

Mrs, iubi.

Mi-am vârât telefonul la loc în buzunar şi m-am uitat la *Ling*. Nu cu mult timp în urmă, mama mi-ar fi cântat în strună, dându-mi o replică pe măsura teribilismului meu.

Acum lucrurile se schimbaseră.

...

...

În urechile mele, *Duetul florilor* devenise un cor sfâșietor, iar vântul continua să-mi ciufulească părul. Nu-mi plăcea în mod special opera; îmi plăcea în mod special această operă. Mi le-am imaginat pe acele femei, cele două soprane suave, dând tot ce aveau. Nu cântau, zburau. Tata mi-a spus odată că unora nu le place opera pentru că o ascultă cu creierul, și nu cu inima. Mi-a zis că majoritatea oamenilor au niște creiere destul de proaste, dar că inimile sunt niște ași absoluți când e vorba să vadă dincolo de abureli. „Gândește cu inima, V", îmi zicea el. „Acolo trăiește muzica." Tata obișnuia să spună genul ăsta de chestii tot timpul, fiindcă era soiul de om care credea că trebuia să trăiești clipa, un ins care se lăsa cu adevărat condus de inimă.

N-am mai rămas prea mulți, noi ăștia ca el.

Am dat cu piciorul într-o piatră din apropiere, țintind tunul de punte de pe cealaltă latură a submarinului și ratându-l de departe. I-am vorbit tatei cu voce tare, deși știam prea bine că nu mă putea auzi. Nici eu nu mă puteam auzi peste vocile suave ale sopranelor care răsunau în căști, dar era plăcut să rostesc lucruri fără să le aud. Era plăcut să știu că toate cuvintele mele erau undeva în eter.

Am dat cu piciorul în altă piatră. Drept la țintă! A ricoșat din tunul de punte și a căzut cu un plescăit în apa întunecată a râului. Am zâmbit în sinea mea, imaginându-mi că piatra avea să se scufunde până pe fundul albiei, unde avea să existe pentru totdeauna fără ca altcineva să mai știe de ea.

În adormire. Ca *Ling*. Ca vocea mea în eter.

Ca mine.

Am întors spatele pontonului și am traversat River Street, punând un picior înaintea altuia și savurând intimitatea acestei plimbări solitare până la magazinul de delicatese Babușka. Afară era frig, genul de frig pe care-l

poți vedea când răsuflarea îți înflorește dinaintea feței ca un lotus plutitor. Era genul acela de frig când nu poți spune dacă e înnorat sau dacă întregul văzduh are culoarea norilor. Era un frig care vorbea și iată ce spunea: „Vine ninsoarea, oameni buni. Adunați-vă laolaltă eurile prostuțe și inutile."

Duetul florilor s-a terminat.

Duetul florilor a început din nou.

Magia butonului de *repeat*.

Doamne ce dor mi-era de tata!

* * *

M-am aplecat deasupra vitrinei de sticlă, încercând să-mi amintesc care era diferența între pancetta și prosciutto. Nu că ar fi contat. Lasagna familiei Benucci cerea prosciutto. Nimic altceva n-ar fi mers.

— Tu băiat mic, ieste?

Am privit în jur, întrebându-mă dacă măcelarul vorbea cu mine. Cealaltă persoană din magazin era un adolescent solid, împopoțonat din cap până în picioare cu recuzita celor de la New York Jets: pălărie, fular, mănuși, geacă. Stătea la o măsuță din colț, cu o cola și un sendviș, fixându-mă cu o privire în care se amestecau confuzia, curiozitatea și scârba.

Cunoșteam bine genul ăsta de privire.

— Tu, a zis măcelarul dindărătul tejghelei, îndreptând către mine un deget cărnos. Tu, băiat mic. Ieste?

— Cred că... ăăă... sunt cam scund pentru vârsta mea.

— Ce? Vorbește clar!

În spatele meu, fanul celor de la Jets a chicotit. Mi-am vârât părul după urechi și am căutat un răspuns mai scurt.

— Da. Sunt un băiat mic.

„Sunt un băiat mic."

Măcelarul, pe ecusonul căruia scria că îl cheamă NORM, s-a întors la carnea de pe blocul lui de tăiat.

— Okeydokey. Băiat mic are nevoie carne. Face oase puternice. Crește mare și solid.

A zâmbit și și-a încordat un biceps.

— Ca mine. Ha!

N-am știut niciodată ce să-i spun tipului ăstuia. Pe jumătate om, pe jumătate leu, Norm era aproape sigur rus și îi creștea păr în locuri scandaloase și în cantități la fel de scandaloase. Era gras, da, dar nu asta era. Era soiul acela de grăsime – tare, umflată, cărnoasă – care trăda un om care se servea de prea multe ori din marfa proprie. Ipoteza de lucru era că Norm era un fost kaghebist care se ascundea în nordul statului Jersey așteptând ca un nou regim sovietic să revină la putere.

...

Ușa din față s-a deschis, în sunetul clopoțelului de la intrare, și au apărut *ei*.

Tuspatru. Mereu împreună.

Îi mai văzusem pe puștii ăștia prin oraș de cel puțin cinci-șase ori. Hackensack nu era chiar o metropolă în expansiune, așa că nu puteai umbla cine știe cât fără să dai de străini cu fețe cunoscute. De obicei erau întâlniri accidentale, care țineau mai mult de déjà-vu decât de soartă.

— Bună, Norm! a zis cel mai vârstnic dintre ei.

Îi auzisem pe ceilalți spunându-i „Baz“. În vârstă de vreo douășcinci de ani sau cam pe-acolo, Baz era musculos și avea pe puțin un metru optzeci. Mânecile tricoului îi erau tăiate la nivelul umerilor, dând la iveală o mulțime de tatuaje ce îi acopereau tot brațul stâng, o combinație care reprezenta o sfidare nu numai la adresa societății, ci și a vremii de afară. Avea un accent vag de origine nedefinită și purta în permanență o șapcă de baseball cu emblema celor de la Trenton Thunder.

— Da, domnu' Baz, a zis Norm înseninându-se la chip și ștergându-și labele însângerate pe șorț. Mă gândeam eu că s-ar putea să ne vedem azi. Ai răbdare un minut. Mă întorc imediat.

Norm a dispărut în încăperea din spate, iar eu am rămas mai la o parte, îndesându-mi din nou părul după urechi și simțindu-mă ca un băiat cum nu se poate mai mic.

Din motive nu tocmai clare, în preajma acestor puști Norm se transforma într-un superarmăsar de curse. Până și fanul celor de la Jets, care cu doar un minut mai devreme nu-și putea desprinde ochii de mutra mea, mesteca aceeași îmbucătură de sendviș ca în clipa în care gașca intrase pe ușă. Puștii emanau un entuziasm nestăvilit, de parcă în orice clipă ar fi fost gata să lase totul baltă și să o ia la fugă. Ca să se distreze, de-ai naibii sau din alte motive.

— La ce frutu-i mă-sa te uiți, puștiu'?

Cea mai mică din tot grupul, o fată de cel mult zece-unsprezece ani, avea părul roșcat și cârlionțat și pistrui, purta o haină prea mare și mănuși desperecheate și de obicei o puteai vedea ținându-l pe Baz de mână.

— Coco, fii politicoasă, a zis Baz.

Mi-a oferit un zâmbet scurt, apoi s-a întors și i-a șoptit ceva unui al treilea puști, care a ascultat, a scuturat imediat din cap și a pocnit de două ori din degete. Aflat la finele adolescenței sau poate abia trecut de douăzeci de ani, avea brațele prea lungi pentru mânecile bluzei lui de trening cu trupa Journey, așa că îi puteai zări vreo zece centimetri din încheietură.

Ultima din grup era o fată cu ochi cenușii, într-o haină de un albastru viu, pe măsura ei și cu dâre ca de curcubeu în partea din față, purtând o căciulă tricotată de culoare galbenă. Părul ei era lung și atât de blond că nu puteai spune unde se termina el și unde începea căciula. Galbenul, curcubeul, cenușiul: era o explozie de culori, ca un

Matisse dezlănţuit. Stătea îndărătul celorlalţi cu nasul într-o carte, ca şi cum cărţile ar fi fost create cu singurul scop de a fi citite de ea în prăvălia unui măcelar. Era tipul de frumuseţe stoică.

Era a numaiştiucâta oară când îi vedeam pe puştii ăştia, dar nu eram mai imun la farmecul fetei decât prima dată. Pancetta, prosciutto, şuncă, la naiba cu toate. În preajma acestor puşti simţeam un soi de emoţie primordială: o combinaţie de uimire şi teamă.

— OK, ştii ceva? a zis micuţa roşcată dând drumul mâinii lui Baz şi încrucişându-şi braţele la piept. Ai o problemă serioasă cu holbatul ăsta al tău. Ţi-a zis-o cineva pân-acum? Oricum, noi ar trebui să fim ăia care se holbează la tine.

— Coco! a spus Baz.

Am lăsat părul să-mi acopere faţa şi m-am întors din nou spre vitrina cu diverse sortimente de carne sărată de porc. Eram obişnuit cu soiul ăsta de comentarii, în special din partea celor mai mici. Dar numai fiindcă te-ai obişnuit cu un lucru nu înseamnă că eşti imun.

Norm a revenit din spate cărând o pungă voluminoasă de hârtie cafenie. A săltat-o peste tejghea depunând-o în braţele lui Baz, care i-a zâmbit, i-a mulţumit şi s-a întors, conducându-i pe ceilalţi afară din magazin, tuspatru ca unul.

— Okeydokey, a zis Norm revenind la mine. Ce vrei, băiat mic?

Prin fereastra prăvăliei, i-am privit traversând strada. Grupul lor avea o coeziune care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva lumea era cu totul altfel decât credeam eu.

— Pancetta, am murmurat, prea preocupat să privesc pe fereastră ca să îmi mai dau seama ce spuneam.

— Okeydokey. Câtă?

I-am privit părăsind strada principală, apucând-o pe Banta şi dispărând după un colţ.

...

...

— Hei, băiat mic! Eşti OK?

Nu i-am răspuns.

În schimb am ieşit valvârtej din Babuşka fără pancetta sau prosciutto, cât pe ce să smulg clopoţelul de la uşă în graba mea, apoi am traversat ca în transă, am străbătut în fugă strada principală şi am cotit pe Banta. Creierul meu de băiat mic încă mai procesa lucrurile, dar inima mea vedea dincolo de abureli, ca un as absolut.

MAD

Am mai dat o pagină din *Proscrişii*[1] şi mi-am dorit încă o dată să pot pătrunde de-a dreptul în carte. Să pătrunzi în ficţiune: cum-ar-fi-ul tuturor cum-ar-fi-urilor.

— Häagen-Dazs cu cafea, asta e bună, a zis Coco. Prăjituri şi frişcă, mozaic, tira... Mad, ce cuvânt e ăsta?

Mi-am ridicat privirea şi am descoperit-o pe Coco cu nasul lipit de sticla rece a vitrinei frigorifice, cu părul ei înflăcărat ca un soare roşu în jurul căruia gravitau mii de găletuşe cu îngheţată.

— Tiramisu, am zis. E ca un soi de tort moale. Dar nu e un tort propriu-zis sau cel puţin nu cred. Însă are cafea şi rom.

— Pe bune?! a exclamat Coco. Rom, cum beau piraţii? Sub ce piatră mizerabilă am trăit eu până-acum de n-am

[1] Roman al autoarei americane S. E. Hinton, publicat în România de editura Art, 2013. Fragmentele din carte sunt reproduse după această ediţie (n. tr.).

știut că există tiramisu? Ooo, uite, înghețată cu bucăți de fursec! Asta-i preferata ta, Zuz, nu-i așa?

Zuz s-a uitat la caserola cu înghețată de parcă ar fi văzut prin ea și a pocnit din degete cu un poc! care a răsunat pe tot culoarul.

Magazinul Foodville de pe Banta era pe măsura buzunarelor noastre. Aici monotonia era la ea acasă. Angajații aranjau, apoi rearanjau, apoi rerearanjau cutii cu cereale, murături congelate și tăiețel ramen. Spălau podelele curate, puneau etichete pe produse care aveau deja preț și băteau tactul pe ritmurile leșinate de pe Muzak. Făceau piramide din conserve de supă și tândăleau printre calupuri de brânză în colțurile unde pâlpâiau neoanele. Și în centrul Foodville ne aflam noi, în propriul nostru orășel, cel de-al unsprezecelea raion, privind deserturile înghețate de parcă am fi așteptat să ne aleagă ele pe noi.

Baz s-a ivit de după colț, împingând un coș de cumpărături pe jumătate plin, sprijinindu-se de mânerul lui ca o mamă epuizată cu patru copii.

Fiecare familie are normalitatea ei, dar zău că unele normalități par mai normale decât altele.

— Era și cazul, a zis Coco aruncând priviri lacome înghețatei. Mad zice că tiramisu e un soi de tort moale cu rom adevărat, cum beau pirații. Așa e? Zi pe bune!

— Nu știu.

Baz și-a scos șapca de baseball cu emblema celor de la Thunder și și-a trecut mâinile prin păr. Mai văzusem mișcarea asta și știam ce înseamnă. M-am pregătit pentru furtuna nemulțumirii lui Coco.

— OK; bine, deci e evident că trebuie să o încercăm, a zis Coco deschizând ușa frigiderului. Dar trebuie să luăm și una cu o aromă diferită, în caz că înghețata de tort moale e nașpa.

— Scuze, Nucă de Cocos, a zis Baz, dar n-o să facem asta.

Ea a oftat.

— Bine, atunci să ne mulțumim cu una...

— Nu. Am vrut să zic nema înghețată. Nu de data asta.

Coco s-a răsucit spre el, cu părul roșcat și lățos șfichiuind prin aer.

— Repetă, te rog.

— Iau banii abia mâine, a zis el. Deci pe ziua de azi asta-i tot. Trebuie să ne întoarcem de dimineață pentru marfa lui Gunther și poate luăm atunci. Oricum... afară e ger.

— Dar nu și în stomacul meu, a zis Coco, întorcându-se din nou către frigider.

A întins mâna către mânerul ușii, vorbind ceva mai pițigăiat ca înainte și pe un ton cristalin și virtuos.

— Pot s-o bag în jachetă, Baz. Nimeni n-o să-și dea seama c-a dispărut.

N-am avut cum să nu admir faptul că o ființă atât de micuță putea să vândă niște gogoși atât de mari. Coco nu era numai piele și os: era o supraviețuitoare și o luptătoare, de o loialitate feroce, cum nu mai găseai nicăieri altundeva. Când vorbea, oricât de pițigăiată i-ar fi fost vocea, aproape că auzeai un răget estompat îndărătul fiecărui cuvânt.

— Dar noi am ști, Coco, a zis Baz. Știi regula mea.

Îndărătul nostru s-a auzit un bubuit sonor.

La capătul culoarului, un puști stătea în mijlocul a sute de conserve de supă care mai înainte alcătuiseră o piramidă perfectă și care acum se împrăștiaseră în jurul picioarelor lui ca într-o zonă de demolare.

— E el, a șoptit Coco. E puștiu' de la Babușka. Ăla care se holba.

Coco avea dreptate. Îl mai văzusem pe puști prin oraș o dată sau de două ori. Avea un păr lung și unsuros și ochi albaștri, pătrunzători, dar nu astea erau trăsăturile

lui definitorii. Purta un rucsac, blugi şi bocanci, dar nici astea nu erau trăsăturile lui definitorii. Trăsătura lui definitorie era faţa. Întâi de toate, era imobilă. Nu tu zâmbet, nu tu încruntare, nicio reacţie sau emoţie vizibilă. Cu excepţia ochilor. Ochii lui erau strălucitori şi plini de viaţă, dar nu-s sigură că aş fi observat asta dacă în momentul ăla nu ar fi fost aţintiţi asupra mea.

O adolescentă cu părul prins într-o plasă s-a apropiat de capătul culoarului unde supele fuseseră cândva aranjate ordonat.

— Ce mama dracului, frate! Abia terminasem să le...

L-a privit pentru prima oară şi şi-a înghiţit restul cuvintelor, oricare-or fi fost ele, lăsând în schimb să-i scape un „O!“ stins.

Preţ de o secundă nimeni n-a zis nimic. Angajata cu plasa de păr s-a aplecat şi a început să adune conservele.

— Nu-ţi face griji, amice. Se mai întâmplă...

Puştiul şi-a încleştat degetele pe rucsac, mi-a aruncat o ultimă privire, apoi s-a răsucit şi a fugit.

— Ţi-am zis eu, a comentat Coco, concentrându-se din nou asupra sistemului solar de îngheţate din faţa noastră. Puştiul ăla e un ciudat nenorocit!

Zuz a pocnit o singură dată din degete.

Baz s-a dus să dea o mână de ajutor la adunatul conservelor de supă, iar eu m-am întors la cartea mea, prefăcându-mă că albastrul acelor ochi nu era atât de pătrunzător, prefăcându-mă că nu mă gândeam la ce fusese gata să-i zică angajata de la Foodville puştiului ăluia, ce i-ar fi zis cu siguranţă, dacă el n-ar fi arătat cum arăta.

VIC

Mi-am scuturat bocancii de zăpadă și i-am lăsat la uscat lângă ușa de la intrare. Două cutii negre de chitară acoperite cu semnale Batman și abțibilduri cu The Cure stăteau în hol, sfidătoare la maximum.

Klint și Kory erau aici. Copiii lui Frank-prietenul.

După ce dărâmasem o piramidă de cutii de supă în fața celei mai frumoase fete pe care o văzusem vreodată (sau dacă nu cea mai frumoasă, sigur cea mai remarcabilă și mai tulburătoare), prezența lui Frank-prietenul – și a copiilor lui, care păreau să fi descins dintr-un film de animație de-al lui Tim Burton – era ultimul lucru de care aveam nevoie.

M-am simțit sfidat. La maximum.

Klint și Kory nu erau gemeni, dar numai cu greu i-ai fi putut deosebi. Purtau aceleași haine gotice și aveau dinții mult prea mari pentru capetele lor. Îmi plăcea să-mi imaginez că rădăcinile acestora le săpaseră adânc în cranii, înfigându-se cu fermitate în spațiul rezervat unui creier de dimensiuni normale. Ca și mine, Klint și Kory își pierduseră unul dintre părinți în lupta cu cancerul. Spre deosebire de mine, ei foloseau această pierdere drept pretext ca să umble machiați cu negru și să pună bazele unei trupe intitulate Orkestra Sufletelor Pierdute. (Eu mă foloseam de pierderea mea în moduri mai inteligente, cum ar fi să văd cât de adânc poți să-ți înfigi muchia unui card bancar în piele înainte să dea sângele.) Mama le oferise subsolul nostru pentru repetiții și, cât ai pocni din degete, deveniseră o prezență regulată în casa familiei Benucci.

După cum am zis: sfidare maximă.

O auzeam pe mama în bucătărie, cu Frank, Klint și Kory. O familie fericită. Cu vocile lor fericite răsunând

ca nişte clopoţei fericiţi, clopoţei fericiţi pentru bucătăria familiei noastre fericite.

„Ding-dong-cum-ţi-a-mers-ding-dong-azi?“

Mi-am aşezat rucsacul lângă cutiile cu chitarele, mi-am pus haina în cuier şi am traversat holul. Mama, decisă să nu rateze încă o sărbătoare, se pusese pe copt şi pe decorat imediat după Ziua Recunoştinţei. Plăcinte, tarte, pâine, prăjituri, budinci, toate „în numele Crăciunului“ după cum zisese de probabil vreo sută de ori. M-am întrebat dacă anul ăsta n-am fi putut numi Crăciunul altfel.

Dar ce să-i faci?

Nu puteam să-i port pică.

Crăciunul trecut fusese tare mohorât. Aniversarea unui an de la moartea tatei. N-am avut luminiţe. N-am avut plăcinte. N-am avut brad. Aşa că, dacă anul ăsta mama avea chef să agaţe luminiţe în fiecare colţ şi firidă a casei, împodobind holurile ca un spiriduş de Crăciun ţicnit, n-aveam nimic împotrivă. Exista însă o piesă de mobilier care rămăsese neatinsă de entuziasmul abundent al mamei: masa de hol.

Masa de hol nu era specială în sine.

Dar ceea ce se afla pe ea era un lucru atât de semnificativ încât nu reuşeam să trec pe lângă el fără să mi se înmoaie genunchii.

Picioarele mele în ciorapi au înaintat pe furiş, însufleţite parcă de o voinţă proprie, până am ajuns atât de aproape că aş fi putut să ating masa cu şoldul, atât de aproape că aş fi putut să ating urna cu cenuşa tatei.

Telefonul mi-a vibrat. L-am scos şi am văzut un nou mesaj de la mama.

Unde eşti?

Vocile familiei fericite răsunau dinspre bucătărie. Ding-dong-cum-ţi-a-mers-ding-dong-azi? Mi-am pus telefonul

pe măsuță și am întins mâna spre urna tatei, oprindu-mă când degetele mi-au ajuns la numai câțiva centimetri de ea.

Faptul că nu puteam închide ochii făcea multe lucruri dificile, dormitul și clipitul mai ales. Dar oamenii nu se gândeau ce însemna *să îți imaginezi* în asemenea condiții și cât de des închideau ei înșiși ochii – nu pentru mult timp, numai un clipit mai prelung – când își închipuiau un lucru sau un loc.

Pentru mine asta era o adevărată problemă. Cel puțin până când tata m-a învățat să mă refugiez în Țara Nimicului. Mi-a spus că motivul pentru care oamenii închideau ochii când încercau să-și imagineze ceva era că le trebuia un loc gol de unde să pornească. Mi-a explicat ce vedea când închidea ochii, că nu era *întuneric* sau *negru* propriu-zis, ci nimic. „Și numai într-un loc unde nu-i nimic poți găsi ceva, V."

Acum el era Nimicul personificat.

Acum era într-un borcan.

M-am retras în Țara Nimicului pe care mi-o creasem și mi-am închipuit felul în care tata își vâra capul în camera mea înainte de culcare.

„Hei, V., îți trebuie ceva?"

„Nu, tată."

„Stai bine?"

„Da, tată."

„Bine, atunci. Noapte bună!"

„Noapte bună, tată!"

Cu aerul că eram exasperat de insistența lui.

Stăteam în șosete în singurătatea acelui hol întunecat, cu un braț întins, captiv în spațiul dintre Ceva și Nimic, întrebându-mă cum era posibil ca o simplă urnă să radieze căldură ca un deșert.

Tata murise de doi ani. Și eu tot nu puteam să ating chestia aia.

* * *

— Masa asta a fost dinamită, Doris!

Frank și-a privit fiii.

— Băieți? N-a fost grozavă mâncarea?

Klint și-a dres vocea.

— Sigur că da, tată.

Kory a mestecat, a chicotit și a încuviințat.

— Cum ai făcut - Frank a indicat cartofii, în aparență incapabil să-și găsească cuvintele - părțile astea crocante... legumele astea dulci... cum le-ai făcut să fie așa de...?

— Crocante și de dulci? a întrebat mama.

Frank a râs, s-a aplecat spre ea și a sărutat-o pe obraz. Pe sub masă, una dintre mâinile lui s-a furișat în direcția mamei. M-am înecat și, în mod miraculos, am reușit să nu mor pe loc.

— Chiar n-am făcut nimic cu cartofii, a zis mama. Dar aș fi bucuroasă să-i transmit complimentele tale bucătarului de la fabrica de cartofi congelați Ore-Ida. Aveam de gând să fac faimoasa mea lasagna, dar cineva a uitat să cumpere prosciutto.

Zicând asta, mi-a aruncat o privire.

— Așa-i, am zis eu dregându-mi vocea. Îmi pare rău.

Mi-am imaginat fața Frumuseții Stoice și am știut că nu-mi părea rău nici măcar un pic.

— Puteam să iau eu prosciutto când m-am întors de la tribunal, draga mea, a zis Frank servindu-se cu încă o porție de fasole verde.

Lui Frank îi plăcea să povestească despre tribunal. Tribunalu-n sus, tribunalu-n jos. Vorbitul despre tribunal îl făcea pe Frank-prietenul să se simtă ca Frank-armăsarul-de-curse.

În realitate, Frank era mai degrabă un soi de pudel francez.

— De fapt, a zis Frank, am sunat mai devreme să văd dacă aveai nevoie de ceva, dar n-ai răspuns. Aş fi lăsat un mesaj, dar...

— Ştiu, ştiu.

— Cineva, din motive greu de înţeles, refuză să îşi golească afurisita de mesagerie vocală.

— Ştiu, a zis mama zâmbind cu gura până la urechi. O s-o fac în seara asta. OK?

Frank s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— O, da, o s-o faci în seara asta.

— Tatăăă, e scârbos! a zis Klint.

Kory a mestecat, s-a înecat şi a clătinat din cap.

Am luat o înghiţitură de suc, întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi întins peste masă şi l-aş fi plesnit peste bot pe Frank-prietenul.

Frank era tot ce nu fusese tata: elegant, cu o carieră de succes, cu tot părul pe cap. Subtilitatea îl ocolea complet. Era un avocat cu o voce sonoră şi o pasiune pentru fasolea verde, mereu îmbrăcat la costum. Nu-l văzusem niciodată pe tipul ăsta altfel decât la costum. Bănuiesc că îi plăceau mult costumele. Şi poate că asta nu era semnificativ, deşi mie aşa mi se părea, pentru că tata era genul care se ducea la băcănie în trening.

Şi eu la fel.

— Deci, băieţi, a zis mama. Cum merge treaba cu formaţia?

— O, a zis Klint aruncându-i o privire tatălui său. Ăăă. Bine, doamnă B. Chiar foarte ăăă, bine. Nu-i aşa, Kory?

I-a tras fratelui său un ghiont în coaste. Kory s-a oprit pe moment din mestecat, chicotind şi încuviinţând şi mai insistent.

Frank s-a servit cu o a treia porţie de fasole verde.

Nu-ş' ce să zic. Omului chiar îi plăcea fasolea verde.

— Ei bine, asta-i grozav, a zis mama. Poate o să auzim ceva în curând? Un concert, poate? N-ar fi drăguț, Vic?

Mi-am ridicat paharul preferat, cel cu buza subțire, într-un salut sarcastic, am dat pe gât ce-mi mai rămăsese din suc și m-am ridicat.

— Unde te duci? m-a întrebat mama.

— Să-l umplu la loc.

Klint a lăsat furculița să-i cadă în farfurie, s-a ridicat și a înhățat paharul gol.

— Ți-aduc eu!

A dispărut în bucătărie lăsându-ne pe toți să ne întrebăm ce naiba se întâmplase. Klint rareori făcea gesturi frumoase, și nu când era vorba de mine.

Mama strălucea de încântare.

— Ce drăguț din partea lui!

— E un copil de treabă, a zis Frank cu gura plină de fasole.

Am trecut mental în revistă toate otrăvurile nedetectabile care s-ar fi putut afla în bucătăria noastră și pe care Klint mi le-ar fi putut pune în băutură. Un minut mai târziu a revenit, a pus dinaintea mea un pahar plin și s-a așezat fără să scoată un cuvânt. Mama a continuat să vorbească, spunând cât de fericită era să vadă că ne înțelegem cu toții atât de bine. Nu auzeam cu adevărat ce spunea. Eram prea preocupat să constat că Klint înlocuise paharul meu cu paharul favorit din care își bea tata berea, cu emblema celor de la Mets pe el. Avea marginea groasă, ceea ce însemna că îmi era imposibil să-l folosesc fără să mi se prelingă lichid pe bărbie.

— Klint și Kory au o relație cu totul specială, a zis Frank. Mai ales că sunt de vârste atât de apropiate. Își împart până și hainele.

Am apucat paharul, dar nu l-am ridicat.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Klint cu cea mai vagă urmă de zâmbet pe buze.

Kory a mestecat, a chicotit şi a încuviinţat.

Klint şi Kory preferă meschinăriile făcute pe ascuns celor comise în mod deschis. Nu îşi bat joc de faţa mea cum fac alţi copii normali. Klint şi Kory înţeleg că o durere durabilă poate fi provocată numai lovind la rădăcină.

— Din punct de vedere genetic, zumzăia Frank, ADN-urile a doi fraţi seamănă între ele la fel de mult cum seamănă cu ale unuia sau altuia dintre părinţi.

A luat o înghiţitură de fasole verde ca şi cum astfel ar fi pus punct la finalul frazei.

— Frank, eşti un izvor al cunoaşterii, a zis mama, fie neobservând halba tatei, fie alegând să nu recunoască faptul.

De când mama a început să îl ia în serios pe Frank, relaţia noastră s-a redus la puţin: puţine cuvinte, puţine atingeri, puţine sentimente. Mare parte din frumuseţea ei se ofilise pe parcursul Zilelor Întunecate, dar încă mai avea rezerve vaste. Părul ei era luminos şi tânăr, la fel şi zâmbetul. Ridurile de la ochi deveniseră mai vizibile, dar la ce să te aştepţi? Din clipa diagnosticului şi până în ziua înmormântării, mama i se devotase tatei cu totul. Nu ieşea din casă decât pentru unul din următoarele trei motive:

1. Aprovizionare.
2. Reţete.
3. Tratamente.

După diagnostic tata a mai trăit optsprezece luni. Doctorii au spus că era un caz rar. Au spus că era un luptător. Au spus că era norocos.

Eu le-am spus că ar trebui să se caute la cap dacă erau de părere că tata a fost norocos. Măcar a avut-o pe mama

care să aibă grijă de el. Vreme de un an și jumătate, ea și-a sacrificat viața ca să îi ofere tatei niște ultime zile liniștite. De ce să nu mă bucur pentru ea? N-o merita? N-ar fi trebuit să îl întâmpin pe Frank-prietenul cu brațele deschise? Răspunsul era da. La toate astea. Dar o parte din mine se gândea la sacrificiile pe care le făcuse ea și le compara cu ceea ce primise în schimb.

— Și în literatură s-a scris despre asta, a zis Frank ca la un semn.

A luat o nouă înghițitură de fasole verde și numai mobilizându-mi toată voința am reușit să nu-l întreb dacă nu vrea cumva o furculiță și pentru mâna stângă.

— De pildă, romanul ăla rusesc cu cei patru frați, a zise el. Cum îi zice...? Fir-ar să fie, niciodată nu țin minte!

M-am uitat la mama, provocând-o să îmi întâlnească privirea. „Uită-te la mine. Măcar o dată în seara asta, uită-te la mine pe bune. Măcar o dată hai să renunțăm la prescurtări și să vorbim cum obișnuiam odinioară."

— Vai, ce mă enervează, a zis Frank renunțând pe moment să-și mai îndese fasole verde în gură. Frații nuștiucum. E una dintre cele mai cunoscute opere ale lui Tolstoi.

— Karamazov, am zis eu încet, privind-o în continuare pe mama.

Zâmbetul ei s-a ofilit. Fără grabă, mi-a întâlnit în cele din urmă privirea. Pentru câteva clipe, masa a dispărut. Frank, Klint, Kory au dispărut. Eram numai noi doi, trăind în cea mai tristă casă a amintirilor fericite. Ne-am privit până ce ea s-a uitat în altă parte. Și atunci am înțeles că o pierdusem.

Mi-am împins farfuria deoparte, mi-am dat părul după urechi și m-am răsucit pe scaun.

— Frank, ești un cretin nenorocit.

— Victor! a țipat mama.

Frank, năucit pe moment, s-a întors căutând ajutor din partea lui Klint, care s-a înecat subit cu partea crocantă a cartofului său. Kory a mestecat, a chicotit şi a încuviinţat.

Mama s-a ridicat de la masă cu un aer autoritar.

— Treci în bucătărie! Acum!

Nu m-am grăbit într-acolo, împingându-mi scaunul de sub masă cu mai multă forţă decât ar fi trebuit şi urmându-o prin uşa batantă a bucătăriei. La picioarele frigiderului zăcea un şir de luminiţe de Crăciun, rezultat al victoriei gravitaţiei asupra benzii adezive vechi de trei săptămâni. Blatul mesei era mânjit de făină, zahăr şi ou, rămăşiţe ale recentei idile dintre mama şi preparatele din aluat.

— Zi care-i problema! mi-a cerut ea, încrucişându-şi braţele la piept.

— Problema?

— Ai fost incredibil de necioplit!

— Nu-i vina mea că prietenul tău ştie totul despre împuţitele alea de similitudini cromozomiale între fraţi, dar pe de altă parte e convins că Tolstoi e autorul *Fraţilor Karamazov*, al cărui titlu s-a prefăcut că nu şi-l poate aminti numai ca să nu fie silit să-l pronunţe, fiindcă-s convins că nu ştie cum.

— Dragule, a zis ea.

— Poate dacă ar lua o pauză de la biografia lui Churchill şi-ar putea dedica o parte din timp...

— Victor!

— Ce-i?

— Care-i problema de fapt?

...

...

— Talentul literar al lui Feodor Dostoievski.

Mama nu a râs. Nici măcar n-a chicotit.

— Nu ne plac aceleaşi cărţi, Vic. Nu-ţi poţi baza o relaţie pe preferinţele literare ale cuiva.

M-am simțit încercând să zâmbesc, chestie care mi se întâmpla adesea. Era uimitor că, deși n-o făcusem niciodată, nici măcar o dată în toată viața mea, impulsul exista. Mama obișnuia să spună că putea să-și dea seama după ochii mei când râdeam. Spunea că se schimbau cumva. Spunea că exprimau fericire cât pentru întreaga față.

— Ce-i așa amuzant? m-a întrebat mama.

Ochi trădători!

— Nu-i nimic amuzant, am zis, încrucișându-mi brațele pe piept. Ce-ar putea să fie amuzant?

A urmat o clipă de tăcere. Mama mi-a pus o mână pe umăr.

— Știu că-i greu. Asta n-a fost... Nimic n-a fost ușor. Dar îți amintești ce am discutat? Despre faptul că trebuie să ne trăim viețile?

M-a tras mai aproape de ea și am înghițit cu noduri. Îmi aminteam. Cum aș fi putut să uit? În ultimul timp îmi tot vorbise despre importanța vindecării și cum trebuia să ne dăm timp să ne scăldăm în piscina durerii noastre, dar să și recunoaștem când a venit timpul să ieșim afară și să ne uscăm.

Presupun că mama se uscase de ceva timp.

Eu mă duceam la fund ca o piatră.

— Iubitule, Frank mă face fericită, a zis ea. Sau măcar mă face să nu fiu tristă. Mi-ar plăcea să mă simt mai des așa, înțelegi? Și mi-ar plăcea să simți și tu asta. Poate nu față de Frank, dar față de ceva sau cineva.

Mi-am imaginat din nou că aud un ciocănit la ușa dormitorului meu. „Intră“, aș fi zis eu. Frank-prietenul ar fi deschis ușa și și-ar fi vârât înăuntru capul fără pic de chelie. „Hei, Vic, ai nevoie de ceva?“ Și eu aș fi făcut semn că da. „Am nevoie să te văd sărind de pe un pod, Frank!“

Mama m-a îmbrățișat.

Și am avut senzația unei cine de pe urmă. A unui „mrs, iubi".

Am încercat să răspund îmbrățișării ei, dar brațele îmi atârnau pe lângă trup ca niște vițe de iederă, stângace și prea lungi pentru corpul meu.

— Mi-a adus paharul de bere al tatei, am zis eu încet.

— Ce?

— Klint. Când a venit încoace să-mi mai pună Cola.

Dintr-odată îmbrățișarea a căpătat un nou sens, o reținere, o șovăială care nu fuseseră acolo cu câteva secunde mai devreme.

— Mi-a înlocuit paharul cu cel al tatei. Mamă, sunt groaznici! Mă urăsc!

...

...

— Nu te urăsc. Pur și simplu încă nu te cunosc prea bine.

„Încă."

Un cuvânt atât de mic și totuși cum poate schimba sensul unei propoziții.

— O să discut despre asta cu Frank, a zis ea. Și, apropo, îi datorezi scuze.

Am încuviințat și mama mi-a dat drumul, făcând un pas către ușă, către sufragerie, către noua ei familie.

— Nu-i adevărat, să știi, i-am zis privind șirul căzut de luminițe de Crăciun.

— Ce nu-i adevărat?

Cuvintele mi-au ieșit din gură tocmai când mă decisesem să n-o zic.

— Ție și tatei vă plăceau aceleași cărți.

I-am văzut ochii umplându-se de lacrimi și am simțit o ușurare stranie. El încă mai conta pentru ea. Ceea ce avuseserăm noi încă mai conta. Mama putea să flirteze și să zâmbească și să coacă un miliard de plăcinte, dar în cele din urmă și ochii ei erau trădători. Îmi spuneau tot

ce trebuia să știu. Orice ar fi fost povestea asta cu Frank, până și ea știa că era nimic pe lângă relația ei cu tata.

Ea a clipit ca să-și alunge lacrimile, s-a silit să zâmbească și a deschis ușa spre sufragerie.

— După tine, dragule.

Am rămas încremenit locului.

Am rămas cu ochii holbați la tabloul din sufragerie.

M-am simțit sfidat. La maxim.

— Vic? a zis mama întorcându-se să se uite dincolo de ușă. Ce...

În sufragerie, Klint și Kory stăteau pe scaunele lor, fiecare cu chitara pe după gât.

— Doi, trei, patru! a răcnit Klint, cu vocea și mai spartă ca de obicei.

Orkestra Sufletelor Pierdute s-a pus pe cântat cu entuziasmul caracteristic numai celor care habar n-au că nu-s în stare să cânte. Era stânjenitor și extenuant și toată lumea se simțea prost. Cât a durat, Frank a stat pe scaun privind-o pe mama cu o crispare stranie pe față. După ce cântecul s-a terminat, a zis:

— Îmi dau seama că momentul... ăăă, nu-i tocmai ideal.

S-a uitat spre mine.

— Vic, sper să înțelegi că aceasta este dovada iubirii și a seriozității mele. Atât față de mama ta, cât și față de tine.

Înainte să apuc să întreb ce voia să însemne asta, Frank și-a dres glasul și a împins scaunul de lângă masă. M-am așteptat să se ridice în picioare, dar nu asta s-a petrecut.

Frank-prietenul s-a pus în genunchi.

Frank-prietenul a băgat mâna în buzunar.

Frank-prietenul a scos un inel.

Frank-prietenul voia să fie Frank-soțul.

Frank-noul-meu-tată.

Mama şi-a dus amândouă mâinile la gură în timp ce eu priveam neajutorat scena ce se desfăşura dinaintea mea.

— Doris Jacoby, a zis Frank.

Eu am observat în tăcere absenţa evidentă a numelui Benucci.

— ...fă-mă cel mai fericit bărbat în viaţă.

Am privit-o în tăcere pe mama care, în mod bizar, nu dădea semn că ar fi avut de gând să se repeadă ţipând pe uşa din faţă şi să gonească pe stradă smulgându-şi părul din cap, sfâşiindu-şi hainele de pe ea, urlând şi jelind... sau măcar să-i râdă în faţă, să ia urna tatei din locul ei de onoare de pe holul întunecat şi să i-o vâre sub nas lui Frank, zicând: „Sunt a altcuiva, fraiere!"

Nu făcuse încă niciunul dintre aceste lucruri.

Ciudat.

— Mărită-te cu mine, a zis Frank.

Cineva a ţipat.

Toţi s-au uitat la mine.

Ţipătul – care, după calculele mele, fusese cel mai inteligent lucru dintre toate cele ce se petrecuseră în ultimele două-trei minute – ţâşnise din gâtlejul meu. Sau din rărunchii mei. Sau din gură. De fapt, practic ţâşnise din toate astea.

Am făcut-o din nou. Părea ceva ce trebuia făcut.

Şi din nou.

Da, să ţip din răsputeri era un lucru foarte deştept.

Fără cuvinte. Doar urlete animalice în timp ce-mi părăseam trupul.

De sus, de lângă tavan, l-am văzut pe Vic fugind din bucătărie. Ajuns pe hol, şi-a depăşit neputinţa de a atinge urna tatălui său luând-o pur şi simplu în braţe. I-a simţit greutatea neaşteptată în mâini. „N-ar trebui să fiu surprins", şi-a zis. „Ţin în mână tot ce a rămas din tata, gânditorul chel care îşi urma întotdeauna inima, care m-a

învățat să aflu frumusețe în asimetrie, m-a călăuzit spre Țara Nimicului și mi-a făcut cunoștință cu sopranele suave. De fapt, cenușa lui ar trebui să fie chiar mai grea!“ Vic a vârât urna în rucsac, și-a pus bocancii, și-a azvârlit geaca pe el și a zbughit-o pe ușa din față. Trebuia să-l scoată pe tatăl său din locul acela, departe de toate ding-dong-urile și de restul vocilor acelei familii fericite. Trebuia să găsească un loc unde tatăl lui, cel din urmă și cel mai măreț superarmăsar de curse din lume, să se poată odihni în pace.

Și știa exact care era locul acela.

MAD

Să fii născută pe 31 decembrie înseamnă să vezi cum lumea întreagă aniversează ceva de ziua ta, dar nu pe tine. Mama însă nu vedea lucrurile așa. Ea îmi spunea Iubita Noului An și susținea că sunt specială și menită să fac lucruri mărețe. Eram ceva mai mică decât restul colegilor mei de clasă, dar mama zicea că asta îmi oferea un avantaj. Aveam să termin școala mai devreme, să fiu cea dintâi care descoperă lumea și poate chiar să aflu cărui lucru măreț îi eram menită.

Mi-am aprins o țigară și mi-am dorit ca ea să fie acum cu mine.

„Trage-n piept.“

„Suflă fumul.“

„Calmează-te.“

Ninsoarea continua să cadă, vântul continua să sufle dinspre râu și eu contemplam submarinul, gândindu-mă la complexitatea trecutului meu, dar întrebându-mă mai

ales ce-mi rezerva viitorul. Peste trei săptămâni, odată cu Anul Nou fericit, avea să sosească și fericita mea aniversare, când libertatea vârstei de optsprezece ani urma să mă copleșească, cu toate onorurile și beneficiile pe care le aducea cu sine. Un beneficiu era șansa legală de a mă scoate pe mine și pe Jamma de sub pumnul de fier al unchiului Les. Sigur, acum puteam să plec pe furiș, câteva zile la rând chiar, și el fie nu observa, fie nu-i păsa. Dar trebuia să mă întorc. Chiar dacă Jamma rareori își mai dădea seama cine eram, mă întorceam de fiecare dată. În ultimul timp mă gândisem o grămadă la dragoste și la cum nu depindea de persoana care o primea, ci de cea care o oferea. Nu conta dacă bunica mă recunoștea sau nu. O iubeam prea mult ca s-o abandonez în tovărășia unchiului Lester.

Să vină libertatea celor optsprezece ani, cu onorurile și beneficiile ei sâcâitoare!

Problema era că, optsprezece ani sau nu, nu aveam nici cea mai mică idee unde am fi putut pleca sau cum să facem să ajungem acolo. Nu puteam să aleg un loc prea îndepărtat. Gândul de a mă despărți de Baz, Zuz și Coco era la fel de greu de suportat ca ideea de a o pierde pe bunica.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

Adesea priveam diverse situații ca pe niște operații cu mulțimi. De data asta era o operație foarte de rahat, în care mulțimea A = {Persoană care știe ce trebuie făcut} și mulțimea B = {Persoană care habar nu are *cum* să facă ceea ce trebuie făcut}, iar intersecția = {Mad}.

Am strivit mucul celei din urmă țigări, mi-am tras mai bine pe urechi căciula tricotată și mi-am suflat aer cald în pumni. Statul în preajma submarinului *Ling* după lăsatul serii mă ajuta să gândesc, ca și cum inima și sufletul submarinului ar fi fost prin preajmă, ținându-mi de urât.

Apa neagră de iarnă vălurea sub asaltul a mii de fulgi care se topeau în clipa în care atingeau suprafața râului Hackensack. Și nu puteam să nu mă întreb dacă pe timpul zilei arăta la fel de frumos.

Tocmai eram pe punctul să mă ridic și să plec când am auzit îndărătul meu zgomot de pași.

Muzeul Marinei era închis și, deși nu avusesem probleme până atunci, nu eram foarte sigură că îmi era permis să mă aflu aici după terminarea programului.

La distanță de vreo douăzeci de metri în josul râului, cineva înainta spre mine. Am rămas ghemuită privind silueta care s-a apropiat de gardul ce separa pământul de apă și și-a împletit degetele unei mâini în plasa lui metalică. O clipă mai târziu a privit în jur și, în lumina lunii în care dansau fulgi de zăpadă, am zărit un chip cunoscut, de neuitat: puștiul de la Babușka și Foodville.

OK, uite cum stătea treaba. Nu credeam în existența unei ordini cosmice superioare. Nu eram convinsă că soarta intervenea în viețile noastre ca un semizeu tragic, mișcând oamenii ca pe niște piese pe o tablă de șah. Așa că probabil magia submarinului *Ling* a fost cea care m-a făcut să vreau să-i vorbesc puștiului sau poate faptul că îl văzusem numai de vreo trei ori înainte de ziua aia și apoi de trei ori într-o singură zi sau, la naiba, poate chiar exista un semizeu tragic care mă manevra ca pe o piesă, dar în tot cazul m-am pomenit apropiindu-mă de el.

Madifestul proclamă: „Când ordinea cosmică aranjează piesele pe tablă, tu poziționează-te ca regină."

Eram la numai câțiva pași, suficient ca să văd firele albe ale căștilor șerpuindu-i spre urechi. El a îngenuncheat și a scos ceva din rucsacul lui, o oală sau un borcan sau ceva de genul ăsta, și s-a aplecat deasupra lui.

— Sper c-ai avut dreptate, a șoptit el. Sper că există frumusețe în asimetria mea.

„Okeeeeeey!"

— N-ai fost o pacoste, a continuat el cu vocea răsunând mai tare în tăcerea rece și ninsă. Ai fost Dansatorul Nordic, părintele secolului, cel mai super dintre armăsarii de curse.

Era fără îndoială cea mai stranie conversație unilaterală pe care o auzisem vreodată, și asta însemna ceva ținând cont că locuiam cu Coco.

L-am privit cum a desprins o bucată de bandă adezivă și a deschis capacul borcanului. Trupul i s-a înmuiat, ca și cum până atunci ar fi fost plin de aer, energie, așteptări și apoi... gata.

M-am întors grăbită, în tăcere, simțind brusc că nu trebuia să fiu acolo. Și-atunci...

— Bună!

Am încremenit.

M-am întors din nou.

— Bună!

Puștiul s-a ridicat din zăpadă cu mișcări stângace.

— Ce faci aici?

Ceea ce, ca primă întrebare, mi s-a părut stranie. „Ce faci aici?" presupune că persoana care întreabă te cunoaște. Că altminteri te-ar întreba „cine ești?"

— Îmi place să vin aici noaptea, am zis eu.

Pentru că asta nu era deloc bizar.

El a scos un „Oh!" de parcă într-adevăr n-ar fi fost, apoi s-a aplecat, a pus din nou capacul borcanului și l-a îndesat în rucsac.

— Tu ce faci aici? l-am întrebat înfiorându-mă.

Puștiul a scos o batistă și s-a șters la gură.

— Nu pot să mă duc acasă în momentul ăsta, a zis el.

„Nici eu." Am făcut semn că înțeleg, mi-am dat părul din ochi și m-am gândit la cuvintele pe care le rostise când nu știa că îl aud. „Sper că există frumusețe în asimetria mea." Poate asta era: o ușoară asimetrie ce se adăuga

imobilității totale a chipului său. Nu era urât, nici măcar neplăcut. Chiar dimpotrivă. Avea un chip de-a dreptul unic. Și n-am putut să nu simt o ușoară curiozitate.

Mi-am scos pachetul de țigări și i l-am întins, dar m-a refuzat. Eu mi-am aprins o țigară.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Încălzește-te."

— Vreau să zic că nu știu încotro s-o apuc, a zis el. Dar acasă nu mă pot întoarce.

— OK.

— E o poveste lungă.

— Și-a mea-i la fel.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Încălzește-te."

Am privit fumul ridicându-se în aerul rece al nopții.

— Dar s-ar putea să știu un loc.

* * *

„De fapt ar trebui să fiu moartă."

Propoziția asta practic locuia în permanență pe vârful limbii mele. Mai ales când mă aflam printre străini, ceea ce era logic, având în vedere că nu prețuiești un străin la fel ca pe o rudă sau, să zicem, un prieten apropiat. Poate de aceea ajung atâția oameni să își părăsească soțul sau soția pentru o persoană complet străină, pe care au cunoscut-o online: nu te costă aproape nimic să-i povestești unui străin aproape tot.

— Ce zici de asta? am spus cotind pe Mercer. N-o să te întreb cum te cheamă și nici de ce nu poți să te duci acasă în noaptea asta. N-o să te întreb nici măcar ce-i în borcan.

— OK.

— Dar o să te întreb despre Dansatorul Nordic și armăsarul suprem de curse și toate astea.

— Super, a zis el.

— Grozav.

— Stai așa, ce?

— Ce ce?

— Nu, n-am zis – a clătinat din cap, și-a scos iar batista și s-a șters la gură – nu am zis armăsarul suprem de curse, ci superarmăsar de curse.

— OK.

— Tata se declara un fan al sporturilor ecvestre. Practic era obsedat de cursele de cai. Nici măcar nu paria pe ei, îi plăcea sportul pur și simplu. La un moment dat au început să-l intereseze caii propriu-zis, genealogia lor și chestii de-astea. Adică putea să-ți spună care erau cei mai rapizi cai și cine fuseseră armăsarul și iapa de prăsilă din care se trăgeau.

— Armăsarul și iapa de prăsilă?

— Tatăl și mama, cum ar veni. Odată m-a dus la o fermă, cam la o oră de-aici. Ei iau caii răniți sau prea bătrâni ca să mai concureze și îi aduc la ferma asta, sperând că pot să, știi tu, *producă* niște cai de curse și mai buni. Sau, în unele locuri ăăă, recoltează materialul prăsitorului și îl ăăă, injectează în... femelă.

— Ce scârbos!

El a încuviințat, potrivindu-și rucsacul din mers.

— Ori de câte ori repara un robinet defect sau câștiga un joc sau știa o întrebare la „Știi și câștigi“, tata se autoproclama superarmăsar de curse. Și, ca să-ți răspund la întrebare, Dansatorul Nordic a fost tatăl unora dintre cei mai de succes cai de curse din toate timpurile.

În timp ce coteam pe State Street, trecând pe lângă secția de poliție aflată pe stânga, am observat că vorbea despre tatăl lui la timpul trecut. Dar n-am zis nimic.

Nu aveam chef să vorbesc despre propriile mele timpuri trecute.

— Ce zici de asta? a zis el. N-o să te întreb cum te cheamă și nici ce făceai singură noaptea pe malul râului. N-o să te întreb nici despre ceilalți puști cu care te văd tot timpul. Dar o să te întreb despre armăsarul și iapa ta de prăsilă.

— N-am, am zis eu.

— Mă refeream la părinții tăi.

— Știu la ce te refereai.

Și doar ce-mi propusesem să nu discut despre timpurile mele trecute.

— Atunci ceilalți puști cu care ești...

— Te referi la ăia despre care nu aveai de gând să mă întrebi? i-am zâmbit eu pieziș. Nu-i nimic, frate. Sunt practic familia mea. Nimeni nu ne vrea, așa că ne vrem noi între noi.

Nu mai aveam decât două sau trei minute până să ajungem și mi-ar fi fost ușor să las lucrurile așa. Dar n-am făcut-o. Mi-am suflat în mâini ca să le încălzesc și am zis:

— Bine, tu mi-ai spus o poveste despre tatăl tău, așa c-o să-ți spun și eu una despre mama. Avea un poster înrămat, plin de citate inspiraționale și pline de-nțeles, pe care îl comandase de pe un site la fel de plin de-nțeles și îl agățase la noi în hol. Îl transformase într-un soi de manifest personal, cum ar veni. „Începe să faci lucruri care-ți plac. Toate emoțiile sunt frumoase. Când mănânci, apreciază totul până la ultima înghițitură." Genul ăla de rahaturi. Veneam de la școală și o găseam pe mama în hol, citindu-le cu voce tare.

Am traversat Banta și eram la un cvartal depărtare de Salem.

— Așa că am început să le recit și eu. Ajunsesem să le știu pe de rost, așa că în fiecare noapte puteam să stau întinsă în pat, cu ochii în tavan și să le rostesc, pricepi? Mă

gândeam că dacă mama credea atât de tare în manifestul ei, probabil era ceva adevărat. Până într-o zi când eram cu toții în mașină, în drum spre mall, și un bețivan ne-a lovit din plin și mi-a omorât amândoi părinții. De fapt ar trebui să fiu moartă.

Iat-o: replica aceea, în toată gloria ei, împachetase oficial și se mutase.

— În schimb m-am ales doar cu asta.

Mi-am ridicat căciula deasupra urechii și i-am arătat cicatricea de la tâmplă. Umblam în permanență rasă pe partea aia, ca să demonstrez că nu mă ascundeam și nu mă rușinam, că nu mi-era frică de cine eram și de unde mă trăgeam. Cicatricea era o rană căpătată în luptă, iar dovada că ieșisem victorioasă era însuși faptul că trăiam.

— În fine, ideea e că manifestul mamei era o megaprostie.

M-am oprit, deși ăsta nu era nici pe departe sfârșitul. Nu i-am spus despre propriul meu Madifest, antiteza posterului mobilizator al mamei, un stindard sub care mărșăluiam cu mândrie, unul care glorifica independența, autosuficiența și necontenita luptă pentru supraviețuire.

Străin sau nu, lucrurile astea erau numai ale mele.

La jumătatea drumului dintre Banta și Salem am cotit într-un pasaj cunoscut în tot orașul drept Jgheabul. Faimos pentru jafurile și raziile antidrog, Jgheabul era o fâșie îngustă care făcea legătura între strada principală și State Street și al cărui nume i se trăgea de la faptul că nu avea ferestre. Ai fi zis că arhitecții uitaseră pur și simplu să le includă în schițele lor. Existau câteva uși – ieșirile pe unde prăvăliile își evacuau gunoiul și mai știu eu ce –, dar erau toate încuiate pe dinăuntru. Fără ferestre și cu o vizibilitate redusă, locul devenise un teren fertil pentru tot soiul de infractori.

M-am apropiat de una dintre ușile încuiate.

— Am ajuns.

VIC

— Ce? Aici?!

Frumusețea Stoică a scos o cheie din buzunarul de la spate.

— Te rog frumos, a zis ea. Nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu să își petreacă o noapte în Jgheab. Nu, o să stai înăuntru.

Afară era întuneric, singura lumină provenind de la un felinar stradal îndepărtat a cărui lumină se reflecta pe zăpadă. Am băgat mâna în buzunar vrând să mă folosesc de lanterna mobilului, însă mi-am amintit că îl uitasem acasă. Ea se chinuia să descuie și eu m-am prefăcut că mă uit cum se luptă cu ușa.

La ce mă uitam de fapt:

1. Părul ei blond revărsându-i-se de sub căciulă ca un soare lichid.
2. Obrajii ei palizi, îmbujorați de frig.
3. Conturul umerilor ei sub haină.
4. Conturul mijlocului ei sub haină.
5. Conturul fundului ei sub haină.
6. Picioarele ei.
7. Tenișii ei acoperiți cu desene în cerneală.

Eram praf.

— Nu-i chiar Hilton, a zis ea deschizând ușa și aprinzând lumina. Dar e mai cald decât să dormi pe malul râului, dacă asta te face să te simți mai bine, ceea ce ar fi cazul, să știi.

Intrând, am simțit duhoarea din încăpere. Nu era niciun mister de ce mirosea cum mirosea, un miros dens, substanțial, de putreziciune. Șase carcase de porc atârnau

din tavan ca nişte piñata uzate. Pe podea, băltoace de sânge apos se uneau formând mici lacuri roşii. Era dezgustător. Mi-am acoperit nasul cu gulerul cămăşii.

— Asta trebuie să încalce regulile privind siguranţa alimentară sau ceva.

— O, aşa-i, a zis Frumuseţea Stoică strecurând cheia înapoi în buzunar. Înainte de inspecţii se face curăţenie, apoi locul revine din nou la... mă rog, la starea pe care o vezi. Dar, repet. N-o să faci hipotermie. Aşa că, ştii tu, eşti în avantaj.

În afară de porcii morţi atârnaţi de tavan, în încăpere se mai găseau un cuptor industrial, un spălător de vase şi un birou mare pe care erau împrăştiate tot felul de acte şi comenzi.

— Bine, zise ea. Noi o să revenim de dimineaţă.

— Noi?

— Nu-ţi face griji. De obicei Norm nu vine la muncă decât pe la jumătatea dimineţii.

Deodată toate au început să se lege:

— Asta-i partea din spate a magazinului Babuşka.

Frumuseţea Stoică a încuviinţat.

— Somn uşor.

— Stai puţin!

Aveam o mulţime de întrebări. Genul de întrebări care îţi puteau sfredeli o gaură în creier. Am început cu ce părea cel mai important:

— Cum te cheamă?

...

— Asta-i împotriva regulilor, a zis ea.

— Ce reguli? N-a fost nicio regulă.

— Regulile legate de pusul întrebărilor. Regulile pe care le-am stabilit în prima noastră conversaţie.

Nu-mi puteam da seama dacă glumea sau nu. Dacă da, era probabil cel mai drăguţ lucru pe care-l văzusem. Dacă nu – ei, la naiba, tot era drăguţ.

— Sunt Madeline. Mi se spune Mad.

A scos un pachet de ţigări din buzunarul de la spate şi şi-a aprins una.

— Eu sunt Vic, am zis eu. „Asta-i bine. Continuă." Adică oamenii îmi spun Vic. „OK, ajunge." Vreau să zic că mă cheamă Victor. „Ai terminat." Dar, ăăă. Nimeni nu-mi zice Victor. „Abandonează! Abandonează!" Da, Vic e bine.

Deveneam cu iuţeală as absolut la a-mi da singur palme. Dar apoi, minunea minunilor, Mad a zâmbit puţin.

Şi eu am murit puţin.

Şi pe urmă ea a plecat.

* * *

Porcii măcelăriţi ai presupusului kaghebist emanau armii de mirosuri neplăcute.

Mi-am păstrat pe mine haina şi bocancii, mi-am vârât rucsacul sub biroul metalic şi m-am strecurat şi eu pe urmele lui. În universul camerelor dosnice ale măcelăriilor, colţurile cel mai îndepărtate de carcasele de porc picurând de sânge reprezentau crema proprietăţilor imobiliare. Mai degrabă înghesuit decât comod, am scos din rucsac următoarele:

1. Flaconul de Visine, pe care mi l-am picurat în ochi şi apoi l-am pus la loc.
2. Căştile, pe care mi le-am pus.
3. iPodul, pe care l-am pornit, am dat volumul mai mare şi-am pus *Duetul florilor*.
4. Pe tata. Într-o urnă.

Mi-am tras şuturi mentale pentru că îmi uitasem telefonul acasă, deşi habar n-aveam pe cine aş fi sunat sau pentru ce anume. Exista un oarecare confort să ştii că te

afli la numai un apel distanță, lucru cu atât mai valabil în locația mea curentă. Dar plecasem în grabă – cu mai puțin de o oră în urmă, conform ceasului de pe iPod, ceea ce nu părea posibil – cu o singură idee în minte: să-l scot pe tata din casa aia. Așa ajunsesem la ideea shakespeariană de a-i arunca resturile în râul Hackensack, unde s-ar fi odihnit alături de *Ling* pe vecie, cruțat de evenimentele catastrofale ce aveau să se petreacă în mod cert în următoarele luni (și ani?) cu rămășițele tragice ale familiei Benucci. Dar apoi, pe malul râului, cu sopranele suave cântându-mi în urechi, deschisesem urna. Și văzusem ceva ce nu mă așteptasem să văd.

Gândiți-vă numai: printre miliardele de ființe de pe Pământ există una care ți-e dragă, cu care trăiești și pe care o iubești. Acea unică persoană moare și e arsă într-un miliard de particule microscopice. Acest miliard de piese este pus într-un receptacul. Una la câteva miliarde, câteva miliarde dintr-una, miliarde într-una. Uneori cred că dragostea chiar e definită prin numere.

Acum, la umbra carcaselor suspendate de porc, am privit urna tatei, am dezlipit banda adezivă, am ridicat capacul și m-am refugiat în Țara Nimănui.

„Bună, tată. Îți trebuie ceva?"

„Nu, V", mi-ar fi răspuns cenușa tatei.

„Stai bine?"

„Da, V."

„Bine, atunci. Noapte bună."

„Noapte bună, V."

Din câte știam eu, o urnă obișnuită conținea cenușă și nimic altceva. Judecată după aceste standarde, asta nu era o urnă obișnuită. Pentru că, pe lângă cenușă, urna tatei mai conținea o pungă Ziploc cu o fotografie veche în ea. O veche poză polaroid a părinților mei, nerăbdători, tineri, cu fețele proaspete. Erau undeva pe o înălțime,

pe acoperișul unui zgârie-nori, cu peisajul New Yorkului în spatele lor. Tânăra Doris zâmbea la aparat. Tânărul Bruno îi zâmbea tinerei Doris.

Tinerii mei părinți și dragostea lor tânără.

Era un soi de fericire pe care abia mi-o aminteam și care mi se părea la fel de străină și îndepărtată ca orașul Singapore. Știam că lumea pleca în călătorie în Singapore și că o mulțime de oameni chiar locuiau acolo. Văzusem Singaporele pe hărți și pe globuri pământești și la TV. Luam astea drept dovezi că Singapore există cu adevărat, chiar dacă eu nu fusesem niciodată acolo și nici n-aveam idee cum să ajung într-un asemenea loc.

Fericirea asta era ca Singapore.

Pe lângă fotografie mai era ceva care făcea această urnă să se deosebească de celelalte. Un plic alb, deschis. Nu avea adresă și nici timbru. Am scos dinăuntru o singură foaie, ruptă dintr-un carnet, am despăturit-o și am citit...

Doris a mea,

Nu pare cinstit ca singurii de la care te aștepți să lase bilete să fie cei care au decis ei înșiși să își pună capăt zilelor. Eu n-am ales să mor: moartea s-a abătut asupra mea. Consideră acesta, așadar, biletul meu de adio.

Cred că majoritatea oamenilor nu au resurse decât pentru o singură Mare Operă în viața lor. Din clipa în care tu și cu mine am sărit în piscina aia complet îmbrăcați (eram la Emily Edwards acasă, în clasa a unsprezecea, și tu băuseși puțin cam mult și știu că îți amintești, deși pretinzi de fiecare dată că nu) și până cu cinci minute în urmă, când m-ai sărutat pe frunte, mi-ai promis că sâmbătă o să îl aduci pe Vic și, în

stilul atât de caracteristic ție, te-ai împiedicat în drum spre ușă (și ai crezut că nu am observat, dar să știi că am văzut) și în fiecare dintre clipele imperfecte și reale dintre ele, tu ai fost Marea mea Operă.

Am atâtea amintiri.

Se vor mai fi adăugat oare și altele până când o să citești asta? Zâmbești acum, gândindu-te la vreun lucru comic sau stânjenitor sau trist care s-a întâmplat între clipa în care te-ai împiedicat în camera mea de spital și clipa morții mele? Sper că da, chiar sper. Dar o simt, Doris. O simt apropiindu-se. Nu mi-e frică. Mi-aș putea dori mai mult timp, mai multe amintiri, dar regrete n-am. Tu și Victor sunteți Nordul meu, sunteți Sudul, Estul și Vestul. Tu ești destinația mea.

Cum aș putea să mă rătăcesc?

Știi locurile de pe lista asta. Du-mă acolo, da?

Până când vom fi vechi-noi.

B.

1. Atârnă-mă la Salon.

2. Aruncă-mă de pe Palisade.

3. Îngroapă-mă în cărămizile fumegânde ale primului nostru sărut.

4. Scufundă-mă în fântâna dorințelor noastre.

5. Aruncă-mă din vârful stâncii noastre.

Sopranele mi-au umplut auzul cu vocile lor suave și am știut ce trebuia să fac.

Și n-aveam să mă întorc acasă până nu terminam.

DOI

LUCRURI IMPROBABILE

sau

Despre proprietățile calmante
ale caserolelor cu fasole verde
și ale îmbrățișărilor piezișe

Camera de interogatoriu nr. 2
Madeline Falco & detectiv H. Bundle
19 decembrie, 3:53 p.m.

Detectivul Bundle este încarnarea unui nor atomic. Are labele picioarelor înguste, glezne ca nişte rămurele şi picioare slăbănoage, e încins cu o centură în jurul mijlocului şi pe urmă – BUM! – stomacul îi explodează în afară ca un nor în formă de ciupercă, scurgându-se peste curea şi ascunzând aproape cu totul catarama. Pieptul ca un butoi, gâtul ca un ciot şi faţa roşie şi transpirată nu fac decât să accentueze asemănarea.

— Unde zici că l-ai lăsat? întreabă el.

— La Babuşka. Mă rog, în partea din spate.

— Şi-acolo aţi ajuns pe asta, cum îi zice...

Bundle frunzăreşte dosarele dinaintea sa.

— Jgheab.

Mă mişc uşor pe scaun. Vânătăile de pe spate, coapsă, braţul stâng şi faţă se fac simţite până în profunzime, de parcă mi-ar fi tatuate pe oase.

— Eşti sigur că Jamma e OK? îl întreb.

— Madeline, am mai discutat despre asta.

— Ştiu, dar uneori devine dezorientată.

— Chiar acum, bunica ta are parte de cea mai bună îngrijire la Centrul Regional Bergen, OK?

— Şi juri că nu-i o dărăpănătură?

Bundle ridică o mână de parcă ar depune jurământ.

— Am dus-o chiar pe mama acolo când a avut Zona Zoster. OK? Acum spune-mi despre Jgheab.

— Pe bune, cum e posibil să nu ştii despre Jgheab?

Detectivul Bundle aruncă o privire către reportofon.

— Bine, atunci cum se face că tu ştii despre el?

— Omule, pe bune, toată lumea ştie despre Jgheab. Stai aşa... eşti cumva nou-venit aici sau ce?

— Madeline?

— Ce-i?

— De ce te-ai mai ostenit să vii până aici doar ca să ne pierzi vremea?

Acum Baz se roagă probabil într-o celulă din apropiere, unica lui speranţă stând în capacitatea noastră de a ne spune povestea cu sinceritate, în timp ce Zuz şi Coco şi Jamma depind de capacitatea noastră de a ne spune povestea fără grabă. Uite cum stau lucrurile: într-o problemă cu mulţimi în care mulţimea A = {Spune adevărul} şi mulţimea B = {Trage de timp}, intersecţia dintre astea două e al naibii de mică. Dar, dacă lucrurile vor decurge conform planului, în intersecţia asta ne vom petrece eu şi Vic cea mai mare parte din zi.

— Ai dreptate, spun eu, suspinând dramatic şi regurgitând clişeele suspecţilor interogaţi sub lumina aspră a becurilor goale. Doamne, nu-i uşor! OK. Motivul pentru care sunt aici e că...

Detectivul Bundle îşi împreunează mâinile pe masă şi se trage spre marginea scaunului, care scârţâie sub uimitoarea lui greutate.

Eu mă aplec mai aproape de reportofon.

— Voiam să văd dacă aveţi gumă de mestecat.

Bundle dă drumul unui oftat ca un vuiet şi obrajii i se înroşesc ca o cireaşă.

— Madeline, în după-amiaza asta tu şi Victor aţi intrat aici împreună cu Baz Kabongo, mirosind tustrei de parcă aţi fi ieşit dintr-o tornadă cu rahat, nici mai mult, nici mai puţin...

— V-am spus că există un motiv întemeiat pentru asta.

— ...insistând asupra nevinovăției lui Kabongo, un om care avea mijloace, motive și un trecut violent, un om al cărui ADN a fost găsit pe arma crimei. E evident că simțiți un anumit devotament față de el și respect chestia asta, nechibzuită cum e. Știm că unchiul tău era un tip abuziv. Ai zgârieturi pe față și te crispezi de durere de când te-ai așezat pe scaun, deci ce-a fost? Autoapărare? Kabongo a încercat să-l oprească pe unchiul tău să te lovească, s-au încăierat și Baz l-a omorât. Spune cuvântul „autoapărare" și îți garantez că lui Kabongo i se va oferi o înțelegere.

— Dar autoapărare sigur e un singur cuvânt?

Bundle clatină din cap.

— Știi ce? Mă doare-n cot. Dacă ar fi fost după mine, v-aș fi dat afară în șuturi de la început. Sergentul Mendes mi-a zis că amicul tău Vic pretinde că ați fost acolo, în casă, când Kabongo a comis fapta. Și dacă asta-i adevărat, Madeline, atunci înseamnă că ai asistat la una dintre cele mai groaznice crime despre care am auzit, citit sau la locul cărora am fost vreodată. Ca să nu mai spun că omul care a fost ucis e propriul tău unchi.

— Mă bucur c-a murit.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să le pot opri.

— Se poate, zice Bundle. Dar dacă Vic spune adevărul - dacă ai văzut ce s-a întâmplat și nu ne spui exact ce ai văzut - nu te așteaptă numai o grămadă de probleme, Madeline, te așteaptă un univers întreg de probleme.

Se reazemă de spătarul scaunului, își bagă o mână în buzunar, scoate ceva și mi-l aruncă peste masă.

— Poftim nenorocita ta de gumă!

Privesc fix guma de pe masă vreme de zece secunde. În acest timp îmi dau seama că, până acum câteva minute, eu am fost cea în ofensivă, administrând mici lovituri ici și colo, fie evitând, fie absorbind jalnicele riposte ale

adversarului. Dar l-am judecat greșit. Detectivul Bundle nu e slab. A tras de timp, așteptând să vină momentul în care să-mi administreze lovitura de knockout.

Îmi întind mâna dincolo de batonul de gumă și iau paharul de apă pe care până acum l-am ignorat. Lichidul e ca un balsam pe tăietura din buza mea, limpede și alinător. Las jos paharul și-mi dreg glasul cu prudență.

— Cât e ceasul?

Bundle își verifică ceasul.

— Puțin trecut de patru.

În mintea mea, vocea lui Baz are același efect ca apa pe buzele mele: limpede și alinător. „Lăsați-i să creadă ce vor. Dar nu mințiți."

A sosit momentul să-mi spun povestea, indiferent cât de înghesuită e intersecția mulțimilor.

— Motivul pentru care l-am dus pe Vic la Babușka este că patronul e un Capitol anterior.

(cu șapte zile în urmă)

MAD

Soarele dimineții târzii pătrundea prin ușa din dos a *Babușkăi*, întinzându-și razele în încăpere ca pe niște tentacule. Nu putea însă să ajungă sub masă, unde Vic dormea buștean în poziție fetală, ghemuit în jurul rucsacului de parcă l-ar fi protejat de venirea fluxului.

— E mort? a întrebat Coco care nici nu trebuia să se aplece prea mult ca să se uite sub birou.

A răzuit cu lingura fundul cutiei ei cu înghețată, după ce dăduse gata jumătate de litru. Mai era puțin și se făcea 11.

— Ce-i cu tot sângele ăla? a întrebat ea cu gura plină și cu un inel de ciocolată în jurul buzelor. Adică chiar pare

mort, nu? Crezi c-a murit? Dacă n-a murit, sigur nu e genul matinal. Stai așa, mai zi o dată: de ce-i aici?

Coco punea întrebări cu naturalețea cu care alții respiră.

— Ți-am spus, i-am răspuns eu. Am dat peste el pe malul râului. A zis că are nevoie de un loc unde să stea.

Lângă mine, Zuz a pus jos punga cu alimente pe care tocmai le cumpăraserăm de la Foodville. Era slăbănog, dar puternic și nimeni nu îl contrazicea când insista să care sacoșa. Mi-am terminat cea din urmă brioșă cu afine și am sorbit din cafea, în timp ce Baz s-a apropiat de Vic. A așezat pe birou o tavă de carton cu cafele, s-a aplecat și a înghiontit cu blândețe brațul lui Vic.

— Trezirea, omulețule!

Vic s-a deșteptat tresărind și s-a lovit cu capul de dedesubtul biroului.

— De ce ești plin de sânge, puștiu'? l-a întrebat Coco. Și să nu mă minți. Sunt din Queens.

Vic și-a coborât privirea și s-a examinat în timp ce își masa capul. O latură a blugilor săi era acoperită cu sânge uscat. Abia atunci am observat micul pârâiaș roșu curgând de sub una dintre carcasele de porc și până unde dormise el.

— Frutu-i mă-sa! a șoptit Coco aruncând cutia goală de înghețată la coșul de gunoi.

— Coco! a zis Baz.

— Îmi pare rău, dar ăsta e cel mai scârbos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Vic a ieșit de sub birou, trăgând după el rucsacul. A înfășurat cablul căștilor în jurul iPodului și l-a vârât într-unul dintre buzunarele laterale.

Am înhățat cea din urmă brioșă aflată deasupra alimentelor înghesuite în pungă și i-am întins-o.

— Poftim. Avem și cafea dacă vrei.

În cealaltă parte a încăperii s-a deschis o ușă și prin ea a intrat Norm.

— Nu mă băgați în seamă, nu mă băgați în seamă, a zis el aruncând corespondența nedeschisă într-un teanc de pe biroul lui. Aha! Băiatul mic a cunoscut pe prietenii mei. Ieste?

Vic și-a privit bocancii.

Norm l-a plesnit pe spinare.

— Deci tu ești noul Capitol, da?

— Noul ce?

Norm ne-a privit și l-a indicat pe Vic cu degetul mare:

— Nu știe?!

Baz și-a pus brațul pe după umerii rusului mătăhălos și l-a condus înapoi de unde venise.

— Îți mulțumesc din inimă pentru ospitalitatea ta. Ești un adevărat prieten.

Pieptul lui Norm s-a umflat și zâmbetul i s-a întins de la o ureche la alta. S-a uitat din nou la Vic și a zis:

— Băiat mic, ei sunt oameni de treabă. Foarte de treabă. Tu ascultă la ei, da? O să te ajute.

Norm a dispărut cu un „okeydokey". Vic s-a uitat în jur, a acceptat brioșa și, când Baz i-a oferit o cafea de pe tavă, a luat-o mulțumind discret.

— Gașcă, am zis eu, el e Vic. Vic – am continuat, indicându-i pe ceilalți – fă cunoștință cu Baz... fratele lui, Nzuzi... și Coco.

Vic i-a salutat din cap pe rând și, când a devenit evident că aștepta să vorbim noi primii, Baz a spart gheața.

— Îmi cer scuze că grăbesc lucrurile, dar deja am întârziat la muncă. În mod normal mi-ar plăcea să aflu mai multe despre situația și despre planurile tale, dar asta trebuie să mai aștepte. Am două întrebări pentru tine și singurul răspuns greșit este să minți. Prima întrebare. Ai nevoie de ajutor?

Nu cu mult timp în urmă, Baz mă întrebase același lucru. La puțin timp după ce mă mutasem cu unchiul Les, îmi luasem obiceiul să mă furișez pe ușa din spate de la Cinema 5 din Bergenfield. Era o clădire demodată, cu reguli incredibil de laxe, perfectă pentru ceea ce îmi doream: o ascunzătoare. Uneori îmi făceam temele, alteori urmăream filmul care rula, dar de obicei adormeam pe rândul din spate. Tocmai când trăgeam un pui de somn din ăsta auzisem cuvintele...

— Ai nevoie de ajutor? a repetat Baz în timpul prezent.

Vic și-a masat locul unde se lovise cu capul de biroul metalic și a încuviințat lent, ca și cum încă mai cântărea întrebarea.

Baz l-a privit cu ochi mijiți.

— Trebuie s-o zici cu glas tare.

— Da, a zis Vic. Am nevoie de ajutor.

Mi-am amintit cât de cald fusese în Cinema 5 și cum obișnuiam să îmi suflec mânecile, și cum asta întotdeauna mă făcea să zâmbesc, fiindcă era un lux să-mi pot sufleca mânecile știind că era prea întuneric ca să mi se vadă vânătăile. Adormisem ca de obicei și, când m-am trezit, el era acolo, un angajat cărând un aspirator și întrebându-mă dacă aveam nevoie de ajutor. Eram încă pierdută în ceața deasă a somnului, dar nu cred că asta a contat. I-am spus „da". Apoi a venit cea de-a doua întrebare...

— Ai făcut rău cuiva? a întrebat Baz.

Vic a sorbit agitat din cafea și a spus exact ceea ce spusesem și eu când mă întrebase...

„Cum adică?"

Angajatul stătuse nemișcat, cu mătura în mână și eu mă întrebasem dacă ar fi trebuit să-mi fie frică. Nu-mi amintesc ce-am decis atunci, pentru că între timp am

ajuns la un sentiment care nu era foarte departe de frică: am ajuns să-l iubesc pe Baz. Era un soi ciudat de dragoste, o combinaţie între dragostea faţă de un frate, un tată, un preot şi un prieten din copilărie.

— Adică... ai făcut rău cuiva? a zis Baz.

Vic a sorbit din cafea ţinând paharul cu ambele mâini, ca şi cum s-ar fi concentrat să nu-l verse.

— Nu, a zis el.

Vorbise încet, dar răsunător.

Baz a încuviinţat.

— Bine. Dacă vrei, poţi să stai cu noi. Locuim într-o livadă din New Milford. E ceva de mers, ştiu, dar e cald şi avem de mâncare. Sigur, e decizia ta, dar îmi trebuie un răspuns chiar acum.

Era o ofertă rară, dar când era făcută răspunsul obişnuit era un „da“ prompt. Majoritatea noilor Capitole se aflau la o asemenea strâmtoare că nu era nevoie de prea multă muncă de convingere, dar cu Vic treaba a durat ceva mai mult. Ne-a măsurat pe toţi cu privirea, respirând adânc şi regulat, iar craniul ar fi putut la fel de bine să-i fie transparent, căci îi simţeam rotiţele în mişcare.

— OK, a zis el în cele din urmă.

— Splendid, a zis Baz. Nzuzi, Mad, Coco, puteţi să-l conduceţi pe Vic la seră? Instalaţi-l şi ajutaţi-l să se cureţe niţel.

— A, eu nu pot, am zis. Voiam să... merg la bibliotecă.

De fapt voiam să o văd pe Jamma şi poate să şi rămân vreo două zile. Baz s-a oprit în prag şi m-a privit fix. Nici n-a fost nevoie să spună ceva.

— Bine, am zis eu.

— Mulţumesc! Ies de la serviciu la cinci. Putem să ne întâlnim la Napoleon şi să discutăm despre noul nostru Capitol.

Apoi i s-a adresat lui Vic:

— Restul găştii o să-ţi arate ce şi cum. Te rog să te simţi ca acasă.

Apoi lui Zuz:

— Nu uita punga lui Gunther!

Şi lui Coco:

— Fără înjurături! Poartă-te cât mai frumos!

Şi-a plecat.

Am rămas locului câteva secunde, într-o tăcere stânjenită, până când Zuz a pocnit de două ori din degete, a luat punga de hârtie şi a pornit către uşa din dos.

— Ai nimerit-o la fix, Zuz, a spus Coco urmându-l afară. O să fim nişte frutute de dădace toată ziua.

L-am privit pe Vic, clătinând din cap:

— Nu-i băga în seamă. Întotdeauna le trebuie puţin timp să se înveţe cu nou-veniţii.

Vic şi-a mutat greutatea rucsacului pe celălalt umăr.

— Ce-i cu cuvântul „frutu-i"?

— Ha! Aşa-i. Ai văzut vreodată serialul *Battlestar Galactica*?

Vic a clătinat din cap.

— Am avut odată un Capitol care era obsedat de el. Cred că acolo toată lumea zice „frutu-i" în loc de „futu-i", iar Coco obişnuia să cam înjure şi Baz e puţin cam conformist. Aşa, şi Capitolul ăsta i-a propus lui Coco să folosească falsa înjurătură galactică.

Vic a încuviinţat.

— Şi ce-i un Capitol?

Am avut impresia că de mult clocea întrebarea, aşteptând momentul potrivit s-o pună, dar pomenindu-se într-un final că aceasta ţâşneşte din el ca un ou nerăbdător.

— O să-l las pe Baz să-ţi explice. Dar e drum lung până-n New Milford. Ar trebui s-o pornim.

Am părăsit împreună ţinuturile sălbatice ale măcelăriei în favoarea străzilor albite de omăt din Hackensack şi am

încercat să-mi amintesc când simţisem ultima oară gândurile unei persoane atât de palpabile, plutind şi dansând şi răsucindu-se prin aer ca ninsoarea prin care mergeam.

VIC

Amândoi bunicii mei paterni au murit de atac de cord în aprilie.

În acelaşi aprilie.

Oamenii ne-au sunat ca să ne spună că se roagă pentru familia noastră sau că ne trimit gândurile lor bune. Oamenii au venit la noi acasă aducând caserole cu fasole verde. Oamenii ne-au luat pe după umeri sau ne-au oferit îmbrăţişări piezişe. (Îmbrăţişările astea piezişe sunt un mare căcat. Ori mă îmbrăţişezi, ori nu. Ce mă deranjează cu adevărat e indecizia asta.) Nu ştiu ce să zic. Când oamenii se gândesc la alinare, probabil se gândesc la chestiile astea. Oricum, în acel aprilie casa noastră nu fusese plină de lume. Nu fusese plină de dragoste sau de condoleanţe sincere sau de gânduri bune. În acel aprilie casa noastră fusese plină de caserole cu fasole verde şi de îmbrăţişări piezişe.

Toată chestia chiar l-a marcat pe tata. Dar ce vreţi? Ambii părinţi îi muriseră în aceeaşi lună, din aceeaşi cauză. Treaba asta-i dură pentru oricine, mai ales pentru un om ca el, care judeca lucrurile cu inima.

Obişnuiam să-i vizităm pe bunici în mod regulat. Să te afli acolo era ca şi cum ai fi fost prizonier într-o casă plină de îndrăgostiţi. (Tata nu era niciodată în stare să-şi ţină mâinile prea multă vreme departe de mama şi nu

era niciun mister de unde moștenise chestia asta.) Bunicii mei s-ar fi integrat de minune printre adolescenții cu mâini neastâmpărate din aripa de științe a liceului meu. Ceea ce era o chestie, pentru că bunicii mei crescuseră într-o epocă în care soții și soțiile dormeau în încăperi separate și își spuneau unul altuia „Mamă" și „Tată".

Bunicii mei își spuneau Joe și Helen. Și, în ciuda ambianței culturale a epocii lor, dormeau în același pat.

Bunicii mei erau niște superarmăsari de curse.

Dar da, era cam scârbos. Și, de fapt, la ei acasă nu aveam mare lucru de făcut, cu excepția următoarelor:

1. Să mă holbez la un perete plin cu fotografii care îl înfățișau pe tata de la naștere și până la vârsta de treizeci de ani. Fotografiile erau aranjate în ordine cronologică, așa că puteam practic să-l văd crescând sub ochii mei. Îmi aminteau de desenele alea care ilustrează evoluția omenirii de la maimuță la om.
2. Să aștept bătaia ceasului cu cuc din sfert în sfert de oră, în timp ce îmi priveam bunicul adormind în capul oaselor în fotoliul lui preferat.
3. Să iau bătaie de-mi săreau capacele la masa de biliard de la parter. (Toți cei din familia mea erau ași absoluți la biliard. Eu eram jalnic.)
4. Să număr bolurile cu amestecuri aromate din întreaga casă. (Douăzeci și șapte. Erau douăzeci și șapte. Douăzeci și șapte de boluri. De amestecuri aromate.)
5. Să-i privesc pe ceilalți cum se pipăie fericiți. (Ca adolescenții cu mâini neastâmpărate din aripa de științe de la Hack High).

* * *

Bunicii mei locuiau într-un orăşel aflat la periferia Hackensackului, pe nume New Milford. Făceam plimbări lungi, numai ca să ies din casă şi să pun o distanţă cât mai mare între mine şi acele neostoite impulsuri sexuale geriatrice. Numeam plimbările astea excursii suburbane. Aşa am ajuns să cunosc destul de bine străzile. Locul meu preferat era un vechi zid de piatră aflat peste drum de un cimitir răvăşit, care era frumos într-un fel cinematografic, sălbăticit. Copaci mari şi acoperiţi de muşchi îşi întindeau braţele, iar iedera şi frunzişul atârnau deasupra pietrelor de mormânt împrăştiate alandala. Obişnuiam să stau pe zidul de piatră şi îmi ziceam: „Da. OK. Cred că mi-ar plăcea să fiu îngropat aici."

Iar pe terenul de lângă cimitir era o livadă. O jumătate de hectar de plante bine îngrijite, flori şi copaci, pe care vecinătatea cimitirului răvăşit şi năpădit de muşchi o făcea să pară şi mai ordonată. Un pârâu îngust străbătea livada, traversat drept la mijloc de un pod din lemn acoperit de iederă. Mai existau un hambar uriaş, cu o firmă care spunea MAGAZIN DE SUVENIRURI, o clădire în stil colonial cu etaj şi cu fumul ridicându-i-se din horn şi, în spate, un şir de sere.

În acel aprilie copleşitor i-am îngropat pe amândoi bunicii în cimitirul de lângă livadă. Bunica a murit ultima şi la înmormântarea ei tata a stat lângă piatra lor comună de mormânt privind către livada învecinată şi a jurat că o să vină să-i viziteze cel puţin o dată pe săptămână. Şi aşa a şi făcut vreme de doi ani.

Apoi s-a îmbolnăvit.

Şi-a murit.

Şi n-a mai mers să-şi viziteze părinţii, răpuşi amândoi de atac de cord în acel aprilie memorabil. (Acela a fost sfârşitul a o mulţime de lucruri. De fapt sfârşitul a cam toate.)

Era foarte posibil ca asocierea mea cu puştii ăştia să fie o decizie foarte proastă. Sigur nu avusesem de gând să răspund „da“ la întrebarea stranie a lui Baz. Până când...

„Locuim într-o livadă din New Milford.“

În clipa aceea – şi e foarte posibil să mă fi înşelat – am văzut-o nu numai ca pe o ocazie de a îl reuni pe tata cu părinţii lui. Am văzut-o ca pe un semn. Am avut impresia că tata îmi indica direcţia corectă.

Şi în timp ce coboram pe River Street, rucsacul mi s-a părut dintr-odată mai uşor.

* * *

— Eşti OK?

Am revenit din Ţara Nimicului şi-am descoperit-o pe Mad cu capul întors spre mine, privindu-mă.

— Ce? am întrebat-o eu.

„Ce?“

Cel mai mediocru dintre cuvinte.

— Te-am întrebat dacă eşti OK.

— A. Da, mersi, am zis eu.

Puştii aveau ritmul lor. Nzuzi ne conducea folosind sacoşa cu alimente ca pe o baricadă ridicată între el şi ninsoarea muşcătoare. Imediat în urma lui venea Mad, cu Coco de mână, pe care o ţine grijulie pe partea de trotuar opusă traficului de pe River Street. Văzându-i împreună mi-am amintit de un stol de gâşte în zbor, cotind cu o sincronizare oarbă şi făcându-te să te întrebi cum de ştiu gâştele când şi încotro să vireze. Şi îţi zici că trebuie să fie un miracol.

Eu încheiam coloana, ştergându-mi căniţa crăpată şi încercând să nu mă simt ca pasărea cu aripa frântă care tot rămâne în urmă.

Părul blond al lui Mad flutura de sub căciula ei galbenă, tricotată, arătând, în lumina palidă a iernii, ca o felie de lămâie sau ca vârful unui artificiu noaptea. Sărmanul meu creier inimos dădea pe dinafară de gânduri lascive legate de Mad. Dar nu exista nicio șansă ca ea să mă privească așa cum o priveam eu. Cel mai probabil mă privea așa cum mă priveam eu.

„Sunt băiat mic."

Am sorbit ultima gură din cafeaua mea de-acum călâie și nu peste mult timp ne-am abătut din drum către râul Hackensack, unde se deschidea un mic câmp cu o pancartă pe care scria DEBARCADERUL NEW BRIDGE. OBIECTIV ISTORIC. Era locul unde se desfășurase o bătălie din Războiul de Independență și avea câteva căsuțe de patrimoniu împrăștiate ici și colo. Am contemplat urmele noastre în zăpadă și m-am gândit cum trebuia să fi fost atunci și ce straniu era că totul se petrecuse aici.

Pe unde călcam acum.

Și acum.

Și acum.

Ne-am apropiat de scurtul pod pietonal care lega Hackensack de New Milford. De o parte și de alta se afla câte un grup de puștani care aruncau cu bulgări de zăpadă unii într-alții. Când ne-am apropiat, unul dintre ei a ridicat amândouă mâinile în aer strigând: „Stop joc!" Îl știam de la școală. Roland cred că-l chema, dar avea o poreclă ciudată pe care nu mi-o aminteam. Roland purta întotdeauna încălțări desperecheate, de parcă s-ar fi îmbrăcat pe întuneric. El și prietenii lui aparțineau acelei grupări de copii din Hack High care nu mă lăsa în pace. (Să fiu lăsat în pace la Hack High era țelul meu principal, deși câte un „bună" ocazional din partea președintei consiliului elevilor, Stephanie Dawn – care era prea cumsecade ca să-și dea seama ce frumoasă era și prea frumoasă ca să

meargă în altă direcție decât în susul scării sociale – mă putea întări împotriva unei săptămâni întregi de insulte.)

Mi-am ținut capul în pământ cât am traversat podul, gândindu-mă la războiul care fusese purtat exact în acest loc cu câteva sute de ani mai devreme. De la trupele care mărșăluiau către un sfârșit sângeros, la Bruno Victor Benucci III, mărșăluind către, ei, cine putea spune către ce?

Pământul e straniu. Spre deosebire de oameni, lui nu-i pasă cine îl calcă în picioare.

...

A început când eram la jumătatea podului. Nu erau cuvinte, erau viespi înțepându-mă în toate locurile vulnerabile. Bâzzzz.

Un bulgăre de zăpadă m-a lovit în spate.

Apoi în picior.

Apoi în față.

— Drept la țintă! a țipat unul dintre puști.

L-am auzit pe tata grăind din rucsac: „Gândește cu inima, V."

Mi-am curățat zăpada de pe obraji încercând să nu-i las să-mi vadă ochii. Asta era cheia. Dacă mi-ar fi văzut ochii ar fi înțeles că mă răniseră. Mi-am căutat căștile în buzunarul lateral în timp ce inima mea pustie implora să fie umplută cu vocile înălțătoare ale sopranelor. Derulează, derulează, derulează, pornește muzica, dispari complet într-o cu totul altă lume.

În acea lume, toate grupările mă lăsau în pace.

În acea lume nu eram a șaptea miliarda parte din populația planetei.

În acea lume eram un sfert din populația planetei, pentru că nu existau decât tata, sopranele și eu.

În acea lume ne înălțam printre nori, deasupra tuturor, fără nicio grijă, cel mai miraculos dintre stoluri, cuprinzând sufletele acelor oameni rari care gândeau cu inima.

În acea lume aripa mea era vindecată.

MAD

Nu ştiu ce asculta Vic, dar am sperat că avea volumul dat la maxim.

VIC

— Direct prin spate, a zis Coco ridicând partea de jos a gardului de plasă.

Mad se strecurase deja pe dedesubt şi se întindea după sacoşa cu mâncare pe care Nzuzi i-o înmâna pe deasupra. De cealaltă parte a străzii am zărit vechiul meu post de observaţie: zidul de piatră, smochinul. Am simţit prezenţa micului cimitir aflat de cealaltă parte a livezii şi m-am întrebat de câte ori fusese tata pe aici şi dacă se oprise vreodată lângă livadă.

— Tipule, a zis Coco. Eşti bine?

— Ce?

Ea mi-a făcut semn pe sub gard.

— Fă pipi sau pleacă de pe oliţă, puştiu'.

Vocabularul copiliţei ăsteia nu cunoştea restricţii, s-ar fi părut.

— Câţi ani ai exact?

— Unşpe, a zis ea. Dar în ani din Queens asta-nseamnă vreo douăşşase.

— Bine, atuncea-i OK.

Am trecut rucsacul peste gard şi-am tresărit când Mad l-a lăsat să cadă cu nepăsare la pământ. După ce m-am târât pe sub plasă, mi-am scuturat zăpada de pe piept şi

picioare, am aruncat o privire rapidă în rucsac (din fericire, capacul lipit cu bandă adezivă ținea) și i-am urmat pe puști pe o cărare încadrată de tufe spinoase de trandafiri uscați.

— Ce ai acolo? m-a întrebat Mad. O ghiulea?

Am lăsat cuvintele ei să plutească în aer fără răspuns.

— Mă rog, orice-ai avea acolo, sper că ai și haine de schimb, a zis ea arătând către blugii mei murdari de sânge.

Era cât pe ce s-o întreb ce puști umblă cu haine de schimb în rucsac când mi-am dat seama că, de fapt, aveam pușі bine înăuntru pantalonii mei preferați de trening. Pe durata iernii, în sala de sport de la Hack High e un curent înfiorător, ergo profesorul nostru de sport ne dă voie să ne aducem propriile noastre echipamente în loc să umblăm în pantaloni scurți.

— De fapt chiar am.

— Foarte tare. După ce ne instalăm o să-ți arăt unde poți să te speli și să te schimbi.

De ambele părți ale cărării, zăpada se adunase în troiene înalte. Șanțuri rectangulare străbăteau taluzurile, acolo unde cineva dăduse recent zăpada cu lopata. Mă simțeam straniu umblând prin acest loc pe care mai înainte îl admirasem numai de la distanță. Am pus piciorul pe podul de lemn, unde un panou anunța: CANALUL PEȘTIȘORULUI AURIU. Printre scândurile de cinci pe zece am zărit un pește auriu uriaș care înota leneș în pârâul îngust de dedesubt.

Canalul Peștișorului Auriu era pe măsura numelui său.

După ce am traversat podul, Nzuzi a țâșnit către unica locuință din incintă, vechea clădire în stil colonial cu etaj. Am așteptat lângă pod în timp ce el a așezat punga cu

cumpărături pe verandă, a ciocănit la ușă și a revenit la noi în pas alergător.

— Hai să mergem, a zis Mad înfiorându-se și ne-a condus spre un șir de sere.

Toată treaba avea așa un aer de ținutul Oz, ca și cum aș fi pășit printr-un portal și aș fi fost transportat într-o lume bizară, cu un set de reguli neclare și o gașcă de copii orfani, sălbatici și nesăbuiți. (Deci Oz cu o picătură din Țara de Nicăieri, aș zice.) Deși copiii ăștia erau practic fără casă, degajau o anumită mândrie și înțelegeam de ce. Ca și Oz, livada era frumoasă și confortabilă în stranietatea ei. Majoritatea vegetației era uscată, dar chiar și așa aveam senzația că mă aflu într-o grădină botanică luxuriantă, ca și cum aspectul exterior al livezii n-ar fi reușit să-i reflecte interiorul.

Uite de ce-mi amintea mie livada: de un bătrân cu inima tânără.

Mad s-a oprit în fața celei mai mici dintre sere, înghesuită în spate ca un gând întârziat și având doar jumătate din lățimea celei de alături. Mai puțin o seră și mai mult o notă de subsol la o seră. Nu aperitiv, ci hrană rece.

Mi-a fost dragă de la prima vedere.

— Bun venit acasă, a zis Mad.

Când a deschis ușa, un curent de aer cald m-a lovit în față. Puștii au intrat, și-au scos hainele, le-au atârnat într-un cuier și au pornit pe culoarul central.

Greșisem.

Locul ăsta era mai straniu decât ținutul Oz.

Deși jumătatea din față era plină de recuzita tipică a unei sere – șiruri de plante înflorite pe mese înalte până la mijloc și plante în ghivece atârnând de pereții cu o curbură vizibilă – jumătatea din spate îmi reamintea de un film postapocaliptic pe care îl văzusem cândva, despre o

familie care locuise într-un adăpost antiaerian vreme de vreo şapte ani.

Întâi de toate, existau rafturi. Am numărat cinci, încărcate cu conserve de fructe şi legume, pungi cu alune, cipsuri, pastramă de vită, bidoane cu apă, grămezi de cărţi şi de discuri şi un pick-up vechi. Un radiator zumzăia pe peretele din spate. Chiar dedesubtul lui, patru saci de dormit erau întinşi pe jos, aranjaţi grijuliu şi cu câte o pernă la căpătâi. Pe peretele opus se afla o canapea verde având în faţa ei o măsuţă de cafea (ca şi cum ar fi fost o sufragerie perfect normală, mulţumesc frumos). Pe masă erau un teanc de cărţi de joc şi o veioză. Sub radiator am zărit o priză şi un prelungitor pentru veioză şi pick-up.

— Dar proprietarul? am întrebat. Sau... îngrijitorul livezii sau cine-o fi? Tipul care locuieşte în casă.

Mad şi-a întins mâinile dinaintea radiatorului.

— Pe Gunther nu-l deranjează atâta timp cât îi aducem noi alimente şi provizii ca să nu fie silit să iasă din casă. Se pare că a câştigat la loterie cu zeci de ani în urmă şi a decis că poate să renunţe la relaţiile cu clienţii. Oamenii au încetat să-i mai intre în livadă, iar Gunther a încetat să mai iasă.

— Dar şcoala?

— Gunther e prea bătrân ca să mai meargă la şcoală, a zis Coco izbucnind în râs. Ha! A fost bună asta!

Continuând să râdă, a luat o conservă de sos de mere de pe raft, a desfăcut-o şi a început să-şi îndese conţinutul în gură cu ajutorul a două degete.

— Oricum, Mad a terminat-o cu şcoala, Baz lucrează la Cinema 5 până când el şi Zuz o să-şi dea seama cum să pună pe picioare propriul lor serviciu de taximetrie – aici Nzuzi, care chibzuia ce disc să scoată de pe raft, a pocnit o dată din degete – şi nu mai rămân decât eu. Şi eu sunt orfană.

— Și?

— Și orfanii nu merg la școală. Trebuie să ai o mamă și un tată care să semneze tot soiul de chestii. Și o adresă. Ce să scriu: „A unșpea seră pe dreapta, livada Maywood, New Milford“? Aș putea la fel de bine să adaug și „Cămăruța de sub scări“. E vorba de o școală publică, nu de Hogwarts. Ar râde și m-ar da afară.

— Deși Hogwarts e în mod clar cea mai tare chestie, a zis Mad.

Coco a aprobat-o.

— O, da! Hogwarts e cea mai tare chestie.

— Cu toate pateurile lor Cornish și tartele cu melasă.

— Nici nu știu ce-s alea pateuri Cornish și tot aș vrea unul.

Nzuzi a pocnit din degete o singură dată, a scos un disc de pe Raftul cu Lucruri Improbabile, l-a pus pe platan și a coborât acul. După foșnetul zgomotului alb, muzica a început și Nzuzi s-a pus pe dansat. Cu o agilitate uimitoare, și-a retras coatele, cu capul înclinat într-o parte și pocnind din degete în ritmul muzicii. Nu era sincronizat; era autorizat. Ca și cum fiecare parte a trupului său le-ar fi dat celorlalte părți permisiunea de a se dezlănțui toate odată.

Nzuzi era un as absolut al gigăi.

— *Don't Stop Believin'*, a zis Coco hăpăind cutia cu suc de mere. E preferata lui. Hei, Zuz, ți-e foame?

Continuând să danseze, Nzuzi a pocnit din degete. Coco a înhățat o cutie cu piersici de pe raft și i-a aruncat-o. El a prins-o la jumătatea unei figuri, i-a scos capacul și a început să se înfrupte.

Eram un pasionat de mitologie, un fanatic al moștenirilor trecutului. Aveam nevoie de istorie. Aveam nevoie de cunoștințe. Aveam nevoie de mitul originilor. Aveam vreo enșpe mii de întrebări și aveam de gând să le pun, una după alta, până mi-ar fi închis cineva gura.

— Care-i treaba cu pocnitul ăsta din degete? am întrebat, pentru că era un început la fel de bun ca oricare altul.

— O dată înseamnă da, de două ori înseamnă nu, a zis Coco. Zuz are multe lucruri de spus, dar trebuie să ştii să-l asculţi.

A aruncat cutia de plastic într-un coş de gunoi din apropiere, s-a lăsat pe spate şi şi-a desfăcut larg braţele.

— Deci ce zici, puştiu'? Ne-am instalat mişto, nu?

Mă săturasem să mi se adreseze cu „puştiu'" o copiliţă de unşpe ani.

— Mă cheamă Vic, am zis. Sau Victor, nu mă deranjează.

— Ca în „victoriosul ia comoara"?

Coco a emis un râs răguşit şi viguros, cu particule de sos de mere sărindu-i din gură.

— Poate o să-ţi spunem Comoară, ce zici?

Coco i-a dat înainte cu vorbăria, dar n-aş putea să spun ce zicea. Mad tocmai îşi scosese căciula. Ergo: ochii mei tocmai ieşiseră din orbite.

Îmi arătase noaptea trecută cicatricea de pe tâmplă, dar chiar şi-aşa, în momentul acela m-am pomenit complet incapacitat, ca şi cum aş fi umblat toată viaţa cu o siguranţă arsă şi acum cineva tocmai mi-ar fi schimbat-o. Pe o parte a capului părul ei era lung, ondulat şi rebel, aşa cum mi-l imaginasem. Cealaltă parte era rasă până deasupra tâmplei. Nu zero, ci tunsă foarte scurt, o tunsoare punk ca pe Coasta de Vest. Părul m-a făcut să mă uit la ochi, care m-au făcut să mă uit la buze, care m-au făcut să, care m-au făcut să, care m-au făcut să...

Mad era o hartă.

Şi eu eram Magellan.

Mi-am calculat ruta, visând la teritorii neexplorate şi la splendorile ce se aflau în fiecare vale şi crevasă. Am

visat la piscul senzual, înclinat și la mine ajungând tocmai în vârf.

— Poți să dormi pe aia, a zis Coco încet.

„Sunt un superarmăsar de curse."

— Ce? am oftat eu.

— Pe canapea.

Arăta în direcția lui Mad. Eu stăteam încremenit ca o îmbrățișare piezișă, întrebându-mă dacă fata venea la pachet cu canapeaua.

— Capitolele dorm pe canapea, a zis Coco aruncându-i lui Mad o pungută cu pastramă de vită.

Am suspinat adânc.

— Și ce anume e un capitol?

— Nu capitol, a zis Coco. Capitol. Cu C mare.

— Și de unde știi că nu l-am zis cu C mare?

— După vocea ta.

Nzuzi a luat o stropitoare metalică și a dansat în susul și în josul fiecărui rând de plante, udându-le din mers.

— OK, bine, am zis eu dregându-mi vocea. Ce anume e un... un Capitol?

— Ai răbdare, gândăcel, a zis Coco.

— Greieraș, a intervenit Mad.

Coco a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ești sigură?

— Cum nu se poate mai sigură.

Coco a ridicat din umeri:

— Ai răbdare, greieraș.[1]

...

Puștii ăștia nu erau un simplu stol. Erau piesele unui puzzle, un cufăr bine împachetat, cu o organizare la fel de improbabilă ca rafturile improbabile din improbabila lor locuință. Stăteam printre ei ștergându-mi cănița crăpată,

[1] Replică din serialul *Kung Fu*, cu David Carradine, care a rulat în anii '70 (n. tr.).

un tip care se potrivea în locul ăla ca nuca în perete, zicând chestii ca „oh" şi „ce?", care-s echivalentul verbal al îmbrăţişărilor piezişe. Nu o piesă de puzzle, ci mai degrabă cutia în care veneau ambalate.

Mi-am desfăcut rucsacul şi am scos din el pantalonii mei de trening cu Mets. Tata le zicea metapantalonii mei, chestie pe care n-o puteam suferi.

Acum? La naiba, îmi era dor de asta!

— Ai zis că e un loc unde m-aş putea schimba?

— Imediat, a zis Mad sărind de pe canapea. Hai să mergem. Mi-ar prinde bine o ţigară.

Cu metapantalonii într-o mână, mi-am luat rucsacul în cealaltă şi dădeam să o urmez, când Coco a zis:

— Ce, crezi c-o să-ţi furăm lucrurile? Săraci vagabonzi demni de dispreţ ce suntem...

Mi-am scos iPodul şi picăturile de ochi din buzunarul lateral, am pus rucsacul la loc şi am încercat să nu mi-o imaginez pe Coco vârându-şi mânuţele murdare în urna tatei.

— Sunt sigur că o să fie în regulă.

Coco a zâmbit teatral, ducându-şi o mână la inimă.

— Votul tău de încredere e nespus de important pentru noi. Pe bune, Comoară. De fapt, ia zi, ai vreun telefon înăuntru? Cu jocuri şi alte chestii de-astea?

— Scuze, i-am zis. L-am uitat acasă.

Mad aştepta la uşa din faţă, în haina ei cu curcubeu, cu mâinile în buzunare. Căciula tricotată era din nou la locul ei şi am simţit o dorinţă subită s-o pictez. Nu eram artist, ci un admirator al artei, suficient de bun cât să-mi dau seama că nu eram bun de nimic.

Ea a scos o ţigară din buzunar şi şi-a vârât-o după ureche. În mod obişnuit consideram fumatul o chestie scârboasă. Acum însă mi s-a părut deodată sexy, dar nu în felul acela al fumătoarelor sexy. Mama şi tata se uitau

la *Casablanca* de regulă o dată pe săptămână (chestie pe care n-o puteam suferi şi care acum îmi lipsea ş.a.m.d.) şi ideea lui Mad fumând mi se părea cam în genul ăla. Sexy în genul *Casablanca*.

Nu ştiu.

În clipa aia nu gândeam cu inima şi nici cu creierul. Gândeam cu tunul de punte al propriului meu USS *Ling*.

MAD

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Hei, Harry Connick Jr. Jr., ce se mai aude în susul curentului?

Pe bune, dacă umflatul ăla n-ar fi plutit cu burta-n jos, aş fi putut crede că murise. Îmi legănam picioarele pe marginea Canalului Peştişorului Auriu şi aşteptam să termine Vic cu spălatul şi schimbatul. Fusese surprins de facilităţile disponibile şi n-aş putea spune că-l învinovăţeam pentru asta. Deşi, spre deosebire de locuinţa din seră, aceste facilităţi erau complet neautorizate. Gunther habar nu avea că găsiserăm o cale de a intra pe fereastră în toaleta magazinului de suveniruri. Nu că ar fi avut de ce să se supere. Nu-mi aminteam ultima dată când avusese clienţi.

Cerul avea încă acel cenuşiu îngheţat care-i culoarea morţii lente, dar măcar ninsoarea se oprise pe moment. Am aprins o nouă ţigară tocmai când Harry Connick Jr. Jr. s-a ivit, înotând de data asta în direcţia opusă.

— Ai luat-o pe vreo scurtătură, Junior?

— Cu cine vorbești?

— Căcat!

Mi-am scăpat bricheta prin deschizătura îngustă dintre două scânduri ale podului și am auzit-o căzând cu un plescăit în pârâul de dedesubt.

— Frate!

— Scuze, a zis Vic așezându-se lângă mine cu blugii murdari de sânge făcuți sul în poală. Oricum, n-ar trebui să fumezi. O să faci cancer.

M-am încruntat la el, trăgând iar din țigară. Ține fumul în piept. Dă-i drumul. Rămâi încruntată.

— Sunt o mulțime de chestii care te pot îmbolnăvi de cancer.

— Așa-i. Dar unele o fac mai eficient decât altele.

— Ce știi tu despre asta?

El și-a coborât privirea în pârâu și atunci am observat cu ce se schimbase: cu niște pantaloni albaștri de trening. Aveau emblema celor de la Mets pe coapsa dreaptă și benzi elastice în jurul gleznelor, care îi făceau materialul să se înfoaie în jurul bocancilor lui.

— Ăștia-s metapantalonii mei, a zis el.

Am râs, suflând un norișor de fum.

— Ce sunt?!

— Metapantalonii.

Era ceva cu adevărat extraordinar să-l vezi pe Vic în pantalonii ăia, de parcă ar fi observat că toată rezerva de arme a lumii era îndreptată împotriva lui, ar fi ridicat din umeri și ar fi aruncat încă o arbaletă deasupra grămezii, ca să fie tacâmul complet.

„Metapantalonii." Vic, arătând lumii ambele degete mijlocii. Mi-a plăcut la nebunie.

Și-n clipa aia mi-am dorit să le fi tras fiecăruia dintre puștii de la pod câte un șut zdravăn între picioare.

El şi-a dat ochii peste cap o clipă, dar mişcându-i numai în sus şi în jos, nu şi de la stânga la dreapta. Îl mai văzusem făcând asta de câteva ori, dar tot m-a luat pe nepregătite.

— Cine-i Junior? a întrebat el.

Ca şi cum ar fi fost convocat de zeul peştişorilor aurii, Harry Connick Jr. Jr. a apărut dedesubtul nostru.

— Ăla e Junior, am zis eu. E peştişorul nostru auriu. L-am botezat Harry Connick Jr. Jr.

— După cântăreţ?

— Mda. Şi actor. Tipul ăla nu se lasă. E pretutindeni, mai ales de sărbători. În fine, astă-vară erau vreo zece peştişori aurii şi acum e numai ăsta. Priveşte!

I-am arătat un obiect de culoare roşie aflat la vreo douăzeci de paşi în amonte, care aducea cu un castron de salată răsturnat, plutind pe apă.

— Ăla e un aparat de degivrare. Păstrează apa la o temperatură suficient de ridicată ca să nu îngheţe. Chestia e că anul ăsta Gunther a pus un singur aparat, ceea ce nu-i de ajuns. Aşa că peştii au început să moară unul după altul, până când a ajuns să nu mai fie Canalul Peştişorului Auriu, ci mai degrabă Molima Peştişorului Auriu. Pur şi simplu n-au reuşit să supravieţuiască.

— Cu excepţia lui Harry Connick Jr. Jr.

Am încuviinţat.

— Peştele care nu se dă bătut.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Îmi place sera voastră, a zis Vic.

— E ciudată, ştiu.

— Nu-i chiar aşa de ciudată.

I-am aruncat o căutătură în dulcele stil clasic al lui „Faci mişto?"

— OK, a încuviinţat el. E cam ciudată. Dar e marfă.

— Bine, oricum nu-i ceva permanent, e numai până o să ne permitem ceva mai bun.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Mai demult aveam obiceiul să privesc locul ăsta, a şoptit Vic, arătând cu degetul înspre partea opusă a străzii. Stăteam acolo, pe zidul ăla de piatră, şi priveam livada.

— Pe bune? Ne-ai văzut vreodată?

El a clătinat din cap.

— Asta a fost cu ceva timp în urmă. Bunicii mei locuiau în cartierul ăsta, dar acum sunt...

S-a oprit brusc, cu ochii aţintiţi asupra pârâului.

— În fine. M-am gândit că e o coliziune cam stranie.

— Coliziune?

— Coincidenţă.

Vic şi-a scos batista, şi-a şters colţul mai lăsat al gurii şi atunci am văzut crustele de la încheietura lui dreaptă. Erau cinci sau şase, de lungimi diferite, dar foarte subţiri. Nu erau cicatrice ca cea pe care o aveam eu la cap. Şi avusesem o prietenă în liceu care obişnuia să se taie cu regularitate, dar nu era nici asta. Păreau mai şterse, mai puţin adânci parcă.

El şi-a scos iPodul din buzunarul jachetei, şi-a vârât părul lung după urechi şi şi-a pus căştile.

Gata cu conversaţia, mi-am zis.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Poftim, a zis Vic întinzându-mi o cască.

— Îmi oferi una din căştile tale, am zis eu.

— Da.

— Credeam că oamenii fac aşa ceva numai în filme.

— Sugerezi că suntem într-un film?
— Aş vrea eu.
— În care?
— Ce?
— În care film ţi-ai dori să fim? m-a întrebat Vic.

Mai văzusem şi alţi oameni – de obicei în cafenele sau la terasa recent defunctă de pe Henley – discutând între ei într-o tachinare neîntreruptă, ca şi cum conversaţia ar fi fost scrisă şi memorată înainte ca părţile implicate să deschidă gura. Luasem şi eu parte la câteva asemenea conversaţii, dar numai cu Coco până acum.

— *Apollo 13*, am zis.
— *Apollo 13*.
— Sigur că da. Tom Hanks în spaţiu. Ce, ești prea bun pentru Tom Hanks în spaţiu?
— Dacă-mi aduc bine aminte, lucrurile merg cum nu se poate mai prost pentru Tom Hanks în spaţiu. De fapt, dacă mă gândesc bine, lucrurile merg cum nu se poate mai prost pentru Tom Hanks şi pe insulele pustii.
— *Au contraire*, am zis eu. Tom Hanks scapă cu viaţă şi din spaţiu, şi de pe insule.
— Supravieţuirea. Asta-i aspiraţia ta?
— Să mor de nu. Oricum, îmi place spaţiul cosmic.
— Cum adică? a întrebat Vic.
— Adică îmi place spaţiul cosmic. Găuri negre şi planete pitice şi stele care s-au stins cu decenii în urmă, dar pe care încă le mai vedem, toate astea. Nu mă satur de ele.

„Trage-n piept."
„Suflă fumul."
„Calmează-te."

— De fapt asta-i o eroare foarte răspândită, a zis Vic.
— Ce anume?
— Ideea că ne uităm la stele care au murit deja și s-au stins.

— Ba sunt destul de sigură că e adevărat. Din cauza anilor-lumină, dacă o stea ar muri noi nu am afla decât peste câteva decenii, cred.

Vic n-a mai spus nimic, dar a clătinat discret din cap așa cum fac oamenii care ar mai avea multe de spus sau, mai rău, care știu că ei au dreptate și că tu te înșeli.

— Bine, Comoară, am spus. Zi ce-ai de zis.

— Ideea e că majoritatea stelelor trăiesc milioane și milioane de ani. Noi trăim optzeci, plus minus, și nu putem vedea cu ochiul liber decât vreo cinci mii de stele. Șansele ca una dintre ele să moară pe durata vieții mele sunt minuscule. E posibil, cred. Dar foarte puțin probabil.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Bun, acum încerc să mă hotărăsc dacă ești un arogant, un tocilar sau ambele, am zis eu.

— Nu, dar îmi plac cifrele. În fine, și la ce concluzie ai ajuns?

— Sincer, nici nu-mi mai aduc aminte despre ce vorbeam.

El mi-a întins din nou casca.

— Poate că oamenii fac așa ceva și în realitate.

Era limpede că n-avea să accepte un refuz. Am oftat, am stins țigara și am luat casca.

— Ce ascultăm?

— O să vezi.

Și avea dreptate. Chiar am văzut!

Dac-aș spune că melodia era frumoasă ar fi ca și cum aș zice că soarele e cald, că peștii sunt uzi sau că un miliard înseamnă o mulțime. Era muzică de operă sau ceva de genul ăsta, un duet, două femei cântând din tot sufletul și, chiar dacă era într-o limbă străină, am fost cât pe ce să izbucnesc în lacrimi, pentru că vocile lor aveau ceva familiar, de parcă mi-ar fi cunoscut tristețea până la nivel molecular.

La final i-am înapoiat casca și tocmai voiam să-l întreb cum se chema cântecul, când a zis:

— Cred că suntem urmăriți.

La vreo zece metri depărtare, o pereche de ochi pătrunzători s-au ascuns dincolo de un taluz înalt de zăpadă. O clipă mai târziu au reapărut, ațintindu-se asupra lui Vic.

— Nu-i decât Zuz.

Am zâmbit ușor, întrebându-mă de câtă vreme stătea trântit pe burtă în zăpadă.

— Așa face.

— Dar ce face? a întrebat Vic.

— E... foarte protector cu familia lui.

— Adică Zuz te protejează de... mine?

— Spionează toate Capitolele în primele câteva zile. Și să nu-i zici Zuz.

— De ce nu? Voi așa-i ziceți.

— În primul rând, Baz nu-i zice așa. Deși ar putea dac-ar vrea. Și-a câștigat dreptul ăsta. Tu nu. Sau cel puțin nu încă.

Vic a privit troianul.

— OK. Și cum o să știu că l-am câștigat?

— O să știi.

S-a lăsat din nou liniștea, iar noi doi stăteam împreună în ecoul unui cântec.

— Dar banii? a întrebat Vic.

— Ce-i cu ei?

— Vreau să zic că trebuie să ai bani din care să trăiești, nu?

— Nu atâția câți te-au convins ei că ți-ar trebui.

— Care ei?

— Știi tu cine. Ei. Guvernul și presa și alții. Mentalitatea consumeristă și tendința noastră de a măsura fericirea în bani.

Sincer, habar n-aveam ce rahat spuneam, dar suna bine.

— În fine, avem în oraş câteva Capitole anterioare care ne ajută, iar restul cheltuielilor le acoperă slujba lui Baz de la Cinema 5. Pune bani deoparte de ceva vreme. Plănuieşte să-şi deschidă propria lui companie de taxiuri: Taxi Renaşterea.

— Mişto, a zis Vic. De ce taxiuri?

Mi-am tras tot părul pe o parte, în timp ce Harry Connick Jr. Jr. înota leneş pe dedesubtul nostru.

— Da' ştiu că ai o groază de întrebări, am zis.

— Tu n-ai prea multe răspunsuri.

— O să-l las pe Baz să-ţi spună el. E treaba lui.

— OK, a zis Vic. Atunci treaba ta care e? Coco mi-a zis că tocmai ai terminat liceul?

I-am zâmbit, i-am luat blugii pătaţi de sânge şi m-am ridicat scuturându-mi zăpada de pe fund.

— Probabil c-ar trebui să ne întoarcem. O să-ţi duc eu ăştia.

— Mad?

— Da.

— Ce-i un Capitol?

M-am întors pe călcâie şi am pornit înapoi către şirul de sere, cu Zuz urmărindu-ne de aproape.

— Răbdare, gândăcel.

* * *

Au trecut zece minute până să revină Vic. Între timp îi înghesuisem pantalonii pe raftul cu discurile, încă neştiind de ce îi luasem de fapt. Apoi m-am instalat pe canapea şi am încercat să mă cufund în lectura *Proscrişilor*, ceea ce reuşeam de obicei fără prea mare efort, dar ceva

din cântecul lui Vic mi se strecurase în creier, în vine și-acum îmi pulsa prin tot corpul.

Zuz pusese pe platan *Round About Midnight* al lui Miles Davis[1], iar Coco stătea îngenuncheată lângă rucsacul lui Vic, cotrobăindu-i prin lucruri.

— Ce faci, Coke?

Ea a scos afară niște manuale și le-a pus pe măsuța de cafea.

— Caut marfă de cotrabandă. Pân' la urmă, nu-l cunoaștem cu adevărat pe tip. Pare de treabă, dar dacă e unul dintre tipii ăia din armată care s-au făcut talibani?

— Coco, e ridicol! am exclamat, lăsându-mi cartea în poală. Vic nu-i taliban și orice-ar avea el în rucsac nu e niciun căcat de contrabandă. Măcar știi ce-nseamnă cuvântul ăsta?

Coco și-a aruncat părul pe spate:

— Da' tu știi?

Zuz a pocnit de două ori din degete. Nu-i plăcea să ne vadă certându-ne.

Coco a reînceput să scotocească prin bagajul lui Vic.

— Coke, chiar nu-mi place să te văd băgându-ți nasul în lucrurile lui Vic. Ar putea să se întoarcă dintr-o clip...

— Aha! a exclamat ea scoțând afară borcanul lui Vic.

La lumina zilei era evident ce anume era. Coco a pus urna pe măsuța de cafea.

— Contrabandă!

— Scuze, a zis un glăscior.

Se întâmplase exact ce-mi imaginasem: niciunul dintre noi nu-l auzise pe Vic intrând. Stătea în ușă și ne privea.

— Cred c-ar trebui să încetez să mai iau oamenii prin surprindere.

---

[1] Miles Davis (1926-1991), cântăreț și compozitor de muzică de jazz, una dintre cele mai influente figuri ale acestui gen muzical (n. tr.).

Mergând ca în transă, s-a apropiat de măsuța de cafea, aplecându-se deasupra urnei ca un prădător gata să sară asupra prăzii.

— Ei, se pare că aveai dreptate, a zis Coco. Sunt o vagaboandă demnă de dispreț.

Ne-am apropiat cu toții de Vic, atrași parcă de un imens magnet invizibil și, oprindu-ne în jurul lui, ne-am uitat cu toții la urnă.

— Ce-i asta? a întrebat Coco. Ce-i înăuntru?

Vic și-a scos batista și s-a șters la gură.

— Tata.

N-a spus-o în șoaptă, dar era ca și cum ar fi făcut-o.

TREI

TIMPURILE NOASTRE TRECUTE

sau

Inevitabilitatea unităţilor corespondente

Camera de interogatoriu nr. 3
Bruno Victor Benucci III & sergent S. Mendes
19 decembrie, 4:21 p.m.

— Vic, nu ești atent!

Îmi îndes batista în buzunar și caut din priviri un ceas. Se pare că timpul trece greu când nu poți să-l vezi trecând.

— Îmi pare rău, zic. Care era întrebarea?

— A explicat vreodată Baz de ce nu vorbește Nzuzi?

Mendes bate cu pixul în marginea dosarului. Rareori scrie ceva, ceea ce e logic dat fiind că discuția noastră este înregistrată. Folosește pixul ca pe un băț miniatural de tobă, lovind cu el în masă, în blocul de coli de scris, în brățara de pe brațul ei stâng...

Ritmic. Ritmic. Ritm, ritm, ritmic.

Ritmic. Ritmic. Ritm, ritm, ritmic.

...

— Da, zic eu.

— Și?

Adevăru-i că, până cu douăzeci și patru de ore în urmă, n-am știut foarte multe amănunte despre viața de dinainte a fraților Kabongo. Dar multe s-au schimbat de-atunci. Și noaptea trecută – sau de dimineață, devreme, n-aș putea spune clar – am aflat o grămadă de chestii.

— Frații Kabongo s-au născut în Brazzaville, în Republica Congo. Întreaga familie a fost silită să fugă când Baz avea zece ani, parcă. Zuz trebuie să fi fost foarte mic și pe vremea aceea aveau și o surioară. Au mers luni de zile, mâncând și bând foarte puțin. Oamenii mureau pe capete

în jurul lor. Au ajuns destul de departe cu toții înainte ca tatăl lor să moară de malnutriție.

— E groaznic. Ai zis că Baz avea zece ani?

Fac semn că da.

— Și ce vârstă crezi că aveau Nzuzi și Nsimba? întreabă ea.

— Probabil vreo trei sau...

...

„Căcat!“

...

...

— Vic, e totu-n regulă?

...

O privesc pe Mendes în ochi, gândindu-mă și răzgândindu-mă.

— De unde ați știut despre Nsimba?

— Ce?

— Mai înainte. Mai adineauri. Ați zis „Nzuzi și Nsimba“.

Mendes roșește, frunzărind niște hârtii din dosarul pe care îl are în față.

— Ai zis ceva de-o soră...

— N-am zis cum o chema.

— E un obicei răspândit în Congo să botezi gemenii Nzuzi și Nsimba. Am presupus.

— N-am zis că erau gemeni.

N-ar fi chiar greu să afli informații despre viețile fraților Kabongo dinainte să fie relocați în SUA. Baz pomenise despre Înaltul Comisariat pentru Refugiați al ONU și despre Crucea Roșie – deci în mod sigur există înregistrări și documente care să le consemneze experiența. Dar asta mă face să mă întreb ce altceva mai știe Mendes și câtă osteneală și-a dat ca să facă rost de informații.

Ea soarbe din cafea și se uită la ceas.

— În fine, tocmai voiai să-mi explici de ce nu vorbeşte Nzuzi.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Nu prea am chef să intru în amănunte. Domnişoară Mendes, puştiul a asistat la nişte chestii oribile la o vârstă foarte fragedă. Nu-i găsesc nicio vină că nu are chef să vorbească. Ca să fiu cinstit, ţinând cont prin câte a trecut, se descurcă destul de bine.

Ritmic. Ritmic. Ritm, ritm, ritmic.

...

Mendes scoate de nicăieri un plic mare şi îl trânteşte pe birou. Plicul e de o simplitate înfiorătoare, ca faţa unui străin singuratic apărută în fotografia familiei tale.

La uşă se aude un ciocănit, urmat imediat de apariţia unui tip la costum, cu un ciuf de păr roşu.

— Detectivul Ron, zice Mendes. El e Vic Benucci.

Detectivul Ron mă salută înclinând din cap şi privirea îi poposeşte pe chipul meu. Observ, în doar câteva secunde, nonşalanţa forţată, mintea căutând o explicaţie, apoi un zâmbet care spune aici-nu-i-nimic-de-văzut şi, în cele din urmă, privirea mutându-se lent în altă parte.

Dac-aş avea un bănuţ pentru fiecare privire din asta...

— Ce s-a întâmplat? întreabă Mendes.

— Nu-i bine, zice detectivul Ron evitând complet contactul vizual cu mine.

— Ronald, ce-i?

Judecând după tonul lui Mendes, presupun că detectivul Ron este un soi de Frank al poliţiei din Hackensack. Pare să aducă oarecum a pudel franţuzesc.

— O tot sunăm, zice Ron. Dar nu răspunde.

Întrezăresc, de cealaltă parte a holului, părul blond al lui Mad prin geamul uşii. E o nebunie: poate să-ţi fie dor de orice, dacă aparţine persoanei potrivite. Mad e

persoana mea potrivită, așadar îmi e dor destul de mult de părul ei și de încălțările ei și de tot ce-i legat de ea.

— I-ai lăsat un mesaj vocal? întreabă Mendes.

— Am încercat. Are căsuța plină.

Simt dintr-odată o uscăciune în gâtlej, un zvâcnet în ureche, o sfidare colosală în stomac. Știu că încearcă să dea de mama, dar ideea de a o vedea aici...

Când o să apară, va trebui să aștepte. Nu mă mai opresc acum.

— OK, mai încearcă, zise Mendes. Și anunță-mă imediat ce dai de ea.

Îndreptându-se spre ușă, detectivul Ron îi adresează lui Mendes un zâmbet bizar. De-a lungul anilor am devenit expert la interpretat zâmbete, ca și cum propria mea inabilitate de a zâmbi mi-ar fi oferit o sensibilitate crescută cu privire la ale altora.

...

...

— Deci, zic eu, detectivul Ronald.

— Ce-i cu el? întreabă Mendes.

— E cățelușu' dumneavoastră, nu?

Mendes își încrucișează brațele și nu răspunde.

— Întrebare, zic eu. Chiar îi place să fie tipul care așteaptă la ușă? Ca să fiu cinstit, mie mi s-a părut întotdeauna că asta-i o însărcinare pentru un găgăuță. „Hei, știi la ce te-ai pricepe perfect? Să stai. Pe hol."

Mendes deschide plicul cerat dinaintea ei și scoate câteva foi de hârtie. Le întoarce cu fața în jos și își împreunează mâinile deasupra lor.

— Vic, ai auzit vreodată de ADN de contact?

...

— Nu.

Ea ia pixul și-l ține suspendat în aer.

— Stăm aici de mai bine de o oră. În acest timp, corpul meu a lepădat în jur de treizeci de mii de celule ale pielii. Acum să presupunem că numai o fracțiune din aceste celule s-a transferat de pe degetele mele pe acest pix, poate 0,01%, adică vreo trei sute de celule de piele moartă. Sau am putea să fim foarte prudenți și să reducem cifra cu o treime. Hai să zicem că pe pixul ăsta sunt vreo sută de celule moarte de-ale mele. Știi de câte celule are nevoie un laborator ca să elaboreze un profil ADN al unei persoane? De șapte, hai opt. Asta-nseamnă ADN de contact.

Împinge plicul de-a curmezișul mesei.

— Am colectat ADN-ul de pe arma crimei, l-am comparat cu ADN-ul nucleic de asemenea prezent la locul crimei, apoi am introdus rezultatele în ceea ce se cheamă, pe scurt, CODIS[1]. E o bază de date a FBI care conține mostre de ADN ale tuturor infractorilor cunoscuți.

Împinge peste masă fotografia unui bărbat. Nu-l cunosc, sau cel puțin nu cred că-l cunosc. E bătut atât de rău că-i greu de spus. E o fotografie de aproape a feței lui, iar rănile și vânătăile sunt atât de grave încât ai crede că te uiți la un cadavru proaspăt.

— Cine-i ăsta? o întreb.

Mendes soarbe din cafea.

— Când au ajuns în State, Baz și Nzuzi au fost clasificați ca refugiați minori de categoria patru, asta însemnând că nu aveau rude și nu cunoșteau pe nimeni. Au fost plasați în sistemul de părinți surogat aproape imediat, într-o familie din Syracuse. Vreme de câțiva ani lucrurile au mers bine, Baz a terminat școala, s-a mutat și și-a găsit de lucru la un magazin de produse electronice. În cele din urmă a cunoscut niște băieți răi care l-au implicat în rahaturile lor. Familia a spus că s-a săturat.

---

[1] Combined DNA Index System (n. tr.).

Oamenii aveau un băiat al lor și nu mai puteau să aibă încredere în Baz.

— Păi ziceați că se mutase.

— El da, dar Nzuzi încă mai locuia cu ei, așa că Baz venea acolo tot timpul. Așa că familia din Syracuse a dat îndărăt și – Mendes face semn către poza din mâna mea – Thomas Blythe a intrat în scenă. Tată singur, locuință bună, slujbă decentă. În cele din urmă, Catholic Charities a fost de acord să i-l dea pe puști în îngrijire. După toate aparențele, domnul Blythe a fost de o bunătate nemaipomenită cu cei doi Kabongo, angajându-se să îl ia pe Nzuzi la el.

Se întinde și bate cu degetul în fotografie.

— Și așa i-a răsplătit Baz bunătatea. Bătându-l până ce viața a ajuns să-i atârne de un fir.

...

— Deci e încă în viață? o întreb.

Mendes împinge o altă fotografie de-a latul mesei. Aceasta îl arată pe Thomas Blythe zăcând într-un pat de spital, înconjurat de vreo cinci mașini ale căror tuburi șerpuiesc de-a lungul (și înăuntrul) diferitelor părți ale trupului lui. Fața pare să i se fi vindecat în mare parte, deși se mai văd niște cicatrice.

— Fotografia asta i-a făcut-o acum două luni o asistentă care are grijă de el. E în comă, Victor. Ținut în viață de aparate. Dacă numești asta viață.

Sunt o pagină veșnic albă.

— Ce vă face să credeți c-a fost Baz? o întreb. Tipul ăsta...

— Thomas Blythe.

— E în comă, așa ați zis. Așa că nu putem ști ce s-a petrecut cu adevărat.

Mendes împinge peste masă cea de-a treia și ultima hârtie. E complet diferită de primele două. În partea de sus

stă scris cu litere mari: CAZIER. Chipul lui Baz mă priveşte de dedesubt. E el şi nu-i el. Nici urmă de zâmbet pe buzele sau în ochii lui. E o fotografie rece, cenuşie şi dură, dură şi greu de îndurat, greu de îndurat şi oribilă. Baz cel din poză nu-ţi cere să-i spui adevărul şi nu-ţi vorbeşte despre dărnicia Dumnezeului Viu. Baz cel din poză nu scoate pâinea din burger şi nu refuză, în tăcere, sucurile acidulate. Baz cel din poză îmi frânge inima.

În partea stângă a pozei se află o listă de caracteristici, inclusiv sexul, rasa, locul şi data naşterii, înălţimea, greutatea şi semnele particulare.

— La asta m-am referit când am zis că s-a încurcat cu nişte băieţi răi, spune Mendes, bătând cu degetul într-un rând aflat la jumătatea paginii.

„Condamnări anterioare." E numai una: furt calificat de gradul patru („Suspectul a furat un Lexus LS 600, valoarea estimată de peste 150.000...").

— Asta e o infracţiune de categoria E, zice Mendes, ceea ce explică de ce ADN-ul lui e în baza de date a CODIS. Din câte am înţeles, în pronunţarea sentinţei s-a dat dovadă de indulgenţă, ţinând cont că nu avea antecedente, dar tot a făcut un an de închisoare.

„Ai nevoie de ajutor? Ai făcut rău cuiva?"

Întrebările lui Baz nu se iviseră din senin. Erau părţi din trecutul lui. Regula lui de a nu fura căpătase şi ea deodată altă greutate.

Documentul mai spune că Baz este suspect într-un alt caz de lovire fizică şi într-un caz de răpire.

Mendes se întinde, ia fotografia lui Thomas Blythe şi o priveşte în timp ce vorbeşte.

— În apartamentul lui Blythe nu s-a găsit nicio urmă de intrare forţată. Nu s-a furat nimic. Asupra domnului Blythe nu s-au folosit instrumente sau arme, rănile părând să fie făcute prin lovire cu pumnul. Lovituri repetate

și puternice din partea cuiva care avea forță. Și care, aș zice, era mânat de o furie incredibilă.

Unghii. Înfige-le. Adânc în pielea de pe antebrațul meu drept.

Înfige-le și ține-le acolo.

Acum mai tare.

Obiceiuri vechi.

— Baz Kabongo nu-i cine crezi tu, Victor. Și contează pe tine să fii un discipol. Să fii discipolul lui. Contează pe tine să fii prost. Eu contez pe tine să fii deștept.

Vocea lui Mendes se aude stins, șters, ca și cum mi-ar vorbi printr-o stație de emisie-recepție de undeva dintr-o țară îndepărtată.

O legătură proastă, tocmai din Singapore.

Privesc cazierul lui Baz și privirea mi se concentrează asupra unui singur cuvânt.

— Răpire?! întreb.

...

...

— Victor. Coco ți-a povestit vreodată despre tatăl ei?

(cu șapte zile în urmă)

MAD

— E un salon de tatuaj, a zis Baz.

Vic și-a sorbit zgomotos sucul, înclinând buza paharului puțin într-o parte.

— Ce anume?

— „Atârnă-mă la Salon". „Salonul" e un salon de tatuaj. Avem un prieten care lucrează acolo. Nu-i departe. Putem să ne ducem acolo după ce terminăm de mâncat.

Stăteam în partea din spate a localului Napoleon, înghesuiți între o masă de biliard și o țintă pentru *darts*, discutând despre lista lui Vic și bând suc (mai puțin Baz, care comanda de fiecare dată apă). Vic era instalat pe o latură a separeului, împreună cu Coco și Zuz, iar eu stăteam pe partea cealaltă, lângă Baz.

— Eu tot sunt de părere că ar fi trebuit să mergem la Mana Albă, a zis Coco.

O adevărată comoară a Hackensackului, Mana Albă era faimoasă pentru miniburgerii ei. Numai auzind numele restaurantului mi se declanșa un reflex pavlovian care implica glandele salivare. Din păcate, conducerea localului Mana Albă avea prea puțină răbdare cu escrocheriile, mai ales cu cele care implicau o mică persoană roșcată care fura cartofii prăjiți din farfuriile altor consumatori.

— Are cei mai buni miniburgeri de dincoace de Mississippi.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Coco, da' ai fost vreodată dincolo de Mississippi?

— Nu-i nevoie. Mana Albă e cea mai bună, și-o știi și tu.

— Păi ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te apuci să șterpelești cartofii altora din farf...

Ca la un semn, un platou cu cartofi prăjiți aburinzi s-a ivit pe masa din fața noastră.

— OK, băieți, iată-i! Faimoșii mei cartofi cu brânză iute.

Margo Bonaparte arăta la fel de exotic pe cât o sugera numele ei. Purta cizme de cauciuc indiferent de vreme, pantaloni strâmți în culori vii și două cozi lungi (care aduceau mai mult a urechi câinești decât a păr) și părea să aibă o rezervă nesfârșită de tricouri cu Beatles. Tatăl lui Margo, Hubert Bonaparte, era proprietarul lui Napoleon, așa că ea putea să facă tot ce-i trecea prin minte.

Mai puțin să fie iubita lui Baz. Nu putea să devină iubita lui Baz oricât de mult și-o dorea. Momentan Baz se vedea cu Rachel Nuștiucine, o colegă de la Cinema 5. Pare-se că aveau multe în comun - adică filme și baseball - ceea ce o făcea diferită de celelalte. Baz avea întotdeauna câte o prietenă, deși relațiile nu durau prea mult, și nu le aducea niciodată acasă. El și Rachel mâncau destul de des în oraș și uneori mergeau la Trenton să-i vadă jucând pe cei de la Thunder. Nu puteam să-l învinovățesc pe Baz că ținea viața lui amoroasă strict separată de Sera Unsprezece.

— Iar mi-ai pierdut numărul, Mbemba? a întrebat Margo Bonaparte.

Din câte știam, Margo era singura care folosea numele întreg al lui Baz. A scos din buzunarul șorțului un pix și o bucată de hârtie, și-a scris numărul și i l-a dat.

— Mă jur c-ai fi în stare să-ți pierzi capul ăla frumos dacă n-ar fi prins de gât. Apoi, către noi ceilalți: E OK să vă servesc burgeri? Pot să aduc și salate. Am primit o grămadă de salate cu ultimul transport și-o să se strice. A, stai! Băieți! Ascultați la mine! Trebuie să lăsați niște loc liber. Am ceva special la desert. Promiteți-mi!

Am asigurat-o pe Margo că o să păstrăm loc pentru desertul ei special și a plecat cu cozile fluturând în urma ei.

— Dar băieți! a zis Coco cu o voce cântată. Ascultați! Pur și simplu trebuie să lăsăm niște loc liber.

Și-a îndesat o furculiță de cartofi prăjiți în gură și a continuat să vorbească în timp ce mesteca.

— Fata aia e de la circul ciudaților. Și totuși. Ce zici, Zuz? Crezi că are niște înghețată pe-acolo?

Zuz a pocnit din degete o singură dată.

În ciuda numelui localului, singurul lucru franțuzesc de-aici (în afară de cartofi) era salutul tradițional al chelnerilor și chelnerițelor, „Bonjour, mes petits gourmands“,

care se traduce cam aşa: „Bună ziua, micuţii mei lacomi." Într-o operaţie cu mulţimi unde mulţimea A = {Oameni care vorbesc franceza} şi mulţimea B = {Clienţii obişnuiţi ai lui Napoleon}, intersecţia = {absolut nimeni}. Barul Napoleon era ridicolul personificat, ceea ce explică probabil de ce ne plăcea atât de tare.

Cartofii au dispărut cât ai clipi şi câteva minute mai târziu Margo ne-a adus salatele. Trecuse ceva timp de la ultimul nostru Capitol, aşa că am mâncat aproape în tăcere, fiecare obişnuindu-se cu prezenţa unui străin la masă. Odată terminate salatele şi cartofii cu brânză, ne-am trecut din mână în mână cele două obiecte din urnă: scrisoarea şi fotografia.

Am citit cu voce tare un pasaj din ea:

— „Tu şi Victor sunteţi Nordul meu, sunteţi Sudul, Estul şi Vestul. Tu eşti destinaţia mea."

Voiam să spun: „Ăsta-i cel mai frumos lucru pe care l-am citit vreodată", dar n-am reuşit să rostesc decât:

— Doris e mama ta?

Vic a încuviinţat şi eu am citit cu glas tare locurile de pe listă.

— „Atârnă-mă la Salon, aruncă-mă de pe Palisade, îngroapă-mă în cărămizile fumegânde ale primului nostru sărut, scufundă-mă în fântâna dorinţelor noastre, aruncă-mă din vârful stâncii noastre." Ei bine, Salonul ştim ce e. Palisadele presupun că sunt stâncile.

Baz a încuviinţat.

— Asta ar trebui să fie uşor. Putem ajunge acolo din Englewood, am zis, privindu-l pe Vic peste masă. Ai idee care sunt celelalte locuri?

— Nu, a zis el privindu-şi paharul gol.

Am făcut scrisoarea să circule în jurul mesei. Coco a apucat-o cu mâinile murdare de brânză şi a citit-o cu glas tare, printre îmbucături. Când a ajuns la final a şovăit:

— „Până când vom fi vechi-noi." Asta ce înseamnă?

— O chestie pe care o spuneau ei, a zis Vic. Nu ştiu... n-am idee ce înseamnă.

Comportarea lui Vic, limbajul lui, atât cel vorbit cât şi cel al trupului, sugerau o stânjeneală profundă, ca şi cum i-am fi difuzat jurnalul personal în întreaga ţară. Deşi biletul de adio al tatălui său chiar era nespus de personal.

Zuz mi-a dat poza polaroid.

— Cine a pus astea în urna tatălui tău? a întrebat Baz. Şi mai ales de ce?

— Probabil mama, a zis el. Lista, poza, cenuşa. Cred că a vrut să-l păstreze pe tot la un loc. În casa noastră totul s-a schimbat acum. Dar lucrurile astea încă sunt el. Lucrurile astea nu s-au schimbat.

În fotografie, părinţii lui Vic stăteau pe acoperişul unei clădiri, cu peisajul familiar al New Yorkului pe fundal. Vic semăna cu amândoi, dar m-am întrebat dacă asemănarea nu ar fi fost mai puternică fără perdeaua de păr după care se ascundea ca după un scut, o graniţă între el şi lumea înconjurătoare.

— Par cu-adevărat fericiţi, am zis eu privind din nou fotografia.

Vic şi-a împins paharul la o parte, s-a întins peste masă şi mi-a luat poza din mână. Chiar atunci a apărut Margo cu o tavă plină cu burgeri şi a pus câte o farfurie dinaintea fiecăruia dintre noi. A dispărut cu un „Au revoir, mes petits gourmands“, dar de-abia am auzit-o. M-am uitat la Vic care privea fotografia polaroid şi m-am întrebat la ce se gândea.

VIC

Fac pariu că mama a rugat o persoană complet necunoscută să facă fotografia asta. Așa proceda mereu, ruga persoane complet necunoscute să facă fotografii.

Necunoscuții se holbează mai insistent.

Pentru mine asta chiar era o problemă.

— Erau fericiți, am zis. Eram fericiți.

Eu eram fericit.

Acum? Căcat! Singapore.

Am lăsat fotografia și m-am uitat la burgerul din fața mea. Chelnerița cea ciudată plecase, dar nimeni nu mânca. M-am gândit la ce spusese Baz despre Salon, că era un loc unde se făceau tatuaje și, în Țara Nimicului, am văzut două busole indicându-se una pe alta. „Ca să nu ne rătăcim niciodată“, obișnuia să spună tata.

Am înțeles că Baz avea dreptate în privința salonului de tatuaj. Era logic. Ceea ce însemna că ne puteam termina mâncarea și pe urmă puteam porni către Salon, unde aveam să încep un proces al cărui sfârșit era sfârșitul. Sfârșitul tatei.

Și iată cum mă simțeam: ca o sticlă de șampanie care tocmai a fost zgâlțâită; ca un vulcan mânios, sătul de oamenii care își tot construiau căsuțele lor tâmpite pe brațele și picioarele mele ca și cum n-aș fi existat, ca și cum n-aș fi putut să-i nimicesc când voiam. Mă simțeam plin de chestii învăpăiate, dar și de chestii înghețate, de chestii care bolboroseau și fierbeau și se fisurau, rugându-se să fie eliberate.

— Mama și tata au început să iasă împreună de când erau în liceu, am zis eu. S-au căsătorit în timpul facultății.

Aveam nevoie să mă golesc.

Aveam nevoie să mă revărs afară.

— Mereu spuneau: „Ne-am îndrăgostit când eram tineri și prostuți". Și chiar mi-e dor de chestia asta, știți?

Am privit roată în jurul mesei. Niciunul dintre ei nu părea șocat, ceea ce m-a făcut să-mi doresc să le ofer chestiile care bolboroseau în mine și furia mea acestor puști care ascultau, care în sfârșit aveau să mă asculte dracu' și să mă vadă drept ceea ce eram și nu drept o statuie la colț de stradă, ținând în mână un semn care grăia „privește-mă, nu mă privi, privește-mă, nu mă privi" mereu și mereu, la nesfârșit, pentru că dorința asta de a fi în același timp văzut și nevăzut nu se sfârșește niciodată.

— Mama și tata aveau expresiile lor, frazele astea pe care le înțelegeau numai ei. „Până devenim vechi-noi." Habar n-am ce înseamnă.

Acum plângeam, lucru rar, dar nu imposibil. Mă bucuram de senzația aceea de umezeală și îmi ziceam. „Da, e logic." Scoate tot afară, toată lava, toată șampania, eliberează-le pe toate.

— Uneori am impresia că l-am cunoscut mai bine ca oricine, iar alteori am impresia că nu l-am cunoscut deloc. Și acum e prea târziu. Și el... mi-a promis, la dracu' – m-am zguduit până mi-a sărit dopul, spumă, spumă, bule, bule, poc, acum respiră –, când eram mic, tata mi-a promis că n-o să mă părăsească niciodată. M-a învățat cum să gândesc cu inima, cum să ascult șoaptele – pe cele cu adevărat crude –, cum să mă folosesc de ele ca să devin mai puternic, cum să fiu un superarmăsar de curse și nu o cretinătate de îmbrățișare piezișă. Cum o să mai facă toate astea dac-a murit?

Am înhățat un șervețel aflat la îndemână și mi-am șters eliberarea de pe față.

— Și acum întreaga lume și-a văzut de drum, inclusiv mama, pe care abia o mai recunosc.

...

...

...

„Spune-o!“

„Sunt Dansatorul Nordic, părintele secolului, cel mai tare cal de curse.“

...

„Dă-i bătaie!“

...

— Tata a murit de cancer la pancreas.

...

Șapte cuvinte pe care nu le mai rostisem niciodată.

Primele trei erau singurele care contau.

...

— A murit acum doi ani.

Din nou, primele două cuvinte le făceau pe celelalte să nu mai conteze.

— Mama tocmai s-a logodit. Cu un tip care crede că Tolstoi a scris *Frații Karamazov*.

...

...

— Păi nu el l-a scris? a întrebat Coco.

Cei de la masă au părut să respire pentru prima dată după, s-ar zice, câteva ore. Am privit-o pe Coco și am încercat să-i zâmbesc cu ochii, dar nu eram sigur că-mi ieșise.

— Nu, Coco. Nu el l-a scris.

Coco a încuviințat cu seriozitate.

M-am uitat la Baz, aflat de partea cealaltă a mesei.

— Ieri am luat urna și-am fugit. Voiam să-i împrăștii cenușa în râu, dar am găsit biletul și poza. Nu pot să mă întorc acasă. Nu până nu duc toate astea la capăt.

...

— Îți amintești prima mea întrebare? a zis Baz.

— Da.

— Îşi aminteşti ce mi-ai răspuns?

— Da.

— Mai zi o dată, a spus el.

— Am nevoie de ajutor.

— Şi-nc-o dată.

— Am nevoie de ajutor.

— Şi din nou.

Speram că Baz vedea zâmbetul din ochii mei. Eu sigur îl vedeam pe cel din ai lui.

— Am nevoie de ajutor, Baz.

— Şi noi o să te ajutăm, prietene.

„Prietene".

Ce cuvânt frumos!

Dintr-odată, Singapore nu mi s-a mai părut atât de departe.

MAD

Baz a dat grijuliu deoparte jumătatea de chiflă de deasupra burgerului său, apoi şi pe cea de dedesubt, aşezându-le pe amândouă pe farfurie. Carne mânca. Legume mânca. Ocazional, când Coco adormea înainte să-şi termine îngheţata (adică foarte ocazional), mânca el ce mai rămăsese. Dar pâine nu mânca niciodată.

— Îţi supraveghezi nivelul de carbohidraţi? a întrebat Vic.

— Baz e anti-pâine, am zis eu dându-mi ochii peste cap.

— Anti-pâine?

Eu am făcut semn că da.

— E împotriva pâinii.

Vic s-a uitat din nou la Baz.

— Nu-nțeleg.

Baz a mușcat din carnea tocată și frunza de salată, le-a înghițit și a zis:

— Nu trebuie să înțelegi tot.

N-am avut cum să nu râd auzindu-l. Baz avea un fel al lui de a lua cuvinte simple și de a le asambla în feluri în care oamenii nu erau obișnuiți să le audă. „Nu trebuie să înțelegi tot." Problema era că oamenii nu știau cum să procedeze în fața unei simplități atât de directe, pentru că nu erau obișnuiți cu așa ceva. Oamenii se așteptau să existe agende ascunse, cai troieni conversaționali care se strecurau îndărătul liniilor inamice și te nimiceau de pe terenul superior al ambiguității morale.

Doamne! Cu cât eram mai mult timp om mare, cu atât mai puțin îmi doream să fiu unul!

Coco mâzgălea pe un șervețel în timp ce mânca. Hobby-ul ei era să compună cântece, deși nu auzisem încă vreun produs final. Zuz se uita peste umărul ei și din când în când încuviința sau clătina din cap citind ce scria. Era unicul confident al acestui act de creație, singurul admis în cercul încrederii ei.

În cele din urmă Margo a adus un alt platou de cartofi prăjiți cu brânză și am mâncat cu toții în timp ce Baz ne-a povestit cum a fost când s-a stricat aerul condiționat la Cinema 5.

— Oamenii strigau în gura mare, ne-a zis el. Își voiau banii înapoi și așa mai departe. Mai târziu eram în pauză, împreună cu un coleg pe care-l chema Russ. Russ a comentat că fusese foarte cald. Am fost de acord că da, fusese foarte cald. El a zis: „Tu nu ești din Congo?" I-am răspuns: „Păi acum sunt cetățean american, dar da, m-am născut în Republica Congo. De ce întrebi?" Russ a zis: „A, nu, nimic. M-am gândit că tu trebuie să fii mai

obișnuit cu căldura după ce ai trăit în junglă." L-am privit pe Rus drept în ochi și l-am întrebat: „Tu ești din New Jersey?" „Da", a zis Russ, „acolo m-am născut și acolo am crescut." Eu am dat din cap. „Deci presupun că tu te dezbraci în chiloți și îți faci de cap cu fete foarte bronzate în jacuzzi." Rus a ridicat dintr-o sprânceană și a zâmbit: „Nu", a zis el, „de ce crezi asta?" I-am răspuns: „Eu am văzut la televizor serialul *Jersey Shore*, așa că sunt la curent cu felul în care trăiesc cei din New Jersey. Recunoaște! Te dezbraci în chiloți și îți faci de cap cu fete foarte bronzate în jacuzzi, nu-i așa?"

Toți ce din jurul mesei au chicotit, dar mie nu-mi venea să râd. În ziua în care se întâmplase, Baz se întorsese la seră prost dispus și l-am înțeles când mi-a povestit ce se petrecuse. Ce mizerii trebuia să înghită.

— Și Russ ce-a zis? a întrebat Vic.

— N-a mai avut nimic de comentat pe subiectul ăsta, a zis Baz zâmbind trist. N-a fost întâia oară și n-o să fie ultima. Oamenii văd filme sau seriale și cred că ne cunosc.

A arătat spre fratele lui, aflat de cealaltă parte a mesei:

— Slavă Domnului, Nzuzi era prea mic ca să-și amintească ce-am pierdut. Și eu eram mic, dar îmi aduc aminte. Mama noastră era profesoară de engleză și tata lucra pentru guvern. Aveam o casă și lucruri drăguțe. Viața era frumoasă în Brazzaville. Dar războiul schimbă totul.[1] La nouă ani nu înțelegeam care-i treaba cu petrolul sau cu dorința de putere sau ce erau în stare să facă anumite state ca să aibă și una și alta. La nouă ani n-am înțeles decât că lumina din ochii mamei se stinsese. Am înțeles frica tatei, atât de puternică încât îi simțeam mirosul. Am înțeles sunetul pe care îl scoate o bombă în secundele de dinainte să lovească solul. Am înțeles că,

[1] Războiul civil izbucnit în Republica Congo în 1997 (n. tr.).

atunci când soldații intră la tine în casă și îți spun că îți iau scaunele și mesele, aparatul video al tatălui tău și filmele tale preferate, cele mai bune rochii ale mamei tale – și îți spun să fii recunoscător –, îți ții ochii în podea și nu zici nimic. Am înțeles adevărul despre noapte, despre disperarea din plânsul surorii și al fratelui meu. Și când puneam capul pe pernă și ațipeam în ritmul acelui cântec violent de leagăn – poc! poc! poc! –, am înțeles că era posibil să nu mai văd răsăritul soarelui.

La masă se lăsase liniștea și toți îl ascultam cum își reamintește viața lui de odinioară. Mai auzisem asta, dar nu-nseamnă că povestea era mai ușor de ascultat. Dimpotrivă, cu fiecare repovestire devenea parcă mai apăsătoare.

— Ai o soră? a întrebat Vic.

Zuz a pus o mână pe umărul lui Vic, și-a înălțat capul și și-a pus cealaltă mână pe inimă.

— Fratele meu îți povestește despre geamăna lui, sora noastră, Nsimba, a zis Baz. Când eram foarte mici, uneori mama mă chema pe numele meu întreg, Mbemba Bahizire. Când Nsimba încerca să-l rostească, nu reușea să zică decât Baz.

A zâmbit o clipă, dar zâmbetul i s-a transformat pe loc într-o încruntătură.

— Nu știu dacă e mai bine sau mai rău că îmi amintesc viața noastră de dinainte de război. Dar îmi amintesc ce viață frumoasă am avut în Congo.

S-a oprit și a luat o înghițitură de apă.

— În fine. Ideea e că nimeni nu trăia în junglă. Nu acolo de unde venim noi.

— Jobul ăla de la Cinema 5 e de rahat, am zis eu. Sunt multe alte locuri unde ai putea lucra până e gata Taxi Renașterea.

Baz a zâmbit din nou, dar de data asta n-a fost nevoie să-și mai transforme zâmbetul într-o încruntătură, fiindcă era deja parțial încruntat.

— Tatei îi plăceau filmele. Faptul că lucrez acolo îmi amintește de el. Și e un loc bun să găsești noi Capitole.

— OK, a zis Vic.

Îți ținea burgerul în mână, dar nu mai mușcase din el de ceva timp.

— Deci, ce-i un Capitol?

Baz și-a șters mâinile cu un șervețel și a împins în lături farfuria goală.

— Colecționez povești. Pentru o carte pe care o scriu. Și cărților le trebuie Capitole.

— OK.

— Cu permisiunea ta, Victor, mi-ar face plăcere să fii unul dintre ele.

Din burgerul lui Vic s-au scurs câțiva stropi de sos barbecue. El a înhățat un șervețel și și-a curățat mâneca tricoului, apoi s-a uitat din nou la Baz, de parcă ar fi așteptat să primească explicații suplimentare. Necăpătând vreuna, a dat aprobator din cap și-a zis:

— Bine.

— Sigur c-o să schimb numele și locurile, a zis Baz.

— OK.

Înțelegeam ezitarea lui Vic. Celor mai mulți oameni nu le place ideea ca fiecare mișcare de-a lor să fie observată, atestată, organizată, categorisită, ideea că acțiunile și cuvintele lor ar putea fi înregistrate ca să le citească toată lumea. Pe mine nu mă deranja chiar așa de tare, ceea ce probabil era legat de faptul că voiam să las ceva în urma mea, ca lumea să știe că fusesem aici multă vreme după ce aveam să mor.

— Bine, am înțeles că nu trebuie să înțeleg tot, a zis Vic, dar chiar mi-ar plăcea să înțeleg asta.

Baz a râs și a făcut semn din cap.

— Just. Cu ceva timp în urmă, niște copii din Jgheab tot vandalizau Babușka, intrând în magazin după ora

închiderii și mânjind fereastra cu vopsea roșie ca să pară că era sânge de porc. Și clienții au început să nu mai vină. Norm, proprietarul, a venit să mă roage să-l ajut. Așa că l-am ajutat.

— Cum? a întrebat Vic.

— Ooo, lasă-mă pe mine să povestesc, a zis Coco ridicându-și privirea de la șervețelul ei pentru prima oară în ultimele zece minute. OK, fii atent! Baz s-a dus în Jgheab cu bâta lui de baseball și cu un măr, unul singur. A întrebat în stânga și-n dreapta și a ajuns să dea de urma puștilor care tot intrau prin efracție în Babușka. Nu-i greu, să știi, că se laudă cu asta tot timpul, ca niște cretini ce sunt. Așa, și deci i-a găsit, și-a dat jos cămașa...

— Coke, nu mi-am dat jos cămașa.

— Sigur că nu ți-ai dat-o jos, c-ar fi fost caraghios. Spun doar că în carte ar trebui să scrii că ți-ai dat jos cămașa. Sună mai bine. Așa, și deci Baz și-a scos cămașa, a aruncat mărul în aer și i-a tras una cu bâta de l-a sfărâmat în mii de bucățele. După aia s-a uitat la puști și i-a zis: „Următoru' care mai vandalizează Babușka o să afle ce-a simțit măru' ăsta." Ha! Fază clasică, nu? În fine, și de-atunci Norm n-a mai avut parte de nicio spargere. În schimb căpătăm două kile de carne pe săptămână și acces în camera lui din spate.

— Și povestea lui, a zis Vic.

Baz a ridicat din umeri.

— Suntem cu toții parte din aceeași poveste, fiecare câte un capitol diferit. Poate că nu avem puterea de a alege decorul sau intriga, dar putem alege ce fel de personaj vrem să fim.

— Și cartea unde-i?

Baz și-a dus degetul la tâmplă.

— Lucrez la ea chiar în timp ce vorbim. Și citesc un ghid despre cum să scrii al doctorului James L. Conroy. Ai auzit de el?

Desigur, Vic nu auzise de doctorul James L. Conroy. Nimeni nu auzise de doctorul James L. Conroy, dar asta nu-l împiedica pe Baz să vorbească despre el de parcă ar fi fost cea mai importantă voce din industria ghidurilor de scris de nivel mediu.

— Are un titlu? a întrebat Vic.

— „Cronicile familiei Kabongo", am zis eu.

— „Cartea lui Baz", a zis Coco.

Baz s-a uitat urât la noi.

— Nu are titlu deocamdată, dar am timp. Nzuzi și cu mine strângem bani pentru o mașină și după aia pentru un parc auto. Taxi Renașterea va fi cel mai tare serviciu de taxiuri din Bergen County. După părerea mea, nu există slujbă mai bună pentru un colecționar de povești decât cea de șofer de taxi. Imaginează-ți ce de Capitole!

— Imaginează-ți ce paradă a ciudaților, mai degrabă, a murmurat Coco.

Vic a privit-o pe Coco.

— Și tu? Ești și tu un Capitol anterior?

— Nici vorbă, Comoară. Pe mine m-a părăsit mama la naștere. N-am cunoscut-o niciodată. Și plecarea ei l-a făcut pe tata să fie tare trist. Trist până în măduva oaselor, dacă are sens ce spun. Soiul ăla de tristețe care are nevoie de timp ca să te pătrundă cu totul, știi? Când eram mică, tata a avut grijă de mine. N-a devenit imediat un neisprăvit și-un leneș. A luat-o treptat în direcția asta, până când, într-o dimineață, n-a mai vrut să se dea jos din pat. Eu făceam curățenie prin casă și mă pregăteam de școală în fiecare zi și toate astea. Câteodată dădea în mine, așa, din senin. Cred că nu mai voia să fie tatăl nimănui. Avusese o slujbă bună la o bancă, dar a pierdut-o. După aia a ajuns să lucreze la un magazin de cartier. Abia aveam din ce trăi, așa că s-a apucat să caute alte mijloace să facă bani. A descoperit că erai plătit dacă luai copii în

plasament. Sau cel puțin guvernul te scutea de plata taxelor sau ceva de genul. O nebunie, frate! În fine, tata și-a petrecut următoarele câteva zile făcând ordine în apartament, aranjându-se și burdușind cămara cu mâncare de-am zis că a câștigat la loterie. Apoi a venit o doamnă care a făcut ocolul locuinței, luând notițe și punând tot felul de întrebări și după aia, din senin – zbang! – aveam doi frați. Baz și Zuz. De fapt, Baz nu locuia pe bune cu noi, dar trecea atât de des pe-acolo încât ai fi zis că locuia.

— Eram prea mare ca să mai fiu dat în plasament, a zis Baz. Am încercat de mai multe ori să obțin custodia fratelui meu, dar – a zis el ridicând din umeri, însă nu cu nonșalanță, ci mai degrabă imitând gestul lui Atlas – când l-au mutat pe Nzuzi în Queens el avea aproape optsprezece ani, așa că am decis să stau pe-aproape până depășea și el vârsta plasamentului.

— Așa, în fine, a continuat Coco. Ideea e că aveau nevoie de o familie și eu eram încântată. Numai că-mi părea cam rău de ei că-l nimeriseră pe tata.

— Nimerisem și cu tine, Nucă de Cocos, a zis Baz.

Coco a roșit și a continuat:

— Și pe urmă, într-o bună zi, tata a dispărut. Puf! La fel ca mama. La început m-am întristat. În dimineața aia ne certaserăm rău de tot. Nici nu-mi mai aduc aminte ce făcusem de se înfuriase așa de tare, dar i-am zis ceva și m-a lovit destul de rău și după aia am plecat la școală și a fost ultima oară când l-am mai văzut. Dar știi, cred că avea nevoie să își găsească drumul lui. Nu era fericit cu mine și nici cu viața pe care o ducea, asta-i sigur. Așa că eu cred că s-a dus să-și croiască o nouă viață. Și eu n-am avut nicio problemă cu asta. Doar nu era să stau și să mă pun pe plâns ca bebelușii. M-am gândit: „Ei, dacă mama și tata pot s-o ia din loc și să înceapă o nouă viață, atunci pot și eu." Așa că i-am întrebat pe Baz și Zuz dacă voiau

să vină cu mine în Hackensack. Baz a găsit de lucru, am cunoscut-o pe Mad şi am trăit cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi într-o frututǎ de seră. Sfârşit.

Preţ de o clipă în jurul mesei a domnit o tăcere nefirească.

Vic şi-a dres glasul.

— Coco, îmi pare rău.

Coco şi-a terminat burgerul şi s-a lins pe degete.

— De ce? A fost o întorsătură cum nu se poate mai fericită. N-am făcut niciodată parte dintr-o familie adevărată. A făcut semn în jurul mesei: Nu ca asta, în tot cazul. În fine, deci eu nu-s un Capitol. Dacă Baz vrea să folosească povestea mea, va trebui să stea la coadă şi să scoată bani. Frate, da' bun a fost burgerul ăsta! Margo o fi ea dilie, da' fata ştie să facă un grătar!

Mă durea inima de parcă fusese luată la pumni. Coco era mult prea tânără ca să stea în rândul întâi la filmul de groază care fusese viaţa ei. M-am aplecat peste masă şi am îmbrăţişat-o pe după gât în văzul tuturor.

— Te iubesc, Coco.

— Şi eu te iubesc, Mad.

Mai spusese povestea şi altă dată şi, deşi probabil că nu era departe de adevăr, nu-ţi lua mult până descopereai ce-i lipsea. Erau în mod evident lucruri pe care Coco nu le ştia, care nu-i fuseseră spuse. Nu puteam decât să bănuiesc care anume.

— Stai aşa, de ce Hackensack? a întrebat Vic.

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Ţi-aduci aminte de clipul ăla publicitar pe care şi l-a făcut oraşul acum vreo zece ani ca să promoveze turismul din Hackensack?

— Cel care pretindea că Hackensack era pe punctul de a cunoaşte o Renaştere, a zis Vic.

I-am făcut cu ochiul.

— Bingo!

— Nu-mi spune... a zis Vic uitându-se de la Coco la frații Kabongo. Ați venit în Hackensack din cauza clipului ăluia publicitar?

— Vine, oameni buni! a zis Coco. Renașterea e după colț. O simt.

Am pufnit cu paiul în gură și am împrăștiat suc pe toată masa.

— N-ai decât să râzi, a zis Coco. Mai vedem noi cine o să râdă când Renașterea va ajunge aici. Baz și Zuz o să fondeze Taxi Renașterea, iar eu o să scriu un cântec despre Renaștere și o să devin bogată și faimoasă și singurii pe care o să-i invit la petrecerile mele renascentiste vor fi cei care nu râd de mine.

Zuz a pocnit o singură dată din degete.

Coco i-a făcut semn cu mâna:

— Da, Zuz, tu ești neprețuit.

— N-am știut că scrii cântece, a zis Vic. Ce gen?

— De toate, a zis Coco. Mai ales rap. Îmi plac ritmul și rimele. Lucrez de ceva timp la rapul meu renascentist: e fantastic.

Margo Bonaparte s-a ivit de nicăieri.

— Bine, gașcă. Desertul e aproape gata. Urmați-mă!

Ne-am strecurat din separeul nostru schimbând priviri îngrijorate și am urmat-o pe Margo prin sala aproape goală, până în bucătărie.

— Haideți în spate, a zis ea. Scuze de deranj. N-am reușit să ne perfecționăm încă strategia de a face ordine din mers.

Margo s-a apropiat de un cuptor de dimensiuni industriale, pe care sfârâiau patru tigăi răspândind un miros dulce și caramelizat care m-a făcut să simt că-mi plouă în gură. Ajunsă lângă cuptor, s-a aplecat, a apucat colțul unui preș de bucătărie și l-a tras la o parte. Dedesubt, în

podea, se vedea conturul unui chepeng cu un mic mâner de cositor.

M-am uitat la Vic, care mi-a arătat-o pe Margo şoptindu-mi: „Superarmăsar de Curse“.

Mi-am notat în minte să nu uit să-i spun despre situaţia lui Margo, despre faptul că era dependentă de jocuri de noroc şi cum, ori de câte ori îşi termina banii, băga mâna în fondul de afaceri al tatălui ei. Atlantic City era la numai două ore distanţă şi povestea nu era chiar atât de neobişnuită. Din fericire pentru Margo, tatăl ei era un client frecvent la Cinema 5, unde îşi dezvăluise necazurile unui angajat foarte înţelegător. Baz ştia că Hubert Bonaparte avea trei slăbiciuni: fiica lui, localul şi filmele independente. Aşa că şi-a petrecut următoarele trei săptămâni la Napoleon, văruind pereţii interiori şi exteriori, tavanul şi accesoriile. De asemenea a aranjat ca Hubert să aibă acces nelimitat la uşa din spate a Cinema 5 (o intrare cu care şi eu eram familiarizată). Aceste acţiuni au dat rezultate întreite: primul, datoria lui Margo către tatăl ei a fost considerată ca plătită integral. Al doilea, cei doi Bonaparte, deşi cam nedumeriţi la auzul acestei solicitări, au căzut de acord să-l lase pe Baz să includă povestea lor în carte (căreia, spunea Baz, nu i-ar fi stricat un capitol despre salvarea familiei). Al treilea, atât Margo, cât şi tatăl ei se uitau în altă parte când venea momentul să ne achităm consumaţia.

A, a mai fost şi un al patrulea rezultat. Margo Bonaparte era neobosită în eforturile ei de a-l „răsplăti“ pe Baz Kabongo. Până în prezent însă, avansurile ei nu avuseseră succes.

— Ăsta a fost separatorul nostru de grăsime[1], a zis Margo, apucând mânerul şi deschizând chepengul. Aţi

[1] Dispozitiv montat în bucătării pentru a împiedica grăsimea şi deşeurile solide rezultate după spălarea vaselor să intre în sistemul de scurgere al apei menajere (n. tr.).

curățat vreodată o chestie de-asta? Duhnește ceva de groază. De fiecare dată când puneam să fie curățat ne alunga toți clienții. Așa că tata a pus să fie instalat afară unul nou, mult mai mic decât asta. Ăsta-i imens. Ia uitați!

Ne-am apropiat de marginea deschizăturii. Margo avea dreptate. Lat de un metru cincizeci pe doi metri, era de mărimea unui vechi portbagaj și avea aspectul unui mic beci nefinisat, cu pereți și podea netede și cenușii.

Margo Bonaparte a sărit jos prin deschizătură.

— Nu l-am mai folosit de ani de zile, dar aici jos tot mai miroase a sulf și alte mizerii.

Două clipe mai târziu mâna ei a reapărut, ținând o sticlă plină ochi de Baccardi Silver. Coco a luat romul, iar Baz a tras-o pe Margo afară din separatorul de grăsime.

— Nu-ți strică niciodată să comanzi o sticlă două în plus, a zis Margo închizând trapa și trăgând covorașul de bucătărie la loc. Netrecută în contabilitate, firește.

— Ăsta-i rom adevărat, cum beau pirații? a întrebat Coco pronunțând cu febrilitate fiecare cuvânt.

— Ești adorabilă și probabil nițel cam țicnită, a zis Margo luând sticla din mâinile lui Coco. Da, e rom adevărat, din care beau pirații adevărați.

A desfăcut dopul și a tras un gât în timp ce cu cealaltă mână agita tigăile.

— Ați auzit de banane flambé?

Am clătinat din cap cu toții și, deși nu-mi plăcea s-o recunosc, Margo se bucura de toată atenția mea.

— Cine-i Banană Flambé? a întrebat Coco.

— Nu „cine“. „Ce“, a zis Margo.

— Ce-i Banană Flambé? a zis Coco care începuse să sune ca un patefon stricat.

— Banane prăjite, a zis Margo scoțând o cutie de chibrituri din dulap, înclinând sticla cu rom deasupra aragazului și turnând câte o porție zdravănă în fiecare tigaie.

Apoi a aprins un chibrit lung și a apropiat flacăra de bananele care sfârâiau, aprinzându-le. *În flăcări!*

Zuz a pocnit din degete o singură dată.

Înclinam cu toții să-i dăm dreptate.

VIC

Stăteam pe un scaun victorian cu spătar înalt, tapisat cu piele întoarsă purpurie, cu ținte de cositor și cu picioarele sculptate cu figuri complicate de îngeri și demoni.

Scaunul ăsta era un superarmăsar de curse dat naibii.

Anticamera Salonului era pe măsură. Mobilă veche, postere ale unor filme vechi înrămate pe pereți (inclusiv unul cu *Casablanca*, preferatul părinților mei), un candelabru de cristal atârnat de un tavan înalt. Întregul loc era îmbibat cu un parfum de paciuli, dar, în afară de asta, mi se părea surprinzător. Nu așa îmi imaginasem că arată un salon de tatuaje. Dar decorul nu era totul. Până și conceptul arhitectural era unic. Tot parterul fusese transformat în sală de așteptare. O scară în spirală urca tot mai sus, către un spațiu mansardat deschis deasupra capetelor noastre. Dacă zumzăitul electric era un indiciu, operațiunea propriu-zisă de tatuare avea loc acolo.

Am stat în cameră și-am așteptat.

Sala de așteptare era pe măsura numelui ei.

Înainte să plecăm de la Napoleon, folosiserăm telefonul lui Margo ca să aflăm când se închidea Salonul: la ora opt seara. Era la numai câteva cvartale distanță, ceea ce ne lăsa timp fix cât să mergem până acolo și să încercăm să ghicim unde trebuia să „atârnăm“ cenușa tatei. (Eu

tot n-aveam nicio idee ce însemna asta, dar eram încrezător că tata mă va orienta în direcția potrivită.) Pe drum încoace, Mad îmi dăduse câteva citate din cartea ei preferată, *Proscrișii*. N-o citisem, dar cel mai mult îmi plăcuse unul despre două persoane care admiră asfințitul din două locuri diferite și că poate lumile lor nu erau chiar așa de diferite, dat fiind că vedeau același asfințit.

Cred că Mad vedea în cărți ceea ce vedeam eu în artă: frumusețea imponderabilă a universului.

Acum stătea alături de Baz și Coco, răsfoind tustrei un album foto care înfățișa diverse creații ale Salonului. Nzuzi stătea la geam și privea în noaptea năpădită de ninsoare, în timp ce eu stăteam pe superarmăsarul meu de scaun și îmi aminteam când descoperisem pentru prima oară tatuajele.

Aveam șase ani. Sau poate șapte. Eram în Ocean Grove. Mama stătea pe un șezlong, cu degetele de la picioare înfundate în nisip. Îi plăcea să citească pe plajă. Tata stătea întins pe spate pe un prosop, cu gleznele înfundate în nisip. Lui îi plăcea să viseze pe plajă. Eu construiam un castel de nisip, fiindcă aveam șase ani. Sau poate șapte.

Mie îmi plăcea tot ce se putea face pe plajă.

O bucată din castelul meu s-a năruit în șanț. Tata s-a ridicat și m-a ajutat să îl reconstruiesc. Se întinsese peste mine să ia lopățica și atunci i-am văzut tatuajul de pe umăr. „Ce-i asta, tată?“, l-am întrebat. El a zis: „O busolă. Arată estul, vezi?“ Am întrebat de ce, așa cum fac toți copii de șase-sau-poate-șapte-ani. El s-a uitat la mama. „Hai să-i arătăm“, a zis el. În momentul ăla deja uitasem cu totul castelul meu năruit. „Ce să-mi arătați?“

Mama a lăsat cartea.

Tata a lăsat lopățica.

Se întâmplau chestii. Chestii în care nu eram inițiat. Și asta era o problemă.

S-au întors și s-au așezat unul lângă altul, suficient de aproape pentru ca umerii să li se atingă. Spre șocul meu, mama avea un tatuaj la fel ca al tatei, cu o singură diferență: busola ei arăta către vest.

Busolele lor arătau fiecare către celălalt.

„Ca să nu ne rătăcim niciodată", a zis tata.

Cineva a pocnit de două ori din degete, făcându-mă să revin din Țara Nimicului. Aflat în continuare la geam, Nzuzi îmi zâmbea. A dat ușor din cap, dar părea mai degrabă o întrebare decât un răspuns. Am dat și eu din cap ca răspuns și el s-a reîntors spre fereastră. Ceva mai devreme Coco zisese că Nzuzi avea multe de spus dacă știai să asculți. Speram că învățasem felul ăsta de a-l asculta. Știam ce înseamnă ca oamenii să facă presupuneri greșite despre tine și cunoșteam senzația ca de pumn în stomac ce venea odată cu asta. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu eu cel care dă cu pumnul.

— Dumnezeule! a zis Coco.

Baz a dat o pagină din album.

— Dumnezeule! a repetat ea.

Baz a mai dat o pagină.

— Vai, Dum...

— Coco, a zis Mad.

Ochii lui Coco erau zâmbitori și ușor demenți.

— Mad. Tipul ăsta și-a tatuat ouăle. Ouăle! Și asta nici nu știu ce este, a zis ea arătând către poza la care era deschis albumul din poala lui Baz.

Baz a dat repede foaia.

Înainte să apuce Coco să-și continue interogatoriul, s-a auzit zgomotul unor pași coborând pe scara în spirală. Un bărbat cu o chelie strălucitoare, cu un bețigaș în nas, cu găuri căscate în lobii urechilor și acoperit cu straturi

peste straturi de tatuaje ni s-a alăturat în ceea ce era, la propriu, o sală de aşteptare.

— OK, gaşcă, îmi pare rău c-a trebuit să aşteptaţi. Tipu' de la etaj se tot răzgândeşte şi-am fost singur toată frututa asta de ziulică şi asta-i...

Apoi, dând cu ochii de noi, întregul comportament i s-a schimbat.

— Baz, ticălos bătrân!

S-au îmbrăţişat atât de zdravăn că lui Baz i-a căzut şapca cu emblema celor de la Thunder din cap.

Era exact opusul unei îmbrăţişări piezişe.

Coco a sărit de pe sofa, a dat fuga şi şi-a înfăşurat braţele în jurul mijlocului tipului.

— Bună, Topher!

— Coco, draga mea, ce mai faci?

Tipul – al cărui nume părea să fie Topher – s-a aplecat şi a strâns-o tare în braţe.

— Grozav. Azi n-am înjurat deloc.

Cineva din cameră, o persoană sau poate două, şi-au dres glasurile.

— Mă rog, a zis ea. N-am mai înjurat de aproape o oră.

Topher a aplaudat încet, dând aprobator din cap:

— Da, frutu-i!

„El e!" mi-am zis eu. „*Battlestar Galacticul.*"

Topher s-a îndreptat şi i-a zâmbit lui Baz.

— Ţi-am dus dorul, frate. Am crezut că poate aţi plecat din oraş fără să mă anunţaţi sau ceva de genul.

— A trecut mult prea multă vreme, a zis Baz. Eşti curat?

Topher şi-a scos un medalion de sub cămaşă, un lanţ lung cu un soi de fisă rotundă la un capăt.

— Opt luni, şase zile şi... nouă ore.

A vârât medalionul la loc şi şi-a plimbat ochii prin încăpere, oprindu-şi privirea asupra mea.

Nu durează mult, poate o secundă sau două până ce o persoană trece în revistă suspecții de serviciu – „Arsuri? Atac cerebral? Defect din naștere?“ – și își mută iute privirea, ferindu-și ochii de parcă aș fi însăși suprafața soarelui. M-am gândit adesea că lucrul cel mai incorect legat de sindromul Moebius nu era sindromul propriu-zis, ci incapacitatea celorlalți de a mă defini altminteri decât prin intermediul lui.

Era o adevărată problemă pentru mine.

— Mai vrei ceva detalieri, frate? a întrebat Topher arătând către brațul lui Baz. E din partea casei, se-nțelege. Nu că am deveni chit numai fiindcă-ți fac câteva tatuaje gratis. N-o să pot niciodată să vă răsplătesc pentru...

— Hei, Toph! a răsunat o voce de la etaj. Un' te-ai dus, omule?

Topher și-a ridicat capul spre tavan.

— Frutu-i, mai calmează-te, Homer!

Ne-a privit din nou și și-a coborât glasul.

— Homer e un căcăcios. S-a sucit toată seara cu tatuajul lui, de parcă s-ar realiza sau rata în ochii comunității de motocicliști în funcție de locul unde-și pune un fluture: pe antebraț sau pe biceps. Un frutut de fluture cu aripi violet!

— Te-aud de-aici de sus, să știi!

Topher a zâmbit și a ridicat din umeri.

— Cu ce pot să vă ajut?

Baz m-a prezentat și i-a făcut un scurt rezumat al situației. Eu i-am dat biletul de adio al tatei sperând că va reuși să înțeleagă importanța momentului.

— Atârnă-mă la Salon, a zis Topher, examinând scrisoarea.

Și-a frecat capul chel și lucios, care a scos următorul sunet: ca și cum ai fi lustruit o mașină nou-nouță cu ulei de măsline. Și-a ridicat privirile către candelabrul de cristal.

— Ai cenuşa la tine?

Am desfăcut fermoarul rucsacului şi am scos urna.

— Mai înainte nu eram în stare s-o ating. Urna adică. Dar acum pot. O ating tot timpul. Urna.

...

„Bravo, Benucci!"

...

Erau momente – în plan social sau altminteri – când mă vedeam târându-mă într-o gaură numai pentru ca gaura să mă scuipe imediat afară.

Dar ce să-i faci?

Topher mi-a înapoiat scrisoarea, mi-a zâmbit şi de data asta nu s-a mai uitat în altă parte. Şi mi-am dat seama că acest bărbat tuns zero, cu găuri în urechi şi un beţişor în nas înţelegea importanţa momentului. A pornit spre scări, arătând tavanul.

— Singurul loc de aici de care mă pot gândi să agăţ o persoană e candelabrul. Staţi puţin. Mă întorc imediat.

Mad a înaintat către centrul încăperii, şi-a scos căciula tricotată şi a examinat candelabrul. Părul lung şi blond îi curgea pe o parte ca un soare lichid.

— Nu mi se pare în regulă, a zis ea.

...

Problema cu fetele nemaipomenit de drăguţe este că drăgălăşenia lor nu ţine cont de timp şi loc. Nu poate fi reprogramată sau relocată. Sunt drăguţe oriunde s-ar duce şi oricând ar ajunge acolo. Ceea ce poate să-ţi distragă atenţia. De exemplu: în clipa aia, în loc să mă gândesc care ar fi fost cel mai bun mod de a-l suspenda pe tata de un candelabru, mă gândeam la cel mai bun mod de a împiedica părul lui Mad să ne intre în gură dacă ne-am fi sărutat vreodată. De fapt... nu, lăsaţi-o baltă. Cred c-aş fi preferat ca părul să fie şi el implicat. Nu că exista vreo şansă ca aşa ceva să se petreacă în realitate. Nu că una ca

ea l-ar săruta pe unul ca mine. Nu că aş putea vreodată să ştiu cum m-aş simţi dacă i-aş atinge pielea capului, dacă picioarele ei s-ar încolăci în jurul mijlocului meu sau dacă limba ei ar...

— Ce faci? a întrebat Mad.

Căcat! Mă holbasem atât de mult că o simţise.

— Ce? am zis.

— Te cam...

Mad a aruncat o privire către Baz şi Coco, care reveniseră la răsfoitul fotografiilor cu tatuaje corporale.

Înainte să-mi dau seama ce făceam, am păşit mai aproape de Mad, intrând în spaţiul ei personal. De toate fetele de care mă îndrăgostisem mai înainte – şi fuseseră multe – mă îndrăgostisem de la distanţă. Dar cu Mad asta era imposibil. Avea ceva care te făcea să te apropii. Şi dacă tot nu puteam să îi reprogramez sau să îi strămut drăgălăşenia, era mai bine să mă confrunt cu ea direct.

— Termină fraza, i-am zis, stând suficient de aproape ca să-i miros răsuflarea – miere şi dulceaţă – şi să mă îndrăgostesc de buzele ei. Mă cam... ce?

Ea m-a privit drept în faţă.

— Te cam holbezi.

...

...

— Şi tu, i-am zis.

Ne-am uitat amândoi la soare. Şi nu ne-am întors privirile.

Poate că lumile în care trăiam nu erau atât de diferite.

* * *

— N-o să meargă, a zis Topher, cocoţat pe treapta cea mai de sus a scării.

A cugetat câteva clipe, apoi a coborât.

— M-am gândit că poate o să dibuiesc vreun loc pe vreunul dintre suporturile alea unde se bagă lumânările, știi? Dar e de ajuns un curent mai zdravăn dinspre ușa de la intrare ca tatăl tău să se împrăștie prin tot salonul.

Nzuzi, care în tot acest timp stătuse la fereastră, a traversat încăperea, mi-a luat rucsacul și a pornit către ușă.

— Zuz, a zis Mad.

Dar el nu s-a oprit. Ținând rucsacul meu la piept ca pe un copil, a ieșit pe ușă în noaptea cu ninsoare.

Nu mă mai simțeam distrat. Nu trecuse mult timp, dar urna tatei devenise deja o parte din mine, asemeni unui membru. Acum că nu mai era îi simțeam lipsa într-un mod aproape fizic. Fără să stau pe gânduri, am ieșit și eu pe ușă.

Salonul se afla la o oarecare depărtare de stradă. Gazonul devenise o pătură groasă de omăt, care continua să se îngroașe. Înaintea mea, Nzuzi mergea în direcția străzii. Nu știam încotro o pornise, iar el nu dădea semn dacă avea de gând să meargă zece pași sau zece kilometri.

Nu-mi păsa.

Busola mea era la el.

Deodată m-am pomenit cu o mână într-a mea. Mad înainta prin zăpadă alături de mine și am simțit că mă transform în praf și pene și alte chestii care plutesc.

— E frumoasă, a zis ea încet, privind în jur. Zăpada.

Întotdeauna cuvintele mi s-au părut mai calde când sunt rostite afară, în frig. Nu știu de ce. E ca și cum cuvintele iau răsuflarea celui care le-a rostit și o poartă ca pe un palton.

...

Înaintea noastră, Nzuzi s-a oprit în lumina palidă a felinarelor stradale. L-am ajuns din urmă și el a pocnit din degete o singură dată, indicându-ne firma de lemn a Salonului, care se legăna la nivelul piepturilor noastre prinsă între doi stâlpi înfipți în pământ.

SALONUL

CEL DINTÂI SALON DE TATUAJE DIN HACKENSACK
DIN 1972

Tatuează-te!

M-am apropiat de ea și am împins-o cu pumnul. S-a legănat ușor, scuturându-și stratul de zăpadă de deasupra.

— Atârnă-mă la Salon, am rostit eu.

Nzuzi mi-a dat rucsacul și a aprobat din cap. Spre deosebire de gestul său de mai devreme, această încuviințare era un răspuns. Și am știut că Coco avea dreptate: Nzuzi avea multe de spus dacă știai cum să-l asculți.

— Mulțumesc, i-am zis.

Nzuzi a dat din nou din cap.

— E mai rece decât ouăle alea tatuate aici, a zis Coco.

Stătea în spatele nostru, împreună cu Baz și Topher, tremurând cu toții în zăpadă, având pe chipuri o expresie ezitantă de așteptare. M-am simțit prost, de parcă aș fi fost de vină nu numai pentru frig, dar și pentru că nu știam precis ce urma.

— Ia uite, a zis Coco apropiindu-se de firmă și arătând ceva în partea de jos.

Sub cuvintele „Tatuează-te!" era o mică inscripție tăiată în lemn suficient de adânc cât să reziste: B. B.→ ← D. J.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat Coco.

— Sunt inițialele părinților mei, am zis și cuvintele au rămas suspendate în aer ca fumul.

Erau poticnite. Stângace. Frigul avea un dar al lui de a face fiecare cuvânt să pară greu și complicat.

— Aveau tatuaje pe umeri. Busole. A tatei arăta spre est, a mamei spre vest. Ca să nu se piardă niciodată unul pe altul.

Ninsoarea cădea rece.

Cuvintele, calde, se înălțau.

Toată viața m-am simțit înclinat spre amărăciune și autocompătimire. Dar niciodată mai tare ca în acele rare ocazii în care îmi doream să zâmbesc și să mă încrunt în același timp și nu puteam face nici una, nici alta. Mi-am amintit cum erau părinții mei împreună, ca și cum lumea ar fi fost o creangă de copac și ei ar fi împărțit același cocon. Mama ar fi trebuit să fie aici acum, împrăștiind cenușa aceasta împreună cu mine, nu căutând un nou tovarăș de cocon. Scrisoarea îi fusese adresată ei și nu contează cât de tare își dorea Frank-prietenul să devină Frank-soțul, căci nu avea să fie niciodată Frank-prima-dragoste. Mama era unica destinație a tatei. Asta ar fi trebuit să fie misiunea ei.

Deodată brațele subțiri ale lui Coco mi s-au înfășurat în jurul taliei, strângându-mă cu putere. Asta mi-a mai ridicat povara de pe suflet, făcând Singaporele să pară o destinație posibilă, deși improbabilă.

M-am întors către Topher.

— Poți să-mi împrumuți niște cerneală de tatuat? Și o pensulă?

Topher a încuviințat și a dat fuga înăuntrul Salonului.

Înainte să-mi dau seama ce se petrecea, Mad, Baz și Nzuzi s-au adunat în jurul meu și al lui Coco, protejându-ne de frig ca un grup de pinguini. Nu eram sigur cum se întâmplase asta, dar presupun că a încerca să îndeplinești dorințele unui tip romantic mort grăbește cumva procesul de împrietenire. Nu mă plângeam.

Nu mai fusesem niciodată unul dintre pinguini.

Un minut mai târziu, Topher a revenit aducând nu doar cerneala și pensula. Mi-a dat și o fotografie.

— Fotografiem majoritatea lucrărilor noastre, a zis el. Asta a fost cu multă vreme înainte să vin eu aici, dar când

te-am auzit descriind tatuajele alea am avut senzația că le văzusem în albumul nostru.

Am privit fotografia.

Tatuajele erau proaspete, cerneala de un negru intens, pielea trandafirie. Doi umeri, două busole. Una indicând estul, alta indicând vestul. O potrivire perfectă.

— Ești un Capitol anterior, Topher, nu-i așa? l-am întrebat.

Ochii lui Topher scânteiau.

— Eram praf, omule. Tipii ăștia m-au primit în sera lor magică, m-au lăsat să dorm pe canapea și m-au vegheat cu rândul cât am fost în sevraj. După aia Baz m-a pus în contact cu grupul local de AA. Mi-au salvat viața, frate. Sunt mândru să fac parte din cartea aia.

Coco s-a desprins din grupul nostru ca să-l îmbrățișeze pe Topher. Am zâmbit cu inima și am ridicat fotografia cu tatuajele părinților mei.

— Pot s-o păstrez?

— E-a ta, frate.

Am vârât fotografia în rucsac și am scos urna. Era ciudat cât timp îmi trebuise ca s-o ating și acum iată-mă gata să bag mâna în ea.

Am desfăcut sticla cu cerneală albastră. Apoi am dezlipit banda adezivă de pe urnă și am deschis capacul. Am luat o cantitate mică din cenușa tatei, am presărat-o în sticluța cu cerneală, am închis-o și am scuturat-o.

Am vârât vârful pensulei în cerneala albastră, amestecată cu cenușă, și m-am întors către firmă.

B. B.→ ← D. J.

Cerneala din mâinile mele mi-a reamintit de Matisse și de convingerea lui că fiecare față avea un ritm al ei. Ergo, m-am gândit la tata care mă făcuse să-l descopăr pe Matisse și acum iată-mă pe mine combinând metodele lui Matisse cu oasele tatei.

— „Atârnă-mă la Salon“, am zis eu cu glas tare.

Pentru că simțeam că așa-i corect. Și am aplicat culoarea pe inițiale, folosind cenușa persoanei care le cioplise acolo. Aceeași persoană care mă învățase să gândesc și să zâmbesc cu inima.

— „Atârnă-mă la Salon“, am zis din nou.

Și din nou.

Și din nou.

MAD

Se făcuse aproape zece. Încă mai ningea, dar cu blândețe, de parcă fulgii ar fi tras de timp, apucând-o oriîncotro numai în jos nu. La câțiva pași în urma mea Baz părea să arbitreze o partidă fabuloasă de Piatră, Hârtie, Foarfeci între Coco și Zuz.

Vic ne conducea înapoi către seră cu o siguranță absolută, care dovedea adevărul afirmației lui de mai devreme, că bunicii lui locuiseră în zonă. O coincidență minoră, deși el nu-i zicea așa.

El îi zicea coliziune.

Când mai aveam numai două cvartale până la livadă, mi-a venit o idee. Am luat-o înainte, potrivindu-mi pasul după Vic.

— Bună! am zis.

— Bună!

— Ce faci?

— Bine.

— Îți trebuie o căciulă.

— Cum adică?

— Cum adică „cum adică"? Adică e frig și ți-ar trebui o căciulă.

În urma noastră, Coco a țipat de încântare după ce câștigase o rundă de Piatră, Hârtie, Foarfeci.

— Da, noaptea trecută am plecat de acasă cam în grabă.

— Am una în plus la seră, adu-mi aminte să ți-o dau.

Era ca și cum trupul meu avusese o idee, dar uitase să i-o comunice și creierului. În cele din urmă noaptea și ninsoarea mi-au declanșat-o; mi-am amintit de discuția de seara trecută, purtată tot pe ninsoare, când stăteam amândoi în umbra lui *Ling*, Vic ghemuit deasupra urnei tatălui său, iar eu privindu-l și ascultându-i șoaptele care mi se păruseră un delir atunci.

„Ai fost Dansatorul Nordic, părintele secolului, cel mai super dintre armăsarii de curse."

Iat-o!

Ideea.

— Vic?

— Ce-i?

— Caii se iau vreodată la întrecere pe zăpadă?

M-a privit pentru prima oară de când plecaserăm de la Salon. Și nu puteam fi sigură, dar mi s-a părut că zâmbea.

Și ne-am luat la întrecere. Și a fost super.

* * *

I-am așteptat pe ceilalți așezați pe vechiul zid de piatră, cu smochinul ca un umbrar deasupra capetelor noastre, cu ramurile strălucind de gheață. Dincolo de stradă, livada ne aștepta. Era ciudat să te gândești că abia de dimineață eu și Vic stătuserăm pe podul de peste Canalul Peștișorului Auriu și discutaserăm privind către acest zid de piatră. Era ca și cum sinele nostru prezent ar fi fost o reflecție a celui din trecut.

— De ce i-ai zis coliziune? am întrebat, încă încercând să-mi recapăt suflarea în aerul rece.

— De ce am zis cui ce?

— În după-amiaza asta. Când mi-ai spus că aveai obiceiul să stai aici și să privești livada. Ai zis că bunicii tăi au trăit prin împrejurimi. Ai spus că e o coliziune.

Vic și-a mutat privirea în stânga livezii, către cimitirul din zonă.

— Ciudat cuvânt, nu crezi?

— Coliziune?

— Nu. Trăit. Bunicii mei au trăit aici. Trăit, trecutul verbului a trăi. Cunoscut și sub numele de moarte.

Îi înțelegeam înclinația spre gânduri sumbre, poate mai bine ca oricine. Și deși gândurile sumbre ale altor persoane nu sunt niciodată la fel de fascinante ca ale tale, știam că nu e cazul să îi răspund cu aceeași monedă.

— Cred că ăla e cuvântul cel mai logic, a spus Vic.

— Au trăit?

— Nu. Coliziune.

— Cum așa? am întrebat.

— Păi imaginează-ți că fiecare persoană e o unitate și că fiecare unitate ia atâtea hotărâri într-o singură zi și fiecare hotărâre poartă acea unitate în atâtea direcții diferite, încât pare o prostie să crezi că n-o să ne tăiem calea unii altora, știi? Mai ales că unitățile au tendința să se adune și să stea împreună.

— Ne adunăm și stăm împreună, ei?

Și-a desprins ochii de cimitir și m-a privit și iat-o din nou – o umbră de zâmbet.

— Da. Se cheamă acasă.

S-a întins și mi-a închis pleoapele cu degetele.

— Imaginează-ți: zbori prin văzduh, nu într-un avion, ci folosindu-ți mâinile și picioarele. Ca o pasăre miraculoasă. Ești la mii de kilometri deasupra pământului,

plutind prin noapte. Şi departe, dedesubtul tău, pe sol, vezi mii de luminiţe roşii. Luminiţele roşii sunt în perpetuă mişcare, clipind, deplasându-se printre clădiri, copaci şi case. Cele vechi dispar, dar altele noi se nasc. Cu timpul observi că ocazional luminiţele se ciocnesc unele de altele. Te surprinde?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Eu numesc asta inevitabilitatea unităţilor corespondente.

Am deschis ochii.

— Deci noi suntem luminiţele roşii.

El a încuviinţat şi s-a întors către grădină.

— Oamenii vorbesc despre coincidenţe ca şi cum ar fi ceva extraordinar. Dar nu-i aşa. Intrăm tot timpul în coliziune unii cu alţii. Cred că în majoritatea timpului oamenii sunt orbi şi nu observă.

Era un gând frumos sau mai degrabă o reamintire a faptului că situaţia de tot rahatul în care mă aflam nu era vina mea. Nu era, de fapt, decât un şir de coliziuni nefericite.

— Aşteaptă aici, a zis Vic.

A sărit jos de pe zid, şi-a deschis rucsacul şi a scos urna tatălui său.

— Unde te duci?

— Mă întorc imediat.

E straniu că văzusem cimitirul de atâtea ori, dar nu-mi făcusem niciodată suficient curaj să mă aventurez înăuntrul lui. Vic naviga printre pietre funerare şi copaci cu umbletul uşor şi precaut al celui care ştie încotro se îndreaptă, dar nu-i chiar sigur că vrea să ajungă acolo. Luminile stradale erau suficient de puternice ca să-l văd oprindu-se în faţa unei pietre funerare mari, aşezând urna pe iarba de la picioarele acesteia şi începând să

vorbească. Sigur, nu auzeam ce spune, dar brusc mi-am dat seama ce se petrecea.

După câteva minute, a traversat din nou strada, a vârât urna în rucsac și s-a așezat la loc pe zidul de piatră.

— Bunicii tăi? l-am întrebat.

El a încuviințat.

— Au murit amândoi în aceeași lună a aceluiași an. Tata și-a înmormântat tatăl și peste două săptămâni s-a întors aici ca să-și înmormânteze mama.

— Nasol, Vic.

— Încerc să mă gândesc la tata de departe, ca la o unitate, ca la o lumină roșie care dispare. Dar e cum ai zis tu despre stelele care au murit: uneori îl văd pe tata chiar dacă nu mai e.

— Parcă ziceai că-i vrăjeală.

— O, e vrăjeală. Dar vreau să spun că teoria se susține. În fine, ideea e că tata s-a dus. Dar tot mai simt mirosul loțiunii lui de ras. Încă-l mai aud cum își drege vocea. Amănunte mărunte, care îl fac să fie tatăl meu și nu doar un tată oarecare, pricepi?

Ochii lui Vic nu părăsiseră cimitirul.

— Mă întreb dacă o fi simțit și el asta cu părinții lui. Și mă întreb dacă o să am copii care să simtă în felul ăsta despre mine. Sper că da. Timpurile noastre trecute durează mai mult decât cele prezente.

Înainte să pot să-i răspund, Baz, Zuz și Coco s-au ivit de după colț, punând capăt conversației. Nerăbdători să scăpăm de frig, ne-am strecurat cu toții în grabă pe sub gard (sau în cazul lui Baz pe deasupra) și eram deja la jumătatea Canalului Peștișorului Auriu când apariția unei siluete ne-a făcut să încremenim locului.

Nu-l văzusem decât o dată pe Gunther Maywood, care ieșea foarte rar din casă. Uitasem cu totul cât de înalt era bătrânul. Stătea de cealaltă parte a podului, tăindu-ne

înaintarea, şi în întuneric abia reuşeam să-l văd, aşa că atunci când a vorbit vocea lui părea să aparţină frigului însuşi.

— Care a fost înţelegerea noastră, domnule Kabongo?

Am văzut răsuflarea lui Baz în văzduh, l-am simţit evaluând cu grijă împrejurimile şi ceea ce avea să spună.

— Produse de la băcănie în schimbul serei.

Gunther Maywood şi-a ridicat mâna dreaptă.

— Am găsit picături pentru ochi. În baia magazinului de suveniruri. Era baia magazinului de suveniruri inclusă în înţelegerea noastră?

— Nu era, a zis Baz.

Gunther i-a aruncat lui Baz picăturile de ochi.

— Domnule Kabongo, sunt un om răbdător din fire. Dar, dacă mai descopăr că tu sau prietenii tăi încălcaţi înţelegerea, o să chem poliţia. M-am făcut înţeles?

— Da, a zis Baz.

Silueta s-a tras fără grabă la o parte. Am traversat podul zoriţi şi n-am scos o vorbă până nu am ajuns în siguranţa Serei Unsprezece. Am încercat să prind privirea lui Vic, ştiind că probabil îşi uitase picăturile în baie în după-amiaza aceasta, când îşi schimbase pantalonii, dar el nu şi-a ridicat ochii din pământ.

— Nu te necăji, Vic, a zis Coco cuibărindu-se în sacul ei de dormit. Ce naiba, mulţi oameni folosesc picături pentru ochi. Pot să nici nu fie ale tale.

Baz a pus picăturile pe măsuţa de cafea, i-a zâmbit uşor lui Vic şi ne-a asigurat că nu era cazul să ne facem griji în privinţa lui Gunther, pentru că nu va mai trebui să locuim multă vreme în seră. Între timp însă, trebuia să fim superatenţi când foloseam baia magazinului de suveniruri şi să o inspectăm înainte s-o părăsim. Baz vorbea adesea despre viitor în termeni vagi şi în treacăt şi nu-i făceam o vină din asta. Niciunul dintre noi nu ştia ce se

putea întâmpla, iar eu cel mai puțin dintre toți. Sau, în lumina recentei mele discuții cu Vic: nu conta unde ne adunam și stăteam, atâta timp cât ne adunam și stăteam împreună.

În câteva minute eram cu toții vârâți în sacii noștri de dormit de sub radiator. M-am lungit pe spate privind tavanul de plastic și stelele cețoase de dincolo de el.

— Mad? a zis Coco.

Nu-mi aminteam cu adevărat cât de mică era decât când vorbea pe întuneric.

— Da?

— Vreau o poveste.

Zuz a pocnit o dată din degete.

Am aruncat o privire către canapea, unde Vic stătea întins pe spate. Avea căștile în urechi și ochii larg deschiși.

— OK, am zis. Pe care-o vrei?

— Pe cea cu Ia-Co, te rog.

M-am întors pe o parte, mi-am dres glasul și am început, privindu-l pe Vic:

— A fost odată o fetiță pe care o chema Iaurt Congelat. Prietenii ei îi ziceau Ia-Co.

Coco a chicotit. Mereu chicotea la partea asta.

— Ia-Co trăia într-o țară magică numită Culoarul Unsprezece, unde nu erau case sau străzi, ci numai frigidere și rafturi și chestii dulci care se topeau. Dar Ia-Co era singură. Nu avea prieteni și nimeni – nici din frigidere, nici de pe rafturi – nu voia să se joace cu ea. Biata Ia-Co.

— Biata Ia-Co, a zis Coco.

Vic și-a scos o cască din ureche.

— Într-o bună zi, am continuat eu, o fetiță pe nume Nucă de Cocos – care trăia într-o țară îndepărtată numită Sera Unsprezece – a nimerit pe Culoarul Unsprezece. Nucă de Cocos a scos-o pe Ia-Co de pe raftul ei din frigiderul cel cețos și rece și a zis: „Hei, Ia-Co! Bună! O să fiu cea

mai bună prietenă a ta și o să te iubesc pentru totdeauna. Vrei? Ca să spun adevărul, sunt din Queens."

Coco a chicotit din nou.

— Biata Ia-Co, care fusese foarte deprimată, a zis: „Mi-ar plăcea, pe cuvânt, dar din păcate părinții mei – Ben și Jerry – sunt foarte severi și nu mă lasă să fiu prietenă decât cu persoane care sunt de pe Culoarul al Unsprezecelea." Ceea ce era ciudat, fiindcă Ben și Jerry erau în anumite privințe niște părinți destul de progresiști, dar asta e o altă poveste, pentru o altă noapte.

De data asta Baz a fost cel care a chicotit.

Eu am continuat.

— „Da, presupun că suntem foarte diferite, nu?" a zis tânăra Nucă de Cocos. „Deși nu ți se pare ciudat?" Biata Ia-Co și-a înclinat capul. „Ce să mi se pară ciudat?" a răspuns ea. „Păi", a zis Nucă de Cocos arătând cu degetul pe fereastră și spre lumea de dincolo de Culoarul al Unsprezecelea. „Vezi asfințitul ăla?" Ia-Co s-a uitat pe fereastră și a zis: „O, da, văd asfințitul." Nucă de Cocos și-a dus un deget la bărbie și a zis: „Mi se pare ciudat că asfințitul pe care îl vezi tu de pe Culoarul al Unsprezecelea și cel pe care îl văd eu din Sera Unsprezece este același asfințit. Poate cele două lumi în care trăim nu sunt atât de diferite. Vedem același asfințit!"

Vic s-a întors pe o parte și ne-am privit unul pe altul în penumbră.

— „Da", a zis Ia-Co, „vedem același asfințit, nu-i așa?" Și au părăsit Culoarul al Unsprezecelea ținându-se de mână.

— Unde s-au dus? a întrebat Coco. Aici? Nucă de Cocos a adus-o pe Ia-Co aici?

— Nu, am zis eu. S-au îndreptat spre soarele care apunea, fiindcă era ceva ce nu mai auziseră să fi făcut cineva, ceva ce nu se mai văzuse niciodată nicăieri. Și au trăit lipicioase până la adânci bătrâneți. Sfârșit.

Coco a lăsat să-i scape un lung suspin de mulţumire.

— Asta a fost cea mai bună de pân-acum, Mad.

Era linişte şi întuneric şi nu după mult timp Coco sforăia confortabil în sacul ei de dormit, alături de mine.

Uneori un lucru ar trebui să fie ciudat, dar nu-i. N-aş putea să explic, dar eu şi Vic ne-am privit îndelung în noaptea aceea. Nu ne-am zis nimic, nu ne-am zâmbit şi el n-a clipit deloc. Mi-am imaginat ce ar fi putut spune, ce ar fi vrut să spună şi m-am întrebat dacă şi el gândea acelaşi lucru despre mine.

„Despre ce-a fost de fapt povestea aia?“ nu m-a întrebat niciodată Vic.

„Ştii bine“, nu i-am răspuns niciodată eu.

Am adormit privindu-l în ochi. Şi ar fi trebuit să fie ciudat, dar n-a fost.

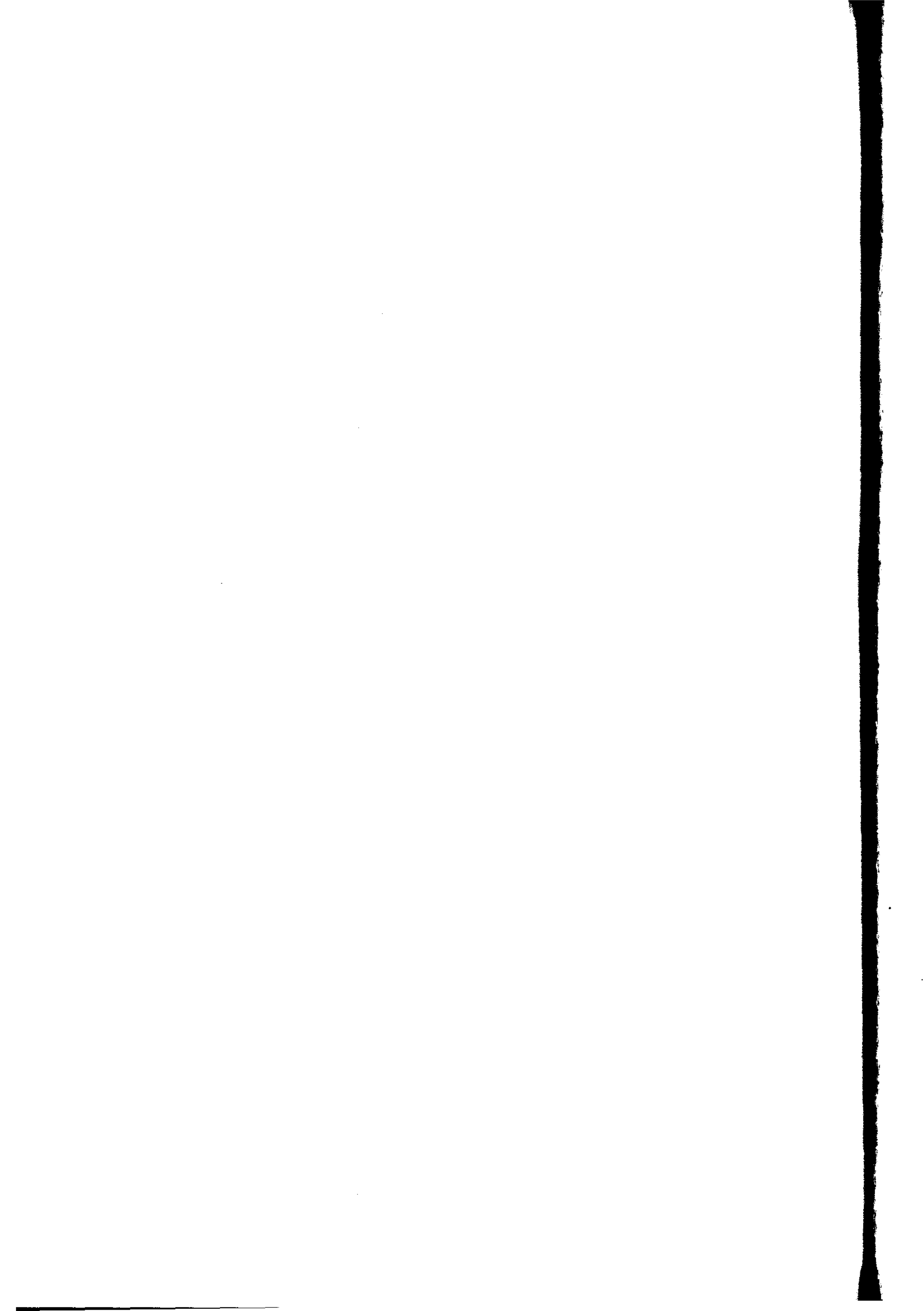

PATRU

SIMBOLURI EXTERIOARE

sau

Mişto în sensul tradiţional al cuvântului

Camera de interogatoriu nr. 2
Madeline Falco & detectiv H. Bundle
19 decembrie, 4:57 p.m.

— *Eye of the Tiger*? întreb eu. Ba nu, nu, stai așa... *Don't Stop Believin'*. Ăsta era preferatul lui Zuz. Îl aveam pe disc și îl punea tot timpul.

Bundle se foiește pe scaun, trosnindu-și spinarea cum își trosnesc alții degetele.

— Ți-am zis. N-am un cântec preferat.

— Ce? Haide, omule! Oricine are un cântec preferat!

— Ei bine, eu n-am.

Îmi ling buza de jos, care s-a uscat.

— Cred că suntem cu toții membri ai prosperei burghezii.

— Madeline, în cea mai mare parte a timpului - și nu mă înțelege greșit - habar n-am despre ce mama mă-sii vorbești.

Mă foiesc stânjenită în scaun.

— Pauză de țigară?

— Nu.

— Nu adică „nu acum“, sau nu adică „niciodată“?

Bundle mă privește fix și nu spune nimic.

— Asta obișnuia să spună mama - simpla rostire a cuvântului este dureroasă, ca o înțepătură de ac în palmă - ori de câte ori era dezamăgită de ceva. Își reamintea că eram cu toții în aceeași barcă, străduindu-ne să facem tot ce puteam mai bine.

În ciuda apucăturilor ei bizare, mama era o mamă grozavă. M-a învățat să fiu independentă și s-a străduit cât a putut să mă crească într-un mediu creativ. Când i-am

spus că voiam să mă fac creatoare de modă mi-a cumpărat o mașină de cusut. Când m-am dovedit interesată de arheologie, mi-a cumpărat un set arheologic. Când am mai crescut, am avut prieteni ai căror părinți erau consternați de fiecare dată când pasiunile copiilor lor se schimbau pe neașteptate. „Cum adică nu-ți place muștarul? Dar ți-a plăcut dintotdeauna muștarul! Muștarul e preferatul tău.“ Părinții uită ce înseamnă să te schimbi atât de iute încât într-o clipă te simți sută la sută tu și în clipa următoare ai senzația că un necunoscut s-a îmbrăcat cu pielea ta. Dar nu și mama. Mama era ca un meteorolog al dispozițiilor sufletești, întotdeauna cu un pas înainte, părând netulburată de toanele mele adolescentine.

— OK, zice Bundle, cred că putem spune cu certitudine că ne-am cam abătut de la subiect.

— Vrei să știi care e melodia mea preferată?

— Nu chiar, dar am sentimentul că o să-mi spui oricum.

— *Coming Up Roses* de Elliott Smith. E pe albumul care-i poartă numele. Frecvență joasă și melodioasă și pur și simplu perfectă. Aproape toate cântecele pe care le-a înregistrat Elliott erau în stilul ăsta, atât de sincer că e înfricoșător.

— Te rog, Madeline, te rog mai spune-mi.

Bundle se freacă la ochi ca și cum ne-am afla aici de zile întregi. De când suntem aici? N-am senzația că a trecut multă vreme, dar fără ferestre și fără ceas e imposibil să știu.

— Înainte să moară, mama îmi dădea trei dolari pe săptămână ca bani de buzunar. Nu era cine știe ce, dar nici n-aveam cine știe ce. Nu mă plângeam niciodată, dar îi puneam deoparte. După cinci sau șase săptămâni aveam destui ca să cumpăr un disc. Ăsta a fost primul, albumul eponim al lui Elliott Smith. Cu ceva timp în urmă m-am întors acasă, mă rog, nu acasă, ci la unchiul Lester

acasă. M-am dus la mine în cameră și am scos de sub pat cutia unde-mi țineam discurile și era goală. Îmi vânduse deja pick-upul și alte lucruri ca să-și cumpere băutură. Știam că trebuia să ascund discurile ca să fie în siguranță și, chiar dacă nu mai aveam la ce să le ascult... nu știu, îmi făcea bine doar să le am.

— Madeline, ce legătură are asta?

Mă răsucesc pe scaun, îmi ridic părul și îmi trag gulerul bluzei în jos, expunând omoplatul.

— Mai devreme m-ai întrebat despre „zgârieturile" mele. Ei, iată una dintre ele.

Închid ochii și-mi imaginez ceea ce vede Bundle: un semn trandafiriu cu șanțuri perfect curbate, un sfert de cerc de 12-15 centimetri lungime. Stau încremenită în poziția asta și continui să vorbesc, cea mai tragică dintre demonstrații.

— Unchiul Les îmi vânduse toate discurile, mai puțin unul. Mi-a spus că avea nevoie de acela ca să mă învețe o lecție. A spus că acum eram o familie și că familiile trebuiau „să-și împartă avuția". Așa că a aprins o brichetă sub disc și m-a întrebat unde anume voiam să îmi imprime această lecție.

— Iisuse! exclamă Bundle. Te-a însemnat!

— Vinilul se deformează repede, dar ai fi surprins ce temperaturi atinge înainte să se topească.

Îmi las părul să cadă la loc și bluza de trening să acopere șanțurile trandafirii și mă întorc cu fața spre Bundle. Și când vorbesc o fac cu ferocitate și nu îmi pasă că numai Bundle mă poate auzi, fiindcă uneori spui un lucru pentru tine însăți și nu pentru persoana care te ascultă.

— Dar cine râde la urmă râde mai bine, fiindcă am văzut ce disc era. Era albumul eponim al lui Elliott Smith. Cum nu se poate mai potrivit, nu credeți? M-a scutit să-mi fac un tatuaj.

Bundle își drege glasul, se uită în altă parte, apoi revine la mine.

— Te-ai mutat cu unchiul tău după moartea părinților?

Fac semn că da.

— Te superi dacă te întreb cum au murit?

— Un șofer beat, șoptesc privindu-mi brățara. Eram toți în mașină, mama, tata și cu mine. Ei au murit pe loc. Eu am fost aruncată afară din mașină. M-am ales numai cu cicatricea asta.

Îmi indic partea rasă a capului.

Detectivul Bundle oprește reportofonul și se ridică.

— OK, hai să mergem.

— Unde? întreb eu privindu-l cum își îmbracă haina.

— La fumat.

Mă grăbesc să-mi iau haina de pe spătarul scaunului înainte să se răzgândească. Îmi face plăcere să mă ridic în picioare, e o mare realizare. Încă mă mai dor diverse locuri, dar îmi face bine să îmi pun sângele în mișcare. Afară din cameră, întrezăresc silueta lui Vic prin fereastra mată de pe cealaltă parte a holului și mă gândesc că poate ăsta era lucrul de care aveam de fapt nevoie, mai mult decât de o țigară: amintirea vizuală a prezenței lui.

Holul e plin de polițiști adunați în grupuri, bând cafea și șușotind. Câteva priviri se opresc asupra mea, dar se îndepărtează iute.

— Pe aici, zice Bundle conducându-mă în direcția opusă recepției. Și să nu sufli o vorbă despre asta, OK? Locotenentul Bell m-ar lua la șuturi atât de repede că ți-ar veni amețeală. Încalc vreun milion de reguli, una dintre ele fiind că ești prea tânără ca să fumezi.

În drum către ușa laterală trecem pe lângă un ceas de perete.

5:13.

Au rămas mai puțin de trei ore.

Afară e mai frig decât de dimineață, deşi nu credeam c-ar fi fost posibil. Chiar şi după standardele din Jersey a fost un decembrie crud.

Îmi scot pachetul de ţigări, aprind una şi...

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

Îi întind pachetul lui Bundle.

— Vrei una?

El clatină din cap.

— Încerc să mă las.

Trotuarul e complet îngheţat. Traficul de pe State Street se mişcă leneş pe lângă noi, bară la bară la ora de vârf. La un cvartal distanţă se află strada principală, cu băcăniile şi cafenelele ei şi cu un şir de magazine. E ciudat când mă gândesc că, acum opt zile, l-am condus pe Vic pe lângă locul ăsta, îndreptându-ne către Babuşka. Dacă aceasta e Geneza poveştii noastre, nu pot să nu mă întreb cum va fi Apocalipsul.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Deci care-i de fapt treaba cu sindromul Moebius? întreabă Bundle. Poate fi Vic considerat, ăăă, cum să zic... un martor credibil?

Mai-mai să scap ţigara.

— Bundle, ce pizda mă-sii!

— A, da. Am uitat. Burghezia cea prosperă nu poate înţelege aşa ceva. Haide, Mad, pricepi ce vreau să zic. E cumva... ştii tu?

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Ai așteptat să ajungem afară, este? zic eu. De aia toată faza cu pauza de fumat. Ca să poți să pui întrebarea asta fără să se audă în înregistrare ce idiot ignorant ești?

— Madeline!

— Nu mă lua pe mine cu Madeline! Ai văzut fața lui Vic și ai presupus că e ceva în neregulă cu el!

Bundle își suflă în mâinile strânse căuș, încercând să și le încălzească..

— Păi și este?

Răspunsul meu instinctiv ar fi să-i sting țigara pe braț. Dar n-o fac.

— Ai citit vreodată *Proscrișii*? îl întreb.

— Știi, Madeline, ai o problemă serioasă când vine vorba să răspunzi la întrebări.

— Încerc să răspund la întrebare. Ai citit vreodată *Proscrișii*?

— Nu-s cine știe ce cititor, zice Bundle. Am văzut filmul cu ani în urmă. Unul cam cu prea mulți tipi chipeși din câte îmi amintesc.[1]

Sar în sus și în jos pe vârfurile picioarelor, ca să-mi pun sângele în mișcare.

— OK, păi e un personaj acolo cu numele Dally, prescurtarea de la Dallas. E unul dintre cei mai duri unsuroși. A trăit o vreme pe străzile New Yorkului și așa mai departe. În fine, și la un moment dat personajul principal spune: „Dally era atât de real încât mă speria."

L-am simțit pe Bundle privindu-mă fix, în așteptare.

— Și?

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

---

[1] *The Outsiders* (1983), film regizat de Francis Ford Coppola, care a avut în distribuție actori ce urmau să devină faimoși: Tom Cruise, Patrick Swayze, Rob Lowe, Emilio Estevez, Matt Dillon și Ralph Macchio (n. tr.).

Până în momentul ăsta l-am considerat pe Bundle fix opusul meu, dar se pare că am ajuns în centrul mulțimilor noastre reunite, în intersecția miniaturală în care detectivul Bundle și Madeline Falco coabitează. Îmi dreg vocea și vorbesc încet, ca și cum reducând volumul unei declarații ai putea totodată să-i mai diminuezi din greutate.

— Și eu am crezut că e ceva în neregulă cu Vic.

Nu. Greutatea e intactă.

— Dar nu-i așa, continui eu. Sindromul Moebius e o afecțiune neurologică rară care provoacă paralizie facială. Diferă de la un caz la altul, dar în cazul lui Vic, el nu poate să clipească și nu poate să zâmbească. Fiindcă nu pare să *reacționeze în timpul discuțiilor*, toți presupun că nu pricepe indiciile lor sociale sau mai știu eu. Dar e deștept, e probabil cel mai deștept puști pe care l-am cunoscut.

Detectivul Bundle încuviințează strâmbându-și îngândurat fața umflată și țuguindu-și buzele în aerul rece. Privesc multele fațete ale lui Bundle și mă minunez de nedreptatea lumii ăsteia: exteriorul lui Vic nu-i poate reflecta interiorul, oricât de mult aș vrea. Exteriorul lui Bundle nu poate să nu-i reflecte interiorul, oricât mi-aș dori eu să nu-l văd. Dar nu ăsta-i cel mai rău lucru. Trebuie să mă întorc cu spatele pentru că ceea ce mă enervează cel mai tare la Bundle în momentul de față nu are nimic de a face cu el și are totul de-a face cu mine.

E jalnic să te recunoști pe tine însuți într-o figură jalnică.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Și care-i legătura cu *Proscrișii*? întreabă Bundle.

Eu clatin din cap.

— Nu contează.

— Bine, atunci. Burgheziei prospere îi îngheață prosperele ei biluțe. Ai terminat?

Las să cadă mucul, calc pe el și îl urmez pe Bundle înăuntru. Străbat culoarul, întrevăd din nou silueta încețoșată a lui Vic și mă gândesc din nou la replica aia din *Proscrișii*.

„Dally era atât de real încât mă speria."

Mă întreb dacă o să mă mai sperie cineva atât de tare ca Vic.

(cu șase zile în urmă)

VIC

— Ți-ar prinde bine o tunsoare, a zis Mad căscând, așa cum ar spune o persoană imediat ce s-ar trezi că are nevoie de cafea.

— Ăăă, ce?

Coco a pocnit din degete.

— Vic! Comoară! Fratele meu! O nouă tunsoare, pentru noul tu.

— Îmi plăcea vechiul eu, zic eu.

Fals.

Era însă un lucru care îmi plăcea la vechiul eu: părul. Și părul Vechiului Eu era dintr-odată în pericol.

— Avem timp, a zis Baz. Dacă ne mișcăm repede. Autobuzul pleacă la zece patruzeci și oricum trebuie să ne oprim la Cinema 5 pentru cecul meu de salariu și la Cafeneaua Curcubeu ca să luăm cafea.

— Și o brioșă! a zis Coco.

Soarele dimineții tocmai începuse să tragă cu ochiul prin tavanul de plastic al serei noastre. Baz nu trebuia

să se ducă la muncă decât mai pe seară, așa că plănuiam să ne petrecem dimineața și începutul după-amiezii ocupându-ne de lista tatei. Aveam să luăm un autobuz de la periferia Hackensackului până în Englewood, să urcăm pe jos Promenada Palisadelor (unde accesul autobuzelor era interzis) și să ne oprim dinaintea celui dintâi peisaj splendid care ne ieșea în cale. Acolo aveam să îl arunc pe tata din vârful Palisadelor în râul Hudson care curgea pe dedesubt. Deși asta avea să însemne că bifaserăm două destinații în două zile, simțeam o groază anticipativă. Dintre cele cinci indicii, ultimele trei erau cele mai neclare.

Mad și-a pus căciula ei galbenă, tricotată.

— Nu poate să-ți ia Rachel cecul odată cu al ei?

— Rachel și-a dat demisia, a zis Baz. Lucra numai cu jumătate de normă ca să termine școala de asistente. Acum are o slujbă la Centrul Medical Regional din Bergen.

— Rachel e iubita ta? am întrebat eu.

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, Comoară, a zis Coco. Mad! Ia-ți uneltele. La treabă!

Mad a înhățat o mașină de tuns și o pereche de foarfeci de pe Raftul Lucrurilor Improbabile.

— Privește-o ca pe un simbol, Vic. Inițierea ta în calitate de Capitol. Un semn exterior menit să anunțe, știi tu, o chestie interioară și mai măreață.

— Ca botezul, a zis Baz. Un simbol exterior al unei prefaceri interioare.

— Prefacere interioară, a încuviințat Mad. Exact. Deci, ce zici?

Ca să fiu cinstit, după cearta de noaptea trecută cu Gunther eram fericit că încă mai stăteau de vorbă cu mine. Catastrofa cu picăturile fusese cât pe ce să-i coste locuința, ceea ce m-ar fi transformat în îmbrățișarea piezișă a secolului.

Așadar: m-am arătat de acord cu tunsoarea.

Ne-am pus hainele, am ieșit din Sera Unsprezece și am pornit către magazia cu lemne. Mad mi-a înmânat o căciulă asemănătoare cu a ei, dar albastră.

— Știi, Mad, cu asta și cu tunsoarea, s-ar zice că ești destul de preocupată de felul în care îmi aranjez eu scăfârlia.

— Ciudat să spui un asemenea lucru, a zis Mad.

— E ciudat să fii un asemenea om.

Totuși. Mi-am pus căciula. Era incredibil de confortabilă.

Baz mi-a explicat că îi venise ideea să locuiască într-o seră în timp ce căuta noi decoruri pentru cartea lui. Trebuia să fie un loc ieftin, desigur, dar voia în același timp ceva unic, apropiat de „un decor dintr-un roman fantasy".

I-am spus că o nimerise la fix.

Am ajuns la magazia cu lemne care, conform puștilor, era locul cel mai puțin frecventat de Gunther Maywood. Și, pentru că nu ne puteam permite să avem păr mort prin tot spațiul nostru locativ, acesta urma să fie locul unde aveam să fiu tuns. Practic, magazia de lemne consta într-o jumătate de hambar prăpădit, cu un șic american autentic, ca și cum unuia dintre cataloagele de la Restauration Hardware ale mamei i-ar fi crescut păr pe piept. Înăuntru erau o mulțime de lemne și o mulțime de chestii din lemn.

Magazia de lemne era pe măsura numelui ei.

Mad a tras un scăunel, l-a șters de praf și mi-a făcut semn să iau loc.

— Chiar e necesar? am întrebat căutând o cale de scăpare (cum fac adesea îmbrățișările piezișe).

— O tunsoare bună are rol terapeutic, a zis Mad trecându-și palma pe porțiunea rasă a capului ei.

Baz și Nzuzi s-au așezat pe niște balansoare nefinisate, iar Coco s-a cocoțat pe o masă acoperită cu talaș, legănându-și nerăbdătoare picioarele micuțe. Învins la

puncte, m-am apropiat de taburet și m-am așezat. În câteva clipe fundul meu era sloi.

— Deci ce să facem?

Mad îmi studia părul ca pe un bloc de marmură.

Coco a bătut din palmele înmănușate:

— Cu codiță!

— Cum se cheamă tunsoarea aia nostimă? a întrebat Baz. Afaceri în față, petrecere în spate?

— OOO, *mullet*, a exclamat Coco. E chiar mai bine.

Mi-am tras cât mai bine pe urechi noua mea căciulă (care într-un timp foarte scurt devenise fortăreața mea de lână, un material nu tocmai celebru pentru utilitatea sa în vreme de război, dar ce să-i faci?). Preț de un moment, singurul zgomot a fost sunetul balansoarelor care scârțâiau legănându-se. Apoi...

— Sodapop, versiunea cinematografică, a șoptit Mad.

— O, da, la dracu'! a exclamat Coco.

Nzuzi a pocnit o singură dată din degete.

— Stai așa, cum ai zis? am întrebat eu.

Mad a scos din priză un fierăstrău electric străvechi și a cuplat aparatul de tuns.

— E foarte mișto. Mă rog, nu e mișto în sensul tradițional al cuvântului.

— Uau, ce bine! am exclamat, vârându-mi mâinile în buzunarele metapantalonilor. N-am vrea să creadă cineva că-s mișto în sensul tradițional.

Coco a chicotit.

— Sodapop e un personaj din *Proscrișii*. Mad spune că Rob Lowe e ceva de vis.

...

Mă pierduseră complet.

Mad a pornit și a oprit aparatul de tuns, turându-l ca pe o mașină de fițe.

— Sodapop – jucat în film de arătosul și foarte tânărul Rob Lowe – avea pe ecran o tunsoare ușor diferită de cea

din carte. Deci Sodapop varianta literară ar fi cam ce ai tu acum, numai cu puţină formă şi pieptănat pe spate. Sodapop versiunea cinematografică e supertare în genul anilor cincizeci-optzeci. Practic îl laşi puţin mai lung în creştet şi în părţi şi după aia cu chică la ceafă.

— Cu chică? am întrebat eu.

— Da, dar n-o să-l fac chiar cum era în film.

A lăsat aparatul de tuns, a luat foarfecele şi a clănţănit în gol.

— Începem cu astea.

De parcă mi-ar fi păsat în ce fel îmi demola zidul de apărare.

— Eşti pregătit? m-a întrebat ea.

Înainte să apuc să spun „Nu, de fapt nu-s", mi-a scos căciula şi a trecut la treabă.

Harşt. Harşt. Harşt.

Şi senzaţia rău prevestitoare din stomacul meu a dispărut.

Harşt. Harşt. Harşt.

Trecuse ceva timp de la ultima mea tunsoare.

Harşt. Harşt. Harşt.

Uitasem că presupunea atâta apropiere şi aplecare.

Harşt. Harşt. Harşt.

Uitasem că presupunea atât de multe atingeri.

MAD

Am citit acelaşi paragraf pentru a patra oară, am renunţat şi am închis cartea. Nu-i uşor să-mi tulburi concentrarea, să mă smulgi din lumea unsuroşilor şi a Socilor,

a luptelor cu cuțite și a iubirilor adolescentine. Autobuzul către Englewood însă reușise s-o facă (și încă cum!) combinând cele mai rele părți ale celor nouă cercuri infernale ale lui Dante într-o varietate de duhori de mâncare veche, sudoare și nefericire profundă. Abia așteptam ziua în care Baz și Zuz aveau să pună pe picioare Taxi Renașterea ca să putem să spunem adio transportului în comun.

„Dac-o să mai fiu aici când o să se întâmple."

Am sorbit ultima gură de cafea, am îndesat paharul gol în buzunarul scaunului din fața mea și am încercat să mă concentrez asupra motivului pentru care eram aici. „Aruncă-mă de pe Palisade." Dacă nu aș fi citit cu ochii mei biletul de adio, aș fi presupus că tatăl lui Vic avea un simț al umorului incredibil de morbid. Dar auzisem profunzimea disperării liniștite din vocea lui scrisă pe hârtie și știam că nu era nici pe departe morbid. Dacă voi avea vreodată ghinionul să sufăr de o boală mortală, sper să îi pot face față cu aceeași candoare și încăpățânare ca domnul Benucci. Să dau o mână de ajutor ca să fie aruncat de pe Palisade era cel mai mărunt lucru pe care-l puteam face pentru tipul ăsta.

Palisadele erau un șir de stânci abrupte urmând preț de treizeci și doi de kilometri malul Hudsonului. După ce discutaserăm între noi, căzuserăm de acord că era suficient să aruncăm niște cenușă din cel dintâi punct de observație convenabil. Afară, copacii acoperiți de zăpadă treceau pe lângă noi ca o ceață argintie. Alături de mine, Zuz pocnea din degete în același ritm cu cauciucurile autobuzului, de-a lungul siluetei conturate de luminile reflectoarelor de pe autostradă. Coco stătea lângă mine sforăind ca un urs în hibernare, cu piepții gecii plini de firimituri de brioșe.

M-am aplecat înainte pe scaun și mi-am lipit obrazul de despărțitura dintre cele două fotolii din fața mea, unde stăteau Vic și Baz.

— Hei, am zis.

— Hei și ție, a zis Baz.

Nu puteam fi sigură, dar în ultimele câteva minute mi se păruse că-mi aud numele rostit de câteva ori. M-am săltat în genunchi pe scaun și i-am privit de sus.

— Știi că mă enervează treaba asta.

— Ce? a întrebat Baz.

— Șușotitul. Despre mine. Ai ceva ce vrei să-mi spui?

Ei s-au uitat în sus, la mine, apoi au schimbat o privire.

— Nu vorbeam despre tine, a zis Baz. Tocmai îi povesteam lui Vic că Gunther Maywood e singurul Capitol care nu știe că e un Capitol și că îi aducem mâncare și provizii pe post de chirie.

— Și dacă o să îți publici cartea? l-a întrebat Vic. Dacă o s-o citească? Nu crezi că o să-și recunoască propria livadă sau propriul nume?

Avusesem de câteva ori conversația asta cu Baz și îmi făcea plăcere s-o văd desfășurându-se cu altcineva.

— Mai întâi de toate, a zis Baz, nu se pune problema *dacă* mi se va publica cartea. Se pune problema *când*. În al doilea rând, după cum ți-am mai spus, numele vor fi schimbate. Și, în ultimul rând, omul e un pustnic. Nici n-o să afle că există o asemenea carte.

— Cum rămâne cu Internetul? a întrebat Vic.

I-am zâmbit lui Baz, încruntându-mă dramatic.

— Da, Baz, cum rămâne cu Internetul?

Baz a oftat și s-a întors spre fereastră, mormăind ceva pentru sine. M-am uitat la Vic și i-am zis:

— Am tot încercat să-i explic că nu contează dacă Gunther iese sau nu din curtea lui. Tot o să afle...

— Chiar am vorbit despre tine, a zis Vic ștergându-se cu batista la gură.

— Ce?

— Ceva mai devreme. Înainte să discutăm despre Gunther, l-am întrebat pe Baz dacă ai citit vreodată

altceva în afară de *Proscrișii*. Mi-a zis că ar trebui să te întreb despre teoria ta.

— OK, dar să știi că Vortexul Hinton nu e o teorie, e un fapt. Ultimele rânduri ale capodoperei lui S. E. Hinton sunt, cuvânt cu cuvânt, aceleași ca primele.

Am înhățat cartea, i-am citit începutul, apoi am deschis la ultima pagină și i-am citit finalul.

— Genial, nu?

— Da, a zis Vic.

Am închis cartea și i-am examinat coperta.

— Știi, Hinton s-a apucat să scrie cartea asta când avea cincisprezece ani. Eu am aproape optsprezece și uite ce-am realizat. *Nada.*

Gloria nu fusese niciodată una dintre aspirațiile mele, dar chiar și așa, cine nu voia să lase un semn? Ceva care să spună: „Da, am fost aici, la dracu'! Amintiți-vă de mine."

— În fine, ai putea spune că o tot citesc fiindcă nu am terminat-o încă.

— Vortexul Hinton, a zis Vic.

Am încuviințat.

— Vortexul Hinton.

— Vremea vortexului! a răsunat din senin vocea lui Coco. Nu știu când anume se trezise.

— Ce?

Ea s-a lăsat să alunece în fotoliul ei suficient cât să atingă podeaua cu picioarele.

— Mad, ori de câte ori vorbești despre vortex mă gândesc la un parc de distracții sau ceva de genul. Bine ați venit la Vortexul infinitic!

— Coco, cuvântul infinitic nu există.

— Ba sigur că există. Ca să exprime, cum îi zice, permanentitatea unui lucru. Infinitic.

M-am lăsat să alunec la loc pe scaun și am privit copacii de dincolo de fereastră.

— Coco, te iubesc, ştii bine, dar eşti nebună.

Ea a ridicat dramatic din umeri, s-a lăsat în poala mea şi s-a uitat pe fereastră.

— Nu eu sunt cea blocată în infiniticul unei poveşti.

VIC

Din staţia de autobuz din Englewood mai aveam de mers vreo trei kilometri până la poalele Promenadei Palisadelor, unde am ajuns după ce am făcut autostopul cu o fată pe nume Jane. Am stat în spatele SUV-ului lui Jane care ne-a povestit totul despre Stewart, prietenul ei de multă vreme, acum logodnic, care era „antreprenor aspirant pe piaţa închirierilor de maşini“.

Asta, mi-am zis eu, suna ca şi cum ar fi vrut să se îmbete cu apă rece.

Dar ce să-i faci?

Stăteam pe ultimul rând de scaune, pe partea opusă şoferului, iar Mad era pe locul din mijloc, din spatele şoferului. Ergo puteam să-i văd direct obrazul drept şi, fiindcă eram în spatele ei, mă puteam holba fără să fiu prins asupra faptului.

Eram un as absolut al privitului nonşalant în diagonală de pe locul din spate şi acestea erau condiţii excelente pentru abilităţile mele speciale. Şi, privind obrazul drept al lui Mad, m-am gândit la tonul cu care îmi vorbise despre realizările lui S. E. Hinton. Am privit-o aruncându-şi părul într-o parte, toate valurile acelea într-o unică mişcare, şi m-am întrebat cum putea cineva capabil să îşi arunce părul într-o parte cu o asemenea eficienţă angelică să fie

atât de trist. Poate era vreun soi de balanță cosmică, un echilibru secret. „Poftim, poți să ai frumusețea asta, dar numai la pachet cu oroarea astălaltă. Să-ți fie de bine!"

Uite ce era însă sigur: orice spunea Mad, fiecare dintre mișcările ei delicate - ale părului, ale mâinilor, felul în care citea o carte de parcă ar fi fost unicul lucru demn de făcut pe Pământ - era vervă pură și valoare.

Dacă un poem ar putea fi o persoană, ar fi Madeline Falco.

Și hei! Poate acesta era echilibrul secret al omenirii.

Jane a tras pe dreapta dinaintea celui dintâi popas oficial: Observatorul Rockefeller. Aici se aflau o parcare și două ocheane sofisticate, din cele pe care le folosești introducând o monedă. Totul era foarte oficial.

— Îți mulțumim mult, Jane, a zis Baz sărind jos din SUV. Și felicitări pentru logodna ta.

— Mersi, omule. Vreți să stau prin preajmă până vă săturați de priveliște? Sunt fascinată de oamenii care se uită la chestii.

...

— Asta-i o fascinație cam stranie, Jane, a zis Coco. Oricum, noi n-am venit aici pentru priveliște. Vic îl aruncă pe tatăl lui de pe faleză.

Pe chipul lui Jane s-a ivit o privire ștrengărească. Evident, asta nu era prima dată când condusese o gașcă de puști rebeli în susul unei faleze pentru ca unul dintre ei să-și poată arunca un părinte decedat în fluviul Hudson.

— Corect, omule, a zis ea făcând cu ochiul și împușcându-mă cu două degete ținute în chip de pistol. Poc! Poc! Poc! Ai grijă să nu zbori și tu peste margine odată cu el.

Jane a plecat și noi am rămas într-o tăcere stingheră. Așa-s unii oameni: dacă petreci oricât de puțin timp în compania lor, totul începe să se lege. Era normal ca Jane să fie logodită cu un antreprenor aspirant pe piața

închirierilor de mașini. Nu puteam vorbi în numele altora, dar după cinci minute în compania fetei ăsteia și eu mă simțeam ca un antreprenor aspirant pe piața închirierilor de mașini.

Mi-am pus căciula albastră. Mad și-a pus-o pe cea galbenă, apoi a aprins o țigară și ne-am uitat la SUV-ul care dispărea pe autostrada ninsă.

Coco l-a luat pe Baz de mână.

— Scăpată de la balamuc fata asta.

Baz s-a mulțumit să încuviințeze.

* * *

Observatorul Rockefeller se afla la aproximativ 121 de metri deasupra nivelului mării. Conform indicatorului, de aici puteai vedea următoarele priveliști:

1. Râul Hudson (Ceea ce, da, era de sperat. Era chiar acolo.)
2. Orașul New York (Ergo, Citi Field, căminul celor de la New York Mets.)
3. Podul Henry Hudson (Splendid.)
4. Brațul Long Island (Superb.)
5. Westchester County, New York (De ce nu?)

Imediat sub acesta era un alt indicator care îi sfătuia pe oameni să respecte regulile parcului. Regulile însele erau destul de evidente: nu te urca pe stânci, nu părăsi potecile, alcoolul interzis și altele. Presupun că la un moment dat vreun puști se gândise, după prea multe beri ieftine, că ar fi fost o idee supertare să coboare pe coardă din vârful unei stânci. Și îmi pare rău de puștiul ăla. Dar și mai rău îmi pare de părinții lui. Pentru că li s-a umplut casa de caserole cu fasole verde și de îmbrățișări piezișe.

Ne-am apropiat împreună de marginea Palisadelor. Numai o balustradă subțire de metal ne despărțea de muchia prăpastiei stâncoase de dedesubt. Nu era lume. Probabil din cauză că încă mai ningea. Ne-am apropiat de balustradă, am privit dincolo de Hudson și am văzut toate cele cinci priveliști pe care le anunța indicatorul. Însă acesta nu ne pregătise pentru măreția copleșitoare a peisajului. De fapt ar fi trebuit inclusă și asta:

6. Măreția copleșitoare a peisajului
(Superarmăsar de curse.)

Era păcat că oamenii nu veneau aici pe timpul iernii. Priveliștile înzăpezite erau de o mie de ori mai frumoase, iar stâncile gigantice ale canionului erau fie ude, fie albe de la omăt. Eram pe punctul de a scoate urna, când Coco a zis:

— Îmi vine să fac pipi ca o iubită.

— Vrei să zici ca o gravidă, a spus Mad.

— De ce să am nevoie să fac pipi ca o gravidă?

— De ce să ai nevoie să faci pipi ca o iubită?

— Nu știu, Mad, dar mai am puțin și o să fac în frutuții ăștia de pantaloni și atunci o să descoperim foarte repede cum stă treaba de fapt.

— Coco, trebuie să te ții, a zis Baz. N-ai unde să te duci.

— Nu pot să mă țin, s-a văitat ea încrucișându-și picioarele.

Baz a oftat, indicându-i un pâlc de tufe acoperite de zăpadă.

— Atunci dă-i bătaie. Te așteptăm.

Coco s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Am nevoie de un paznic.

Nzuzi a pocnit de două ori din degete, s-a întors pe călcâie și s-a îndepărtat în direcția opusă. Baz și-a dat ochii peste cap și a pornit către tufișuri însoțind-o pe Coco.

Mi-am închis fermoarul rucsacului.

— Deci eu şi Mad o să aşteptăm aici?

Dar Mad plecase şi ea şi acum fuma în apropierea unei bănci. Nu avea aerul că admiră banca, ci mai degrabă că stă cu ochii pe ea. De parcă s-ar fi putut trezi la viaţă, scuturându-şi pătura de omăt şi luând-o la trap pe autostradă.

„Probabil c-ar trebui s-o ajut să stea cu ochii pe banca aia", mi-am zis.

Apropiindu-mă, am auzit-o spunând:

— Amintirile sunt infinite ca orizontul.

— Dispoziţie poetică?

Ea mi-a indicat o plachetă de pe bancă.

SYLVIA & MORTIMER ALTNEU

AMINTIRILE SUNT INFINITE CA ORIZONTUL

— Ce crezi că înseamnă? am întrebat-o.

— Mă depăşeşte, a zis Mad. Altneu. Ciudat nume de familie.

Ţara Nimicului s-a năpustit asupra mea fără avertisment prealabil.

Eram într-o maşină. Acum câteva secole. Tata conducea. Mama râdea. „Tatăl tău e cel mai amuzant om pe care-l ştiu." Vedeam munţi. Şi copacii tocmai îşi schimbaseră culorile, aşa că era de parcă am fi condus în mijlocul unui tsunami de portocaliu stins şi galben. Mama s-a oprit în cele din urmă din râs şi s-a aşternut liniştea, liniştea aceea stranie când simţi că energia eliberată în urma râsului încă mai pluteşte în aer. Aşa-i cu unele râsete: trebuie să laşi praful să se aştearnă. De pe scaunul din spate vedeam capetele părinţilor mei. Apoi tata a întins mâna peste consola din mijloc şi şi-a pus-o în poala mamei. „Până vom fi vechi-noi", a zis el. Şi ea i-a răspuns în şoaptă: „Până vom fi vechi-noi."

Gândiți-vă numai: sunt miliarde de amintiri într-un creier, fiecare dintre ele înecându-se într-un torent furios, icnind și încercând să se agațe de viață, de o funie, de o ramură de măslin. Amintirile care durează nu sunt accidente. Sunt supraviețuitori.

— Vechi-noi, am zis eu.

— Ce?

M-am întors dinspre bancă spre Mad.

— Oamenii vorbesc întotdeauna despre ideea de a îmbătrâni împreună de parcă ar fi cel mai romantic lucru de pe lume. Dar cât de des se întâmplă asta? Oamenii evoluează diferit. De cele mai multe ori ajung numai să se înăcrească.

Mi-am imaginat mâna tatei odihnindu-se în poala mamei. Și am înțeles că, pe măsură ce îmbătrâneau, păreau tot mai tineri.

— Am făcut doi ani de germană, am zis eu. Și *alt* înseamnă bătrân. Și *neu* înseamnă nou. E formula de încheiere din biletul de adio al tatei: „Până vom fi vechi-noi."

...

...

— Deci ce crezi că înseamnă? m-a întrebat Mad.

Mi-am privit bocancii uzați, acoperiți cu sare și zăpadă murdară, și m-am gândit la vechii teniși New Balance ai tatei.

— Mama și tata au fost aici. Fac pariu că aici au găsit mottoul ăla. Probabil au stat chiar în locul ăsta.

Mad a tras o ultimă dată din țigară și a aruncat-o, călcând pe ea.

— Inevitabilitatea unităților corespondente.

— Vreau să zic că nu e în fundul lumii. E un popas oficial sau observator sau cum i-o zice. Dar chiar și-așa. Mi se pare o ditamai coliziunea.

— Nu putem să așteptăm aici toată ziua! a strigat din spatele nostru Coco care, după toate aparențele, se

ușurase în tufișuri. Baz și Nzuzi stăteau pe buza falezei alături de ea și, miracolul miracolelor, Mad m-a luat de mână așa cum făcuse la Salon. În timp ce mă conducea către marginea prăpastiei, am simțit-o aproape, ceea ce îmi dovedea că sentimentul meu de mai devreme era adevărat: unele frumuseți au nevoie de tragedie.

Pe margine, Baz o ridicase pe Coco în brațe, iar Nzuzi privea dincolo de râul Hudson. Era plăcut să nu fiu singur în niște împrejurări atât de grele. Plăcut să fiu cu oameni care știau ce conta: acest orizont infinit unde timpul nu era nimic, unde eram în același timp vechi și nou.

— „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui"[1], a zis Baz. Asta o să intre sigur în carte.

Zăpada albă cădea ca o perdea cu buline trasă peste un cer cenușiu. Ne-am lăsat pătrunși de tăcerea și frumusețea locului până când, în cele din urmă, Mad s-a aplecat spre mine și m-a întrebat dacă sunt gata. Și – deși n-aș fi putut spune din ce motiv – m-am gândit la USS *Ling*. Plutind neputincios. Și la piatra căreia îi trăsesem eu un șut, cea care lovise tunul de punte și plonjase în apa întunecată a râului Hackensack. Era încă acolo. Avea să fie întotdeauna acolo.

M-am gândit la toate fațetele semnificative. La multele mele euri.

— Sunt, am răspuns.

Am deschis fermoarul rucsacului, am scos urna și vântul a șuierat, împrăștiind fulgi micuți într-un soi de tornadă, învolburându-se în jurul nostru și sus, tot mai sus, în eter.

— Suntem prea departe, am zis.

Marginea prăpastiei era la vreo zece pași distanță, mult prea departe ca să arunci un pumn de cenușă și să te

[1] Primul verset din psalmul al 19-lea al lui David (n. tr.).

aştepţi să aterizeze dincolo de ea. Stâncile erau împrejmuite cu funii şi indicatoare mari, postate la fiecare douăzeci de metri: NU TRECEŢI DE BALUSTRADĂ. Unul dintre panouri fusese vandalizat cu culori pastel, aşa că acum proclama: ~~NU~~ TRECEŢI DE BALUSTRADĂ.

— Cred că ar trebui să trecem dincolo de balustradă, a zis Mad zâmbind.

De câte ori o vedeam făcând asta mă simţeam ca un pelerin care a zărit aurora boreală.

Nzuzi a pocnit din degete o dată ca să-şi manifeste acordul, făcând sunetul să reverbereze din înălţimile ce ne înconjurau, iar Baz şi-a dat ochii peste cap şi toate astea m-au făcut să vreau să zâmbesc. Dacă aş fi avut o Lumină a Nordului aş fi făcut-o.

Mad a început să scandeze:

— TRECEŢI. DE BALUSTRADĂ. TRECEŢI. DE BALUSTRADĂ.

— Bine, a oftat Baz. O să trecem cu toţii.

Pe cealaltă parte, o stâncă masivă, plată şi acoperită de zăpadă, se avânta în gol. Dincolo de ea urma o cădere abruptă înspre apa aflată la 120 de metri dedesubt.

— Fiţi atenţi! a zis Baz.

— Au! a exclamat Coco. Mă strângi prea tare!

Cred că Baz îşi imagina şi el nişte caserole cu fasole verde.

Am apucat urna grea cu ambele mâini şi am observat că stânca plată de sub picioarele noastre fusese mâzgălită. Probabil se întâmplase de curând: zăpada fusese curăţată. Nu era genul obişnuit de graffiti, un craniu sau o inscripţie. Era o inimă în culorile curcubeului, asortată cu haina lui Mad.

Asortată cu Mad întreagă, de fapt.

Dintr-odată, piciorul mi-a alunecat pe gheaţă şi mi-am văzut propria moarte în apa de dedesubt. Mad m-a prins de umăr şi m-a ajutat să îmi recapăt echilibrul, iar eu am

încercat să par netulburat. I-am mulțumit cu o înclinare din cap, m-am aplecat și am luat un pumn din cenușa tatei.

...

— Aruncă-mă de pe Palisade, am zis.

— Aruncă-mă de pe Palisade, a zis Mad.

— Aruncă-mă de pe Palisade, a zis Coco.

— Aruncă-mă de pe Palisade, a zis Baz.

Nzuzi a pocnit o dată din degete.

Mi-am tras brațul cât mai în spate și am aruncat cenușa... drept în bătaia vântului. Contopindu-se cu micuța tornadă, cenușa lui Bruno Victor Benucci Jr. ne-a zburat în obraz, făcând ca două înjurături, două pocnituri din degete și tăcerea lui Baz să se contopească într-un măreț cor de imprecații.

— A ajuns vreo părticică din el unde trebuie? a întrebat Baz, mutând greutatea lui Coco pe celălalt braț.

Am încercat cu toții să îl scuturăm pe tata de pe haine și obraji.

— Nu cred.

Mad a luat o piatră de mărimea unui grapefruit aflată în apropiere și a scuipat pe ea făcând zăpada să se topească nițel.

— Poftim, a zis ea. Pune puțin pe asta.

— Puțin din ce? am întrebat eu.

— Puțin din taică-tu.

Am presărat puțină cenușă pe locul acela dezghețat, care era parțial zăpadă topită și parțial Mad. Ea a luat un alt pumn de zăpadă și a acoperit piatra, bătând bine zăpada.

„Hei, tată. Ești bine-acolo?“

„Da, V., mi-au înghețat ouăle, da-n rest sunt bine.“

L-am azvârlit pe tata din vârful falezei, de la 120 de metri, drept în râul Hudson unde avea să se odihnească

pentru totdeauna. În adormire. Ca piatra de sub *Ling*. Ca mine. Ca noi toți de fapt.

Coco și-a scuturat mânușile.

— Cui i-e foame?

MAD

Când am revenit în Sera Unsprezece era după-amiază târziu. Baz lucra în schimbul de seară la Cinema 5, ceea ce însemna că avea să revină acasă pe la miezul nopții. Nu mâncaserăm nimic de când cu brioșele jalnice de la Cafeneaua Curcubeu, așa că am dat gata restul proviziilor noastre săptămânale de la Babușka. Acestea erau mai ales mezeluri și brânzeturi pe care le țineam încuiate într-un vechi fișet aflat îndărătul serei, un soi de frigider improvizat pe durata lunilor mai reci.

M-am hotărât că a doua zi avea să fie ziua: operațiunea „Viziteaz-o pe Jamma". De la sosirea lui Vic ignorasem complet toate capitolele pertinente pe această temă din Madifestul meu, cele care preamăreau loialitatea, familia și amintirea rădăcinilor proprii. Aveam să stau peste noapte, dat fiind că Baz era plecat, să prind un somn bun și să dispar a doua zi.

Baz s-a dus la lucru și, nu pentru întâia oară, am fost tentată să-i povestesc tot: despre Jamma, despre unchiul Les, totul. Dar, analizând posibilele deznodăminte ale acestei conversații, nu mi-am putut imagina niciunul care să nu se încheie cu o confruntare și, dacă unchiul Les ar fi fost băut (ceea ce era un pariu destul de sigur atunci), nu-mi puteam imagina unul care să nu se încheie cu Baz

încasând-o sau, mai rău, cu Baz fiind cel care îl bate. Nu îl văzusem niciodată recurgând la violență, dar orice om are o limită. Și puteai conta pe unchiul Les s-o afle pe a lui Baz. Așa că l-am lăsat să părăsească sera fără să zic nimic.

Restul am mâncat mezeluri în timp ce Zuz a pus același disc cu Journey să cânte iar și iar și am discutat cu toții despre punctele rămase pe lista lui Vic.

— OK, a zis Coco privind fix biletul de adio de parcă ar fi vrut să îl hipnotizeze și să îi smulgă cele mai adânci secrete. Deci încă mai trebuie să descoperim „cărămizile fumegânde ale primului nostru sărut" ceea ce, WTF, Bruno? Tare indiciu, frate!

Coco începuse să i se adreseze tatălui lui Vic pe numele mic.

— Și o „fântână a dorințelor" și vârful nu-ș' cărei stânci cretine.

L-a privit pe Vic care stătea pe canapea și își punea picături în ochi.

— Comoară? Ai vreo idee?

Vic a clătinat din cap și Coco a continuat să-și dea cu presupusul, iar Zuz a dansat, și tot așa, și tot așa, ca un disc stricat care era.

Ca discul stricat care eram cu toții.

În seara aia nu am făcut mare lucru și am sfârșit prin a merge la culcare devreme, cu sentimentul acela pe care îl încerci când nu ai realizat mai nimic. În sine nu era mare lucru. Existaseră nenumărate nopți în care ne puseserăm capul colectiv pe pernă fără să fi făcut mare lucru, ceea ce era OK fiindcă nu era oricum nimic de făcut.

Madifestul dictează: „Când nu se așteaptă nimic de la tine, să nu faci nimic e ceva; când se așteaptă ceva, să nu faci nimic nu valorează nimic."

Am stat întinși pe întuneric, ascultând zumzetul radiatorului, foindu-ne cu o lene vecină cu proasta dispoziție.

Problema era că de la mine se aştepta ceva. Şi că o amânasem prea mult.

— Mad? a zis Coco.

— Ce-i?

— Poţi să ne spui o poveste?

— Nu prea am chef, Coke.

M-am concentrat asupra sforăitului lui Zuz, închizând şi eu ochii şi încercând să absorb o parte din pacea pe care o găsise el. De unde stăteam îl vedeam pe Vic cu căştile în urechi şi m-am întrebat dacă asculta aceeaşi muzică de operă ca cea dinainte, cea pe care o împărtăşise cu mine pe Canalul Peştişorului Auriu.

Coco şi-a dres glasul.

Am deschis ochii.

— Ce-i, Coco?

— Nimic. Căcat!

M-am rostogolit pe spate şi mi-am tras sacul de dormit peste cap şi acolo, în întunericul absolut al conştiinţei mele, am văzut-o pe Jamma întinsă în pat, privind în tavan, cu o Coca-Cola pe noptieră. Chiar n-ar fi trebuit să aştept atâta...

Coco şi-a dres din nou glasul.

— Dumnezeule, Coco, acum ce mai e?

— Nu pot să adorm fără o poveste. Sau măcar fără... o declaraţie de vreun fel.

— Vrei o declaraţie, ei?

— Dacă nu te deranjează prea tare.

Vic şi-a scos o cască. Zuz a pocnit din degete o dată şi s-a ridicat în sacul lui de dormit. Eram cu toţii de faţă la apel.

— Bine, am spus. Ce zici de asta... „Şi Madeline i-a tras un şut razant puştoaicei care nu lăsa pe nimeni să doarmă şi tare s-au mai veselit cu toţii." E mai bine?

Mai întâi Coco n-a zis nimic, dar în lumina difuză a lunii care pătrundea în seră mi s-a părut că desluşesc o încruntătură încăpăţânată.

— Am lucrat la una, a zis ea.

— La ce?

— La o declarație.

Coco și-a dres din nou glasul și a vorbit cu tonul cuiva care crede că întreaga lume îl ascultă.

— „Și tocmai când copiii aveau mai multă nevoie de cineva, cineva pe care să-l iubească și în care să se încreadă, s-au găsit unul pe altul și și-au zis Gașca Pofticioșilor și au trăit și-au râs și au văzut că era bine."

Declarația lui Coco a fost urmată de o tăcere lungă, deși n-aș putea spune cât de lungă, fiindcă nu puteai calcula așa ceva.

— Ce ziceți, gașcă? a întrebat Coco. Știu că Vic e doar un Capitol, dar nu știu, după ziua de azi parcă suntem o bandă adevărată, știți? Ca unsuroșii tăi, Mad. Cei din *Proscrișii*. M-am gândit că ar trebui să avem un nume.

Zuz a pocnit o singură dată din degete.

— Gașca Pofticioșilor, a continuat Coco. V-ați prins? Pentru că ne e mereu foame și suntem mereu la Babușka sau la Napoleon sau la Mana Albă și din cauza frecușurilor de la Foodville cu înghețata. Plus că, știți voi, flămânzi de viață și nu știu ce. Deci cu dublu sens. Gașca Pofticioșilor.

M-am ridicat în șezut și m-am strecurat afară din sacul de dormit.

— Ne-am prins, Coco. E al naibii de candid.

Buclele roșcate ale lui Coco au biciuit aerul în penumbră.

— Ce frutu-i mă-sa înseamnă candid?

— Fetelor! a zis Vic.

O furie irațională îmi clocotea în piept, urcându-mi în gâtlej, în obraz și în frunte, până am avut senzația că părul mi-a luat foc. Și cât de ciudat era să fiu în deplinătatea facultăților mintale într-o asemenea clipă și să-mi dau seama că nu eram supărată pe ceea ce eram supărată.

Nu eram cu adevărat furioasă pe Coco. Deci, de ce eram supărată pe ea?

— Înseamnă că nu-i nici pe departe o treabă atât de deşteaptă pe cât o crezi tu.

Silueta micuţă a lui Coco s-a ridicat cu totul, cu fundul încă pe jumătate în sacul de dormit, ca un ardei parţial umplut.

— Eşti supărată numai fiindcă nu te-ai gândit tu prima la asta. Am făcut şi eu o dată o declaraţie. O declaraţie *candidă.*

Zuz a pocnit de două ori din degete.

Mi-am pus încălţările, m-am ridicat şi m-am îndreptat către cuierul de lângă uşă.

— M-am săturat până-n gât de locul ăsta.

— Foarte bine, a zis Coco, pentru că şi el s-a săturat până în gât de tine. Atât de tare că o să te vomite chiar acum.

În capătul opus al serei, Vic stătea proptit într-un cot, cu căştile în mână. Mi-am pus haina şi căciula şi abia atunci mi-am dat seama că la un moment dat luasem *Proscrişii*. Nu era o carte, de fapt, era un membru, un apendice. Am ieşit trântind uşa în urma mea şi am pornit pe cărarea îngheţată. Mintea mi s-a umplut cu imagini ale lui Jamma zăcând în propria ei mizerie ca un leneş sau, şi mai rău, acoperită de vânătăi sau, şi mai rău...

Apropiindu-mă de Canalul Peştişorului Auriu am auzit vocea stridentă a lui Coco:

— Şi am trăit şi-am râs, Mad!

Probabil că-şi scosese doar capul pe uşă şi vocea îi răsuna în toată livada. M-am rugat în tăcere ca Gunther să nu aibă vreun geam deschis.

— Şi-am văzut că era bine! a ţipat ea. Am văzut că era frutut de bine!

În pârâu, Harry Connick Jr. Jr. înota leneș înspre mine când am traversat podul. Ochii lui holbați păreau să mă întrebe: „Cine ești, Madeline Falco?"

— Las-o baltă, Junior.

Dar știam că n-avea s-o facă. Peștele ăla nu se dădea bătut.

CINCI

PREFACERI LĂUNTRICE

sau

Magnifica enigmă

a simultaneității contrariilor extreme

Camera de interogatoriu nr. 3
Bruno Victor Benucci III & sergent S. Mendes
19 decembrie, 5:34 p.m.

— Te superi dacă văd și eu lista tatălui tău? întreabă Mendes.

Îmi trag rucsacul de sub scaun, scot biletul de adio al tatei și i-l întind peste masă.

Se aude un ciocănit la ușă și detectivul Ron își vâră capul înăuntru.

— Noutăți? întreabă Mendes strecurând biletul tatei în dosarul ei.

— N-o să-ți placă, răspunde detectivul.

— Dumnezeule, Ron, mă jur că dacă mai anticipezi mult ce o să-mi placă și ce nu...

— Nu-i acasă. Nu-i la muncă. Toate apelurile sunt direcționate către mesageria vocală care, după cum am zis mai înainte, e plină.

— Căcat! șuieră Mendes.

Privesc dosarul unde a îndesat Mendes biletul de adio al tatei, dorindu-mi brusc să nu i-l fi dat.

— În cel mai rău caz, zice Ron, o să vorbim cu ea la noapte, când o să sune.

Mendes încuviințează din cap.

— Continuă să încerci. Întreabă prin cartier, printre colegii de serviciu etc.

Detectivul Ronald încuviințează, însă nu se dă dus.

— Pot să te mai ajut cu altceva? întreabă Mendes.

— Putem să discutăm pe hol, te rog?

Mendes se ridică, dispare pe ușă – luând dosarul cu ea – și pentru prima dată de ceva timp sunt singur.

Deschid un buzunar lateral al rucsacului și scot afară bunul meu cel mai de preț: o fotografie a lui Mad. Fotografia are multe calități, dar ce-mi place cel mai tare la ea e că nu există nimic care să mă distragă, care să mă enerveze, care să se interpună între ochiul meu și Mad. Nu trebuie să mă prefac că mă uit la altceva sau la altcineva, pentru că nu există altceva sau altcineva la care să mă uit.

E doar Mad. Stând pe bordura unui trotuar de nu știu unde.

— Ce ai acolo?

Mendes mă studiază din ușă.

— Nimic, îi răspund punând bine poza. Puteți să-mi înapoiați biletul tatei, vă rog?

Ea traversează încăperea din câțiva pași repezi, își pune dosarul pe masă și se așază.

— Sigur că da. Imediat ce fac câteva copii.

— Și dacă nu sunt de acord să faceți copii?

— Și eu care credeam că vrei să cooperezi.

...

...

Îmi scot batista și îmi tamponez cănița crăpată.

— Cât e ceasul?

Mendes oftează și se uită la ceas.

— Șase fără douăzeci. Uite ce-i, Vic. Nu știi unde-i mama ta, așa-i?

Clatin din cap și împachetez pânza bleu, oprindu-mă când obțin un pătrat strâmt.

Mendes mă privește cu o curiozitate vagă.

— Fiindcă nu reușim să luăm legătura cu ea. Nu vreau să spun că n-am comunicat deloc cu ea. În ultimele patru nopți ne-a dat câte un telefon ca să afle dacă sunt noutăți. De fiecare dată imediat după miezul nopții. Știi de ce face asta?

Nu-i răspund.

— Şi-a ieşit din minţi de îngrijorare, zice Mendes. Şi, judecând după ora apelurilor, presupun că nu doarme.

— Ascultaţi, ce vreţi de la mine? Nu ştiu unde e!

— OK.

— Chiar nu ştiu.

— OK, zice Mendes şi soarbe din cafea. Ideea e că am auzit multă frustrare în povestea pe care mi-ai spus-o: din cauză că ţi-ai pierdut tatăl, din cauză că simţi că s-ar putea să îţi pierzi şi mama. Ştiu că în ultimul timp lucrurile au fost dificile pentru tine, dar cred că ar trebui să ştii cât de mult îi pasă mamei tale de tine şi câte griji şi-a făcut. Asta-i tot ce zic.

Observatorii tăcuţi au tendinţa să fie nişte gânditori gălăgioşi.

Şi un gând anume urlă ca lansat printr-un megafon în eterul nebănuitor: „Dacă mama e atât de îngrijorată, de ce intră apelurile detectivului Ronald în căsuţa vocală?“

(cu cinci zile în urmă)

VIC

Rocket Man al lui Elton John cânta pe fundal.

Coco stătea în faţa mea la măsuţa de cafea, cu cărţile răsfirate ca un evantai şi privindu-mă triumfal pe deasupra lor. Picioarele îi atârnau la câţiva centimetri de podea, legănându-se în ritmul cântecului.

— Ai vreun as? am întrebat-o.

Ea a clătinat din cap.

Eu am tras o altă carte.

Noaptea trecută, după plecarea lui Mad, somnul mă ocolise. Stătusem o vreme cu căştile în urechi, încercând să las sopranele suave să-şi facă treaba. Dar fără folos. La

un moment dat, Baz se întorsese mirosind a floricele de porumb sleite. Dacă observase așternutul gol al lui Mad, nu zisese nimic. Și tocmai când mă întrebam dacă o să îmi mai aflu vreodată somnul, m-a aflat el pe mine. Când m-am trezit de dimineață Coco era la masă, amestecând un pachet de cărți de joc.

Baz plecase devreme ca să ia masa cu Rachel, acesta fiind, după părerea lui Coco, cel mai probabil un mic dejun de despărțire.

— Preferă să se despartă de prietenele lui dimineața, a zis ea împrăștiind haotic cărțile pe măsuță ca să le amestece. Baz spune că e imposibil să urli la cineva când ai în față niște clătite și că ăsta e un lucru demonstrat științific. I-am spus că nu-s chiar atât de sigură cu privire la dovezile astea științifice, dar că, dacă e dispus să îmi aducă niște clătite cu mult sirop de arțar, aș putea face față la orice.

Baz lăsase un bilet cerându-ne să ne întâlnim la Foodville la prânz ca să discutăm despre cel de-al treilea loc de pe lista tatei. Când am întrebat-o pe Coco unde era Nzuzi și dacă știa unde s-a dus Mad cu o noapte în urmă, ea a împărțit cărțile zicându-mi că trebuia să-mi câștig răspunsurile.

Trei jocuri de Pescuit[1] mai târziu...

— Hai nește doiari să dai la mine? m-a întrebat Coco.

— Ce?

— Doiari. Hai să dai doiari la mine?

— De ce vorbești așa?

A încetat să-și mai legene picioarele.

— Cum anume?

...

[1] Joc asemănător cu Trombonul, în care trebuie ghicite cărțile adversarului (n. tr.).

— N-am niciun doiar.

Ea a tras o carte din grămadă, a strecurat-o în evantaiul ei și a continuat să mă privească fix. Eram familiarizat cu curajul copiilor mici și cu faptul că noțiunea de monolog interior le era străină. De obicei spuneau cu voce tare ceea ce majoritatea adulților se mulțumeau doar să gândească, lucru pe care o parte din mine îl admira. Cealaltă parte din mine se temea să iasă în public pentru că știa că măcar un copil o să reacționeze pe baza acestui curaj.

...

Coco m-a țintuit cu privirea pe deasupra cărților. Și deși nu exista nicio îndoială că era înzestrată cu o grămadă de curaj de-ăsta copilăresc, încă nu mă întrebase despre fața mea.

— Ai șeptari? am întrebat.

— Merji și pescuiește.

— OK, ce faci?

— Ce vrei să spui?

— Cu accentul ăsta.

Coco și-a lăsat cărțile pe măsuță, s-a ridicat și a luat un borcan cu unt de arahide de pe Raftul Lucrurilor Improbabile.

— Lucrez la accente. Ăsta e Norm.

— De la Babușka?

— Da.

...

— OK, am zis. De ce?

Ea a scormonit cu degețelele în borcan și a înfulecat o cantitate zdravănă de unt de arahide.

— Cum e proverbul ăla cu o chestie care e o ghicitoare înfășurată într-un mister sau ceva de genu'?

În Țara Nimicului, l-am văzut pe Frank-prietenul lăsându-și cartea deschisă pe canapeaua din sufragerie de parcă ar fi fost stăpânul locului. Avea câteva biografii ale

lui Churchill, majoritatea cu semne de carte abandonate undeva prin prima treime. Lui Frank îi plăcea să progreseze în pași mărunți, chiar și atunci când nu înțelegea anumite chestii.

— Winston Churchill vorbea despre rolul Rusiei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Ruși! a zis Coco. Vezi? Ca Norm.

...

— Churchill a spus că *Rusia* este o ghicitoare înfășurată într-un *mister* în interiorul unei enigme.

Coco a plescăit din buze cu gura plină de unt de arahide.

— Ești cam tocilar, este?

„Sunt un antreprenor aspirant pe piața închirierilor de mașini."

— În fine, a zis ea lăsând borcanul deoparte. Eu sunt o ghicitoare înfășurată într-un *mister* în interiorul unei cum-i-o-zice.

Ținând cont că jucam Pescuit cu o copilă de unsprezece ani, în interiorul unei sere, în timp ce așteptam ca prietenul nostru să termine micul lui dejun de despărțire cu clătite ca să putem discuta despre cea de-a treia destinație prestabilită unde răposatul meu tată voia să-i fie împrăștiată cenușa, m-am gândit că probabil toți eram ghicitori înfășurate în *mistere* în interiorul unor cum-le-o-zice.

Coco s-a așezat la loc și în câteva minute a obținut o a treia victorie zdrobitoare asupra mea.

— N-o să te bat niciodată, știi, nu?

Ea a zâmbit și a împărțit o a patra mână de cărți.

— Știu.

— Atunci ce-ar fi să-mi zici unde s-a dus Mad?

Ea și-a răsfirat din nou cărțile și, deși nu avusesem nicio soră, întreaga scenă începea să semene cu felul în care îmi imaginasem că ar fi decurs lucrurile dacă aș fi avut o

soră. Un comportament ușor enervant combinat cu pozne oarecum amuzante.

— Uite ce-i, Comoară, sunt din Queens.

— Așa ai spus.

— Oamenii din Queens nu își aruncă unul altuia praf în ochi, OK?

— OK.

— Îți spun adevărul: habar nu am unde s-a dus Mad. Dar o să se întoarcă. Întotdeauna se întoarce.

— Vrei să zici că a mai făcut asta și altă dată?

Discul cu Elton s-a terminat. Coco a sărit jos de pe scaunul ei și s-a urcat cu picioarele pe canapea. L-a luat pe Elton John de pe platan și l-a înlocuit cu un disc vechi de-al Sugarhill Gang.

— Vic, tre' să te calmezi. Toți avem dilelile noastre, știi? Mad citește *Proscrișii* și spune niște super-povești și uneori pleacă. Așa face ea. Dar se întoarce de fiecare dată.

Coco și-a reluat locul la masă, și-a răsfirat cărțile și m-a privit din nou.

— Ai vreun decar? Zi pe bune.

* * *

Îngroapă-mă în cărămizile fumegânde ale primului nostru sărut.

Am stat pe culoarul al unsprezecelea de la Foodville o oră întreagă, analizând cel de-al treilea indiciu. Baz a venit direct de la micul lui dejun de despărțire, arborând un calm stoic pe post de camuflaj emoțional. Nu-ți puteai da seama cum decursese despărțirea sau dacă aprecierea lui Coco despre efectul calmant al clătitelor era cât de cât întemeiată. Nu luasem parte la multe despărțiri, ținând cont că majoritatea despărțirilor presupun o primă întâlnire.

Nu avusesem cine ştie ce noroc în materie de prime întâlniri.

Dar ce să-i faci?

Aveam nişte metapantaloni super şi o tunsoare miştodar-nu-în-sensul-tradiţional, purtată cândva de un Rob Lowe tânăr care era ceva de vis, aşa că nu-mi făceam griji.

Nzuzi s-a ivit şi el; nici Coco, nici Baz nu au făcut caz de scurta lui absenţă matinală, dar eu n-am putut să nu constat coincidenţa dispariţiei lui atât de aproape de cea a lui Mad.

După ce nu am reuşit să ajungem la o concluzie despre al treilea indiciu, Baz a propus să trecem la al patrulea: „Scufundă-mă în fântâna dorinţelor noastre."

— Dar mallul? a zis Coco.

Nzuzi a pocnit o dată din degete.

— Ce-i cu el? am întrebat eu.

— Are o fântână a dorinţelor, nu? În zona restaurantelor?

Nu-mi aminteam de vreo fântână a dorinţelor în zona restaurantelor şi nici nu-mi trecea prin cap ce însemnătate ar fi putut avea un asemenea loc în viaţa alor mei. În cele din urmă nu aveam altă variantă decât să mă conving că poate mama şi tata trăiseră un moment cu totul special (la un nenorocit de mall!), de care eu unul nu aveam habar. Nedumerit, am admis că da, mallul putea fi un posibil răspuns.

Şi am pornit într-acolo.

Am făcut un popas scurt la Mana Albă. Fiindcă lui Coco îi era interzis accesul pe o perioadă nedefinită, am aşteptat afară împreună cu ea, iar Baz şi Nzuzi au intrat să comande. Au revenit câteva minute mai târziu cu o pungă de miniburgeri clasa-ntâi pe care i-am împărţit în timp ce pornisem pe drumul de doi kilometri până la mall. (Baz a scos chiflele miniburgerilor, respectându-şi filosofia anti-pâine.)

Până acum îi admirasem pe puștii ăștia așa cum admirasem *Dansul* lui Matisse: erau fantastici, nelumești și, chiar dacă ar fi fost reali, nu puteam să sar pur și simplu în tabloul lor. Puteam să-i privesc, să mă gândesc la ei, să-mi imaginez cum erau. Dar nu puteam să îi *experimentez*. Și acum iată-mă aici, în tabloul lor, experimentând dansul din interiorul cercului. Dar nu era complet. Fără Mad, aveam senzația că i-am luat pur și simplu locul în Dans. Ceea ce era o problemă pentru mine, având în vedere cât de mult îmi doream să dansez cu ea.

Drumul a fost o experiență dură: până și sub căciula mea de lână albastră, tunsoarea mea Sodapop în varianta cinematografică nu reușea să se aclimatizeze cu asemenea temperaturi.

În plus, era să fiu călcat de un camion foarte mare de legume.

Iată cum s-a întâmplat: l-am văzut pe Roland (bătăușul cu tenișii desperecheați) și gașca lui pe cealaltă parte a străzii. Înainte să ne observe, i-am sugerat lui Baz că era mai bine să facem un mic ocol pe o alee de legătură. Baz a fost de acord și tocmai dădeam să intru pe alee când el m-a apucat de rucsac și m-a tras din calea camionului cu legume, care a trecut pe lângă mine ca o umbră uriașă.

— Nu-i nimic, a zis Baz când i-am mulțumit. Doctorul James L. Conroy spune că unul dintre cele mai importante lucruri când scrii o carte este să crești miza.

— Ăla e tipul care a scris o carte despre cum se scrie o carte?

— Chiar el, a zis Baz. Și faptul că era cât pe ce să fii strivit de un camion cu legume în mod sigur crește miza.

Chestia asta l-a făcut să chicotească tot timpul cât am străbătut aleea. L-am urmat, ștergându-mi cănița crăpată și întrebându-mă dacă era posibil să te simți complet relaxat în preajma cuiva care căuta tot timpul cea mai bună abordare literară.

Când am ajuns la mall eram cu toţii îngheţaţi până la os. Fără să ne dăm jos hainele, ne-am îndreptat către centrul zonei de restaurante. Un copilaş m-a arătat cu degetul şi şi-a întrebat mama ce păţisem la faţă. Poftim. Curajul celor mici. Mi-am coborât imediat ochii către bocanci. Existau de fiecare dată chestii pe care voiam să le spun, consolări pe care tata mi le oferea după asemenea comentarii, despre faptul că valoarea nu era condiţionată de uniformitate, comparaţii cu Matisse, frumuseţea asimetriei şi aşa mai departe. Voiam să îi spun copilului ăstuia o mulţime de lucruri.

Dar n-am făcut-o.

Şi atunci – în mod miraculos – braţele dansului s-au manifestat.

1. Baz mi-a înconjurat umerii cu braţul.
2. Coco mi-a înconjurat mijlocul cu braţul.
3. Nzuzi s-a încruntat la copil şi la maică-sa.

— Oameni-s nişte puţe proaste, mi-a şoptit Coco la ureche. Şi eu sunt din Queens.

Am simţit lacrimile ameninţând să izbucnească, dar erau lacrimi bune. Am mers aşa, braţ la braţ, trecând pe lângă nu mai puţin de patru vânzători care ofereau mostre gratuite de carne cu miros ciudat, înfiptă în scobitori. Niciunul dintre noi n-a acceptat, nici măcar Coco.

* * *

La fel ca în Salon sau pe Palisade, simţeam nerăbdarea plutind în aer. Însă spre deosebire de locurile alea, nerăbdarea părea cumva artificială. Mai întâi de toate, fântâna dorinţelor era de o urâţenie monumentală. Amplasată drept în centrul zonei de restaurante, era o construcţie

ieftină din gresie turcoaz şi pastă de ciment albă. Bazinul avea trei metri în diametru şi, în mijloc, un robinet care proiecta apa ca pe o pulbere prin gura, urechile, nările şi dosul unui – gânditorul inimos din mine nu-şi putea crede ochilor – unicorn.

— Ce frutu-i mama mă...? a exclamat Coco.

— Coco!

— Baz, acu' pe bune! Zău aşa! Chestia asta arată de parcă ar avea o diaree universală, supraumană cum ar veni. Hei, uau, ia uite, îţi vine să crezi că oamenii aruncă bani adevăraţi acolo?

Nzuzi a pocnit de două ori din degete.

Iuţeala cu care schimba Coco subiectul mă ameţea. Nzuzi era singurul care părea capabil să ţină pasul cu ea.

— Oamenii, a şoptit Coco clătinând din cap. Ce adunătură de puţe proaste!

Nzuzi a pocnit din degete o dată.

Baz a făcut semn înspre rucsacul meu şi, deşi nu mi se părea în regulă, era acum sau niciodată. Am scos urna, am deschis-o şi am extras un pic din tata. La nivel raţional înţelegeam că, chiar dacă acesta nu ar fi fost locul căutat, chiar dacă mai târziu am fi descoperit că tata se referea de fapt la o cu totul altă fântână a dorinţelor, puteam oricând să-i arunc cenuşa şi acolo. Nu era ca şi cum aş fi rămas fără cenuşă. Mai era, la propriu, o grămadă din tata. Dar irevocabilitatea gestului, ideea că-l puteam aşeza pentru totdeauna în locul greşit – mai ales în acel loc greşit – mă făcea să-mi fie rău.

Pentru că tata nu avea să se odihnească în pace.

Avea să se odihnească în părţi.

Cornul unicornului era aţintit drept spre pieptul meu. Am încercat să mi-i imaginez pe părinţii mei tineri fiind fericiţi acolo, râzând de cretinătatea aia de unicorn. Am încercat să las imaginea să prindă rădăcini în sufletul

meu, ceea ce era necesar dacă voiam să tai locul ăsta de pe lista tatei cu conştiinţa împăcată.

— Scufundă-mă în fântâna dorinţelor noastre, am zis.

— Scufundă-mă în fântâna dorinţelor noastre, a repetat Coco.

— Scufundă-mă în fântâna dorinţelor noastre, a rostit Baz.

Şi taman când era să împrăştii cenuşa tatei în jurul copitelor unicornului, Nzuzi a pocnit din degete de două ori. Stătea pe o latură a ororii ăleia turcoaz şi arăta ceva cu degetul.

Coco s-a dus să vadă despre ce era vorba.

— Ăăă, Comoară? Când a murit bătrânu' tău?

— În decembrie 2013. De ce?

— „Bun venit la Fântâna memorială Barbara Tetterton, ridicată în mai 2014."

...

...

Coco şi-a dres glasul şi l-a bătut pe Nzuzi pe spate.

— Ei, a fost cât pe ce. Bine că te-ai prins, Zuz!

L-am simţit pe tata în mână şi m-am gândit că fusesem cât pe ce să îl arunc pentru totdeauna în kitschul ăla coşmaresc de fântână. Am stat tăcuţi un moment, privind unicornul ăla exagerat, falic, cu apa curgându-i din fiecare orificiu, inima cum nu se poate mai potrivită a acestei zone de restaurante, pompându-i prin vine gustări şi pui cu coniac şi sendvişuri râncede.

Mallul ăsta era o îmbrăţişare piezişă dată naibii.

— Mă întreb ce trebuie să facă un om cât e în viaţă pentru ca mallul local să îi înalţe după moarte o statuie în formă de unicorn exploziv. Barbara Tetterton, cea mai mare ghicitoare înfăşurată într-un *mister* în interiorul unei cum-i-o-zice de pe lumea asta.

Nzuzi a pocnit o singură dată din degete.

Şi deodată m-am simţit sfârşit. Nu atât din cauza lipsei de somn, cât la gândul unei întregi zile irosite, cu o prognoză care anunţa nişte zile la fel de irosite, idee care făcea să mă doară oasele, inima şi creierul. L-am pus pe tata înapoi în urnă, am băgat urna în rucsac şi ne-am răsucit pe călcâie ca să plecăm. La întoarcere, Coco a acceptat nu mai puţin de patru mostre de carne cu aromă ciudată servită pe scobitori.

MAD

Baz dormea adânc, cu pieptul ridicându-i-se şi coborând regulat. Ţinea la piept, ca pe un bebeluş, o bâtă de baseball. Zuz sforăia şi el, deşi suna mai mult ca pârâiturile de la radio. Coco dormea în poziţia ei tipică: cu faţa în jos în sacul de dormit, cu fundul în aer, cu picioarele îndesate sub piept.

M-am furişat până lângă canapea şi m-am uitat la Vic. Avea căştile puse şi, deşi era clar că dormea, avea pleoapele întredeschise ca o uşă de garaj blocată. Partea de jos a irişilor era complet vizibilă şi m-am simţit ispitită să stau şi să aştept să intre în faza REM a somnului, doar ca să văd cum ar fi arătat.

Dar nu puteam aştepta.

I-am scos una dintre căşti şi i-am privit pupilele dilatându-se ca şi cum uşile garajului şi-ar fi încheiat mişcarea ascendentă.

— Cum faci asta? am şoptit.

— Ce anume?

Baz s-a oprit brusc din sforăit.

Mi-am dus un deget la buze, încremenind. Baz s-a întors pe o parte, trăgând după el bâta de baseball. A tras aer în piept, l-a ținut acolo o clipă și tocmai când credeam că am scăpat a început să mormăie. Nu era ceva neobișnuit ca Baz să vorbească în somn și, chiar dacă nu o făcea niciodată în engleză, nu trebuia să înțelegi cuvintele ca să simți teama din vocea lui.

Orice o fi visat îl îngrozea. Și treaba asta mă îngrozea pe mine.

În cele din urmă s-a liniștit și, când și-a reluat sforăitul, m-am aplecat cât mai aproape de urechea lui Vic.

— Vino cu mine! Ia-ți rucsacul!

Vic și-a pus bine iPodul, și-a tras geaca pe el și m-a urmat pe culoar și apoi pe ușă. Dacă ar fi fost să fiu sinceră cu mine însămi, ar fi trebuit să recunosc că-mi fusese dor de el. Un pic așa. Metapantalonii, picăturile pentru ochi, faptul că-i privea pe toți în același fel, ca și cum toată omenirea ar fi avut șanse egale... deci da. Îmi fusese dor de el.

Afară, noaptea era rece și tăcută. Am traversat Canalul Peștișorului Auriu, cu încălțările tropăind înăbușit în contact cu lemnul, apoi am ieșit pe sub gardul de plasă și am trecut strada. Ne-am oprit în fața cimitirului și eu m-am gândit la coliziuni și la miile de luminițe roșii și la inevitabilitatea unităților corespondente.

— Mergem la fosta locuință a bunicilor tăi, am zis eu.

— OK.

— Ai zis că au locuit pe aici.

M-am răsucit pe călcâie și m-am pus în mișcare.

— Chestie care mi-a dat o idee.

Vic a fugit să mă ajungă din urmă.

— Ce idee?

— Așteaptă și-ai să vezi!

M-a urmat tăcut și nu știu la ce mă așteptasem, la o întrebare sau două probabil. Mă gândisem măcar că avea

să mă întrebe de unde știam în ce direcție s-o apuc. Dar n-a zis nimic, ținându-și capul în pământ.

În timp ce mergeam mi-am dat părul într-o parte. În seara aceea îmi petrecusem ceva timp ocupându-mă de el, ceea ce nu fac de obicei. Rasul, căciula, pletele – părul meu nu are nevoie de cine știe ce dichisuri, ceea ce-i super, fiindcă nu-s genul care să se dichisească. Dar da, din niște motive neclare, în noaptea asta mă dichisisem.

I-am aruncat o ocheadă piezișă lui Vic, întrebându-mă dacă observase, dar, și mai important, întrebându-mă de ce îmi păsa. Mi-am scos o țigară și am aprins-o.

— N-ar trebui să fumezi, să știi, a zis el, așa cum făcuse data trecută, la marginea pârâului, când cu Harry Connick Jr. Jr. și muzica aia dezarmantă de operă.

„Trage-n piept."

„Suflă fumul."

„Calmează-te."

— Cum se chema cântecul ăla pe care m-ai pus să-l ascult acum două zile? l-am întrebat. Ultima oară când m-ai pisălogit pe chestia cu fumatul?

— *Duetul florilor*. Era preferatul tatei. Acum e al meu.

„Acum e al meu." Nu era doar cântecul preferat al tatălui lui Vic, ci îi și aparținea se pare. Ticălosu' era al lui, plătit și cu acte-n regulă.

— Cântecul meu preferat este *Coming Up Roses*, am zis eu. De Elliott Smith. Îl știi?

— Nu.

Dezamăgitor, dar nu surprinzător. Muzica nu era doar subiectivă, era întâmplătoare. Era ca nava care apare la orizont și pe care un marinar o vede și altul nu.

Madifestul proclamă: „Fumatul în frig va scoate afară filosoful existențialist din tine."

— Dar e straniu, a zis Vic.

— Ce anume?

— Ambele cântece au flori în denumirea lor.

Mergeam pe străzile noptatice ale New Milford, cu tălpile încălțărilor tropăind pe pavaj, și răsuflările noastre ne însoțeau, expirația proiectând o fărâmă de suflet în aer, inspirația absorbind o bucată de inimă în gâtlejuri, expirație-inspirație-expirație în noaptea rece.

— Ce crezi că visa Baz? a întrebat Vic, spintecând tăcerea argintată cu cuvintele lui.

— Habar n-am. Nici nu-s sigură că vreau să știu.

În stânga noastră, râul Hackensack nu era vizibil, dar asta nu însemna că nu-l simțeam. Ca un foc îndepărtat, râul se făcea simțit prin mirosuri și sunete și prin consistența cețoasă a aerului. Apoi Vic s-a oprit din mers și eu m-am oprit din mers și ne-am privit unul pe altul, iar această nouă tăcere s-a împletit cu frigul deja prezent și eu habar n-aveam ce se petrecea.

— Am ajuns, a șoptit el.

Am aruncat mucul țigării pe jos, l-am strivit cu piciorul și am privit în jur.

— A! Corect!

În fața noastră se afla o clădire modestă cu etaj, cu tencuială cafenie și decorațiuni de cărămidă. Unicele semne de viață erau o fereastră luminată și un fuior de fum ce ieșea statornic din horn. Chiar și pe întuneric era evident că imobilul fusese neglijat de mulți ani: la fiecare colț burlanele atârnau ca niște brațe paralizate și totul, de la copacul gigantic ce putrezea pe peluza din față și până la becul strâmb de pe verandă, îi confirma completa atrofiere arhitecturală.

— Probabil te întrebi de ce te-am adus aici, am zis.

Am așteptat o clipă, dar Vic n-a dat niciun semn c-așa era. La cât lăsa să se vadă, aș fi putut la fel de bine să-i fi arătat o periuță veche de dinți sau unul dintre certificatele alea false de autenticitate care garantează validitatea autografului cine știe cărei celebrități.

— Deci m-am tot gândit la cel de-al treilea indiciu, am zis eu. „Îngroapă-mă în cărămizile fumegânde ale primului nostru sărut.“ Când eram la Napoleon ai zis că părinții tăi au fost împreună încă de când erau tineri, așa-i? „Tineri și prostuți“, așa ai zis. Deci, dacă s-au sărutat pentru prima oară în perioada liceului, nu aveau locuința lor sau ceva de genul, ceea ce înseamnă că sunt șanse considerabile ca asta să se fi petrecut acasă la părinții vreunuia dintre ei. Și ce fel de cărămizi scot fum?

Am arătat acoperișul, cu hornul care se năruia și cu fuioarele lui subțiri de fum.

— Putea să se fi petrecut la școală, a zis Vic. Sau într-o... tabără undeva.

— Poate. Sau poate s-a întâmplat acolo sus, pe acoperiș.

Vedeți, aveam eu un plan, conform căruia aveam să îi explic lui Vic raționamentul meu și ochii lui strălucitori aveau să devină și mai strălucitori și avea să-mi mulțumească din inimă pentru deducția mea strălucită, iar eu aveam să înclin grațios din cap, cu mâna la căciulă.

— De unde știi unde locuiau? a întrebat Vic.

Îndărătul ochilor lui am văzut o altă întrebare: „Unde ai fost?“

— Am făcut cercetări, am zis eu.

— Ai căutat pe Google sau ce?

Nu i-am răspuns.

Vic s-a întors către casă.

— Cine stă aici acum?

— O doamnă în vârstă. N-aude nimic.

— Asta tot Google ți-a spus-o?

Am oftat, dorindu-mi să ne întoarcem în timp câteva minute ca să pot să explic totul din nou, de la capăt.

— M-am prefăcut că vând reviste.

— Ce-ai făcut?

— I-am bătut la ușă sub pretext că vând reviste. Am sunat de vreo douăj' de ori și n-a auzit nimic. Practic era

să-i dărâm ușa până să răspundă. Problema mea nu e că am putea fi prinși. Adevărata întrebare e cum să ne urcăm pe...

Vic a pornit pe peluză.

— Vic, stai puțin...

Dar n-a stat. În schimb, călcând ușor prin zăpadă, s-a apropiat de copacul enorm ale cărui crengi putrede atârnau sub povara nemiloasă a iernii. Și-a strâns curelele rucsacului ca și cum s-ar fi apropiat de fațada unei stânci imense hotărât să o escaladeze, să o dovedească, să-i arate el. L-am privit lansându-se în aer cu o agilitate surprinzătoare, ridicându-se în mâini pe creanga cea mai de jos și balansându-se pe ea cu abilitatea unui supererou cam slăbănog. Am privit către fereastra luminată – încercând prin puterea gândului să o fac pe bătrână să fie la fel de surdă cum se dovedise mai devreme – apoi am alergat prin zăpadă până la baza copacului. Aflat deja cu patru-cinci crengi mai sus, Vic își continua ascensiunea și n-am putut decât să mă gândesc: „Nu-l lăsa să cadă, nu-l lăsa să cadă, nu-l lăsa să cadă."

— Vic! i-am strigat în șoaptă. Fii atent, da?

Am mai aruncat o privire spre fereastra luminată, mi-am înfășurat bine haina pe talie și m-am săltat din creangă în creangă fără mare greutate. Deasupra mea, Vic ajunsese pe ramura cea mai de sus și acum privea nerăbdător marginea acoperișului, aflată la un metru distanță.

Și apoi a sărit pur și simplu, străbătând distanța cu ușurință și aterizând pe acoperiș cu un bufnet surd. Mi-am suflat în mâini ca să mă încălzesc și m-am urcat tot mai sus și mai sus până a venit momentul să sar și eu. S-a dovedit că a privi pe cineva străbătând dintr-un salt o distanță de un metru la o asemenea înălțime era mai ușor decât s-o faci tu însăți. Acolo sus, metrul ăla părea lung cât zece.

— Nu trebuie să sari, mi-a şoptit Vic din cealaltă parte. Chiar te rog să n-o faci.

Am tras o gură zdravănă de aer în piept, mi-am ţinut răsuflarea şi-am sărit.

VIC

N-a trecut mult şi am descoperit o cărămidă desprinsă din horn. Apoi încă una. Şi încă una. Mad le-a scos afară şi de fiecare dată răsuflarea părea să mi se poticnească în piept. Îndărătul cărămizilor era un spaţiu de vreo treizeci de centimetri pătraţi, ca o peşteră miniaturală.

Şi în el se afla o cutie.

Cutia stătea acolo de parcă ăla era locul ei, ca şi cum s-ar fi aflat printre cărămizi de atâta timp încât ajunsese să se creadă la rândul ei o cărămidă. Am scos-o din horn încercând să nu mă gândesc la visele pe care şi le făcuseră părinţii mei ultima oară când o atinseseră.

Îngroapă-mă în cărămizile fumegânde ale primului nostru sărut.

Deodată cutia a început să semene foarte mult cu un coşciug.

Mi-am scos rucsacul şi m-am aşezat pe acoperiş, punând grijuliu lângă mine cutiuţa de alamă. Mad s-a aşezat de cealaltă parte a ei.

Era o cutie foarte mică. Aşa că Mad şedea aşa:

1. Extrem de aproape.
2. Cu bărbia pe genunchi.

3. Cu tunsoarea ei punkistă înclinată spre mine. (Voiam să-mi așez palma pe porțiunea rasă a capului ei și să-i masez pielea. Îmi doream asta foarte tare. Nu știam de ce.)
4. Pe cealaltă parte a capului, părul ei blond cădea în valuri. Părea altfel. Nu neapărat mai bine sau mai rău. Dar puțin mai... conștient de sine sau cam așa ceva. Îi curgea ca o cascadă peste picioare, oprindu-se la câțiva centimetri de tenișii ei Nike cu desene. Îmi doream să mă scald în părul ăla. Părul ăla m-ar fi purificat.
5. Cu ochii scânteindu-i la propriu în lumina lunii, atât de cenușii că redefineau lumea întreagă.

— N-am de gând să mă giugiulesc cu tine sau alte chestii, a zis Mad.

„Sunt un antreprenor aspirant pe piața închirierilor de mașini."

— Ce? am zis eu.

— Te uiți la mine de parcă te-ai gândi că m-aș putea giugiuli cu tine. N-am de gând.

Am înghițit cu noduri, concentrându-mă asupra răspunsului meu bisilabic.

— OK.

— Adică.... nu știu, dar poate că asta așteptai.

— Ba nu.

Mad a încuviințat.

— Unii tipi cred că sunt genul ăla de fată.

— Eu nu cred că ești genul ăla de fată.

— Da, dar tu nu mă prea cunoști.

Deși fraza era tăioasă ca un cuțit, m-am simțit pe deplin mulțumit. Cuvintele lui Mad erau atât de deliberate

că aproape auzeam mecanismul care le făcea să existe, buzele, limba şi dinţii ei lucrând în sincron. Vorbea atât de încet, rostind toate propoziţiile astea micuţe numai pentru mine. Ochii, cuvintele, părul, toate aceste mici piese care compuneau unitatea numită Mad erau fantastice. Îmi umblau prin creier, îşi alegeau nişte scaune confortabile şi se instalau ca la ele acasă.

— Mad, te cunosc suficient de bine ca să ştiu că nu te-ai giugiuli cu cineva aşa, dintr-o toană.

Ea a zâmbit şi am simţit un val de căldură din cap până în picioare.

Mi-am coborât privirea către cutie şi am simţit un val de frig din cap până în picioare.

Corpul omenesc e o maşinărie misterioasă, capabilă să simtă extraordinar de multe emoţii, adesea contradictorii, în acelaşi timp. Ca şi în cazul coincidenţelor, treaba nu e atât de improbabilă pe cât se crede. Suntem făpturi complexe, aşa că e logic să existe o probabilitate matematică destul de ridicată ca o singură unitate să experimenteze emoţii multiple.

Tata avea obiceiul să vorbească tot timpul despre soiul ăsta de chestii.

El o numea simultaneitatea contrariilor extreme.

...

...

Mad a aruncat o privire cutiei dintre noi, a făcut mişcarea aia învârtejită cu părul când îl azvârli într-o parte şi ţi se opreşte pe spate şi a cântat:

— „Sunt o groapă de vechituri plină de false-nceputuri/Şi n-am nevoie de permisiunea ta, ca să-mi îngrop iubirea sub acest bec dezgolit.“

— De unde-i asta? am întrebat-o.

...

— Din melodia mea preferată, *Coming Up Roses*, a zis Mad.

A mai cântat câteva versuri care n-au făcut decât să mă predispună şi mai tare să nu gândesc nici cu creierul, nici cu inima.

Eram praf.

— Îmi place, am zis.

Ea şi-a ridicat ochii spre lună şi a cântat cu o voce stinsă. Şi, auzind-o, am fost transportat într-o altă lume, unde copiii erau de treabă şi nu erai arătat cu degetul, unde stăteam treji până târziu spunând poveşti şi bând ciocolată caldă cu bezele moi şi locuiam în sere împreună cu prietenii noştri deosebiţi.

— „Când luna îşi face împărţirea te-ngroapă dedesubt/ Şi totu-i numai trandafiri oriunde te-ai duce", a cântat Mad.

Şi-a coborât mâna, punând-o pe capacul cutiuţei dintre noi.

— Mai zi-mi o dată, cine cântă asta? am întrebat cu ochii aţintiţi asupra mâinii ei, încercând să-mi adun suficient curaj ca s-o iau într-a mea.

— Elliott Smith, a zis ea.

„Dă-i bătaie, Benucci! Fii armăsar de curse!" Într-un acces rar de curaj, am întins mâna către cutie... tocmai când Mad şi-a retras-o pe a ei.

Aşa merg lucrurile câteodată.

Ea s-a mişcat, împingându-se înspre horn cu tenişii scrâşnind pe ţiglele acoperişului, apoi s-a întors şi s-a rezemat cu spatele de el, punându-şi din nou bărbia pe genunchi. Am privit toate piesele ei mişcându-se la unison şi m-am gândit că unele maşinării erau pur şi simplu mai misterioase decât altele.

— Deci, a zis cea mai misterioasă dintre maşinării. Cum dormi cu ochii deschişi?

M-am uitat la cutie. Cumva dădea peste cap orice şansă de sincronizare, ca şi cum pe acoperiş cu noi ar fi fost o a treia persoană. Discuţia noastră era sacadată, până şi după standardele mele. Vorbind, apoi gândind, apoi nevorbind, apoi cântând.

Am întâlnit privirea lui Mad.

— Acum putem să punem toate întrebările?

— Cum adică?

— Păi am avut noi o înţelegere cum că n-o să întrebăm una sau alta, dar...

— Corect.

— Corect. Deci. Acum putem să punem toate întrebările?

— Sigur. Să-i dăm drumul.

Am încuviinţat.

— Bine. Fac troc cu tine.

— Ce faci?

— Troc. Întrebare pentru întrebare. Dar trebuie să fim de acord cu ele înainte să răspundem.

— OK, a zis ea. Care-i întrebarea ta?

Ochii lui Mad aveau un soi straniu de a zâmbi. Ştia ce voiam să o întreb, că voiam să ştiu unde fusese şi de ce plecase. Şi cred că mi-ar fi răspuns. Dar aveam sentimentul că, deşi mi-ar fi spus unde fusese, de fapt nu voia să o facă. Şi eu nu voiam să fiu asta pentru Mad. Nu voiam să fiu cel care s-o silească să facă ce nu voia.

Voiam ca voinţa să-i rămână întreagă.

— În afară de Vortexul Hinton, de ce îţi place aşa de tare *Proscrişii*?

Zâmbetul din ochii ei s-a schimbat. Mi-a mulţumit din priviri.

— Eşti de acord cu întrebarea?

Ea a făcut semn că da.

— Sigur. Şi tu o să-mi spui cum poţi să dormi cu ochii deschişi?

— Da, am zis eu. Dar tu prima.

Mad și-a petrecut următoarele zece minute vorbind despre *Proscrișii*. Nu teorii sau analize. Ci pur și simplu admirație sinceră și totală. I-am privit în lumina lunii buzele mișcându-se cu o eleganță succintă, lăudând povestea, personajele și decorurile. Aparent, personajele cele mai mișto din *Proscrișii* puneau loialitatea mai presus de toate. Și mi-am amintit ce îmi spusese Coco, că dacă „dileala" lui Mad era să plece, cealaltă dileală era că revenea de fiecare dată. M-am gândit că poate pentru Mad loialitatea însemna să se întoarcă. A recitat fragmentele ei favorite și unul dintre ele era ceva despre a fi atât de real încât îi sperii pe ceilalți. Mad a spus că voia să fie reală în felul ăla. Cred c-am înțeles-o. În timpul nenumăratelor noastre discuții despre artă, tata întotdeauna mă provoca să privesc dincolo de „drăgălășenii", cum le numea. Îmi spunea că nu frumusețea conta cu adevărat, ci ceea ce se ascundea dincolo de frumusețe, substanța care fierbea dincolo de suprafață. „Nu te uita la culorile care-s acolo, V.", zicea el arătându-mi diverse reproduceri din albumele mele cu Matisse. „Uită-te la culorile care nu-s acolo." Tata numea asta „clocotul lăuntric" și spunea că îl poți afla în cărți, în muzică, în artă și în aproape orice. Ascultând-o pe Mad cum îmi descria realitatea înspăimântătoare a personajelor din carte, m-am gândit că probabil ea înțelegea clocotul lăuntric.

În timp ce ea continua, cu părul curgându-i cascadă, cu buzele atingându-se, cu inima cântându-i, vorbind despre bucuriile ficțiunii, despre scufundarea în ficțiune, mi-am imaginat că mă scufundam alături de ea. Voiam să împărtășesc toate dilelile dacă erau dilelile ei.

Voiam să plec în Singapore și s-o iau cu mine.

...

Și-mi doream buzele ei.

...

Doar să le simt gustul. Să-mi pun buzele peste ele, în jurul lor. Voiam să-mi strecor limba între ele. Voiam să-i simt gura umedă şi dinţii ascuţiţi. Nu mai sărutasem pe nimeni. Sărutul era o treabă complicată din cauza motivelor de genul căniţa-crăpată-plus-ochii-uscaţi. Şi din cauza motivelor de genul zâmbete compătimitoare. Şi din cauza motivelor de genul puştii-de-pe-pod. Dar, frate! Tare mi-o mai doream. Cu Mad chiar mi-o doream.

— OK, e rândul tău, a zis ea. De ce dormi cu ochii deschişi?

Mi-am scos batista şi mi-am şters căniţa crăpată.

De cealaltă parte a străzii se vedea o camionetă veche parcată pe aleea cuiva. Felinarul alăturat îşi revărsa lumina peste camionetă. Părea izolată, ca şi cum s-ar fi aflat singură pe o scenă. La periferia cercului de lumină, un pitic de grădină stătea în iarbă, singur în întuneric.

— „Expresivitatea pentru mine nu se găseşte în pasiunile ce însufleţesc un chip omenesc sau se manifestă prin gesturi violente."

...

— Ăsta-i un citat? m-a întrebat Mad.

— Henri Matisse.

Mad a încuviinţat ca şi cum ar fi fost un lucru perfect rezonabil, de parcă acest citat din Matisse ar fi explicat de ce dormeam cu ochii deschişi. N-o explica, dar ori de câte ori mă gândeam la faptul că aveam sindromul Moebius, citatul ăsta îmi răsărea în minte. Mă făcea să-mi placă şi mai tare Matisse. Îmi consolida convingerea că noi – adică eu şi Matisse – am fi fost buni prieteni.

— Am sindromul Moebius.

Şi m-am lansat cu capul înainte în aceste cuvinte pe care le citisem, le auzisem, le gândisem... dar nu le rostisem niciodată. Mad şedea cu bărbia pe genunchi, cu spatele lipit de horn, ascultând concentrată.

— E o afecţiune neurologică ce provoacă paralizie facială, am zis eu. În jur de douăzeci şi două de persoane la un milion se nasc cu ea, aşa că... eu am fost norocosul. Dar mulţi oameni cu sindromul Moebius au probleme mai mari ca mine. Unii nu-şi pot mişca deloc gura. Alţii au probleme cu mâinile, braţele sau picioarele. Aşa că sunt norocos. Oarecum.

Am ridicat batista cu monogramă a tatei.

— Înghiţitul e dificil. Nu pot să îmi mişc ochii în lateral. Plâng foarte rar. Nu pot să clipesc, ceea ce îmi provoacă o uscăciune severă a ochilor, de unde şi picăturile. Am fost la logoped când eram mai mic şi asta m-a ajutat mult. Înainte, oamenii reuşeau să mă înţeleagă numai cu mare greutate. Nu pot să-mi potrivesc buzele pe marginea unei căni, aşa că a trebuit să mă antrenez ca să pot să beau fără să vărs ceva. Şi, ca să răspund la întrebarea ta, nu pot să închid ochii când dorm. Sau nu de tot. Sunt diferite operaţii pe care le-aş fi putut face, dar... nu ştiu. Nu ştiu cum e să fii altfel.

Uneori spui adevărul şi e mai bine. Alteori adevărul atârnă în aer ca o ceaţă, umbrind minciunile frumoase. Speram că Mad putea să mă vadă prin această ceaţă. Speram că auzise adevărul ăsta şi văzuse că încercam să fiu real cu ea, la fel de real ca personajul cel mai real din *Proscrişii*. Şi tocmai când mă gândeam la asta, Mad s-a desprins de horn, aşezându-se în genunchi pe ţiglele din faţa ei. Avea pe chip o expresie ca şi cum... nu ştiu... ca şi cum ar fi vrut mai mult. Dar şi satisfăcută. Nerăbdătoare. Nesăbuită. Sălbatică. Dezlănţuită. Fericită. Tristă.

Expresia de pe chipul ei era un caz de simultaneitate a contrariilor extreme. Voiam să locuiesc înăuntrul acelei expresii. Era o expresie care m-ar fi mâncat de viu dac-aş fi lăsat-o.

— Ai de gând sau nu să deschizi chestia asta? a întrebat ea luând cutia.

— Asta e următoarea ta întrebare? am întrebat-o.

— Da.

Am zâmbit cu ochii, sperând că a observat.

— Îţi accept întrebarea.

Ea mi-a dat cutia.

— Deci care e următoarea ta întrebare?

— Vreau o poză de-a ta, am zis fără şovăire. Fără altcineva în ea.

Mad m-a privit cu ochi mijiţi.

— Asta n-a fost o întrebare.

— Pot să am o poză de-a ta? Fără altcineva în ea?

— Astea-s două întrebări. Şi a doua parte e cam...

S-a oprit, a oftat şi m-a privit fix. Şi-a continuat să mă privească. Şi să mă privească. Şi să mă privească.

— Ce-i? am întrebat-o.

— Nimic.

— Ce-i?

Chiar dacă pe faţă nu i se vedea niciun zâmbet, i-am zărit unul în privire. Şi m-am bucurat că nu deschisesem cutia încă.

— Mai întreabă-mă o dată, a zis ea, trăgându-se mai aproape.

Atât de aproape că i-am simţit răsuflarea încălzindu-mi nasul. Atât de aproape că am simţit anumite impulsuri în zona intimă, o umflătură cam pe unde ar fi fost tunul de punte al lui USS *Ling* al meu.

— Pot să am o poză de-a ta fără altcineva în ea?

...

...

— Sunt de acord să-ţi răspund la întrebare. Dar tu primul.

A ciocănit în cutiuţa din poala mea.

— Sesam, deschide-te!

Cu inima bubuindu-mi ca o tobă am desfăcut încuietoarea și am deschis cutia. Înăuntru era un pachet de țigări. Erau vechi. Nu trebuia să fii un fumător cu experiență ca să-ți dai seama.

— Deșteaptă treabă, a zis Mad scoțând pachetul din cutie.

— Ce-i așa deștept la ea?

— „Îngroapă-mă în cărămizile fumegânde ale primului nostru sărut."

A arătat către horn și a scos o țigară subțire din pachet.

— Dublu sens. Te superi?

Am luat pachetul în mâini.

— Nu știam că ai mei au fumat.

Mad a aprins țigara cea veche, a tras un fum și s-a înecat.

— Dumnezeule, sunt groaznice!

Am pus jos cutia de tinichea. Am scos urna din rucsac și am luat puțin din tata, strecurând cenușa în pachetul aproape gol de țigări. După aceea am luat încă puțină cenușă și i-am dat drumul pe horn în jos.

— Ca să acopăr toate posibilitățile, am zis așezându-mă la loc, ca mai înainte. Voiam să stau mai aproape, dar, ca o îmbrățișare piezișă ce eram, îmi era scris să n-am pic de curaj.

...

...

— Amintirile sunt infinite ca orizontul, a zis Mad.

Am ridicat un pocal invizibil.

— Pentru Sylvia și Mortimer.

Mad și-a ridicat țigara.

— Fie ca amintirile lor să fie de-a pururi orizontale.

Am râs amândoi și era ceva în legătură cu luna – sau poate cu Mad – care m-a făcut să vreau să spun anumite

lucruri. Așa că am făcut-o. Am invocat niște cuvinte nefolosite, niște cuvinte simple și le-am lansat în aerul rarefiat și rece.

— Mi-e dor de părinții mei.

— Și mie.

— Tata o făcea pe mama să râdă ca nimeni altul. Acum râde ca toată lumea. Frank nu-i al ei. N-au fost făcuți unul pentru altul. Mama spune că nu poți întemeia o relație pe baza preferințelor literare, dar ei și tatei le plăceau exact aceleași cărți, deci despre ce vorbim? Frank n-ar înțelege ideea de vechi-nou nici dacă l-ar mușca de moaca aia stupidă. Îi place fasolea verde din conservă. Îți vine să crezi? Cărui bărbat adult îi place fasolea verde la conservă? Crezi c-ar muri dacă ar mânca niște fasole verde proaspătă din când în când? Și, Dumnezeule, copiii lui sunt și mai răi. Au o trupă numită Orkestra Sufletelor Pierdute, Orkestra, cu K, da? Și sunt răi într-un fel viclean.

— În ce fel?

— În orice fel. În toate felurile. Sunt vicleni în prea multe moduri ca să le pot explica, OK?

— OK.

...

Am privit amândoi luna și camionul adormit de peste drum, și piticul de grădină.

...

Mad a călcat pe mucul de țigară.

— Ce crezi că înseamnă?

— Ce anume?

— „Să fim vechi-noi." E în mod evident ceva foarte drăguț de zis, are o calitate subtilă, indefinibilă.

— Evident.

— Păi hai să-l definim.

Îmi plăcea că, după ce dădusem totul afară, asta era ceea ce voia Mad să discutăm. Nu oferea soluții, scuze sau milă. Nu pentru că nu asculta, ci tocmai pentru că o făcea.

— Tu prima.

Mad și-a dres glasul.

— OK, bine. Poate înseamnă să te simți bătrân, dar să-ți amintești ce înseamnă să fii tânăr.

— Sau să fii tânăr, dar să înțelegi ce înseamnă să fii bătrân. Cum ar veni să ai un suflet bătrân.

— Sau un mod utopic de a privi lucrurile, cum ar fi că după ce ai văzut, auzit și făcut totul, să mai existe încă noutate undeva.

— Sau poate e doar un nume, am zis eu. Sylvia și Mortimer Altneu.

— Silvia și Mortimer. Vechi-nou.

— Simultaneitatea contrariilor extreme.

Mad a ridicat din sprâncene:

— Simultaneitate și mai cum?

De data asta m-am gândit la ceea ce aveam să spun înainte să deschid gura. Voiam să iasă corect.

— Multe lucruri sunt două chestii deodată.

Am arătat către partea capului ei unde părul îi cădea în valuri dincolo de genunchi.

— Mad are părul lung.

Apoi am indicat cealaltă parte, tunsoarea aceea punk.

— Mad are părul scurt. Vezi? Sunt la fel de adevărate. Contrarii extreme. Care au loc simultan.

— Simultaneitatea contrariilor extreme. Ce enigmă! a zis ea, râzând apoi într-un fel care m-a făcut să mă simt cam așa: ca și cum munca mea pe Pământ se terminase.

— O ghicitoare înfășurată într-un mister în interiorul unei enigme.

— Cea mai măreață enigmă, a zis ea.

Mad s-a înclinat într-o parte, mai aproape de mine, până când chipul ei a ajuns la numai câțiva centimetri de al meu. M-a privit drept în ochi și măruntaiele mi s-au

transformat în lavă incandescentă. Mă făcea să uit lucrurile de neuitat.

Nu-ș' ce să zic.

O doream. Dar nu așa. Sau nu doar așa.

O doream pe Mad în toate așa-urile posibile.

Și am încercat să-mi imaginez ce vedea ea când mă privea de aproape.

— „Când luna își face împărțirea te-ngroapă dedesubt/ Și totu-i numai trandafiri oriunde te-ai duce", a cântat Mad.

Cântecul și-a făcut treaba, așa cum se străduiesc s-o facă toate cântecele bune. M-a făcut să mă simt ca și cum ar fi fost despre mine. Și brusc Mad m-a apucat de încheietura mâinii drepte. Strâns. Și totuși cu grijă. Și eu i-am dat voie.

Mi-a răsucit-o în mâinile ei până când interiorul a ajuns deasupra.

Și eu i-am dat voie.

Mi-a ridicat mâneca și pielea mea era dezgolită și rece.

Și eu i-am dat voie.

Și-a plimbat privirea de la fața la încheietura mea, studiindu-mi cojile care, în lumina lunii ca o seceră, păreau mai jalnice ca de obicei. Zimțate, aleatorii, cărăruile mele către nicăieri. Pragul durerii mele fusese forțat de multe ori. Cu unghiile, cel mai adesea. Cu hârtie glasată, cu carduri, cu carton de ambalaj, niciodată cu lama.

Dar mă gândisem la asta. Cum ar fi, ce aș simți.

De fiecare dată, însă, mă mulțumisem doar cu gândul.

— Mama ta știe? a întrebat Mad.

Ce întrebare! Drept la țintă, pătrunzând drept în mintea mea, drept în toate locurile importante.

— Da, am zis. Obișnuiam să discutăm despre chestiile astea. M-a întrebat dacă m-am rănit intenționat. I-am răspuns că da, dar niciodată prea tare.

Mad, ţinând în continuare încheietura mâinii mele drepte, şi-a ridicat mâneca hainei.

Ea nu avea cărărui. Dar avea vânătăi. Întunecate. Care nu duceau nicăieri.

— Astea-s proaspete, am şoptit.

Nu ştiu de ce am şoptit. Nu era nevoie să vorbesc în şoaptă. Şi dacă ale mele erau clar făcute de mine, ale ei clar nu erau aşa.

— Cine ţi-a făcut asta?

Ea nu mi-a răspuns, mulţumindu-se să ridice din umeri. Şi, deşi îmi doream din toată inima s-o îmbrăţişez, n-am făcut-o. Ne-am ţinut unul pe altul de încheieturi, la câţiva centimetri unul de altul, sub cerul luminos, lăsând luna să îşi facă împărţirile şi să îngroape sub ea toate mizeriile noastre, cufundaţi în cărămizile celui dintâi sărut al părinţilor mei, pe acoperişul casei bunicilor mei cândva cu mâini neastâmpărate, azi decedaţi, după ce îndeplinisem cea de a treia însărcinare de pe lista tatei, pătrunşi de realitatea înspăimântătoare a momentului.

— Poţi, mi-a şoptit Mad.

— Ce pot?

— Poţi să ai o poză de-a mea fără altcineva în ea.

„Sunt un superarmăsar de curse!“

ȘASE

AUTOBUZUL, CLOPOTUL & CELE DOUĂ ÎNCĂPERI ROȘII

sau

Nu era afurisitul lui de suc de portocale

Camera de interogatoriu nr. 2
Madeline Falco & detectiv H. Bundle
19 decembrie, 6:01 p.m.

— Madeline Falco, rostesc cu glas tare. Madeline. Madeline. Madeline. E ciudat să-ți zici numele cu voce tare. Îl auzi adesea rostit de alții, dar cât de des îți auzi numele rostit chiar de vocea ta?

Bundle își încrețește fața ca un mops.

— Madeline...

— Vezi? îl întrerup țintuindu-l cu degetul. Poftim! Aud chestia asta tot timpul. Dar numele tău sună altfel când îl pronunți chiar tu, ascultă la mine. Madeline... Madeline... Doamne, ce ciudat!

— E ciudat, de acord cu tine.

— Care-i numele tău mic, Bundle?

El oftează și aproape că aud îndărătul oftatului un „bine, fie ca tine".

— Herman, zice el. Herman Bundle.

Zâmbesc ușor și încuviințez din cap.

— Vezi? Cum e?

— Ce să fie?

— Să-ți zici numele cu voce tare. Ți-a plăcut, nu?

— E ridicol.

— Herman Bundle, zic eu pe un ton visător. Ai idee ce înseamnă?

El clatină din cap.

— Tu știi ce înseamnă al tău?

— Nu știu ce înseamnă Madeline, dar Falco e rădăcina cuvântului *falcon* care înseamnă șoim în italiană. Ceea ce înseamnă că sunt un șoim furios. Sunt, practic, o supereroină.

Un bărbat într-un costum șifonat și cu un ciuf de păr roșcat intră în încăpere cu o cafea și un ziar.

— Bună, Ron! zice Bundle oprind reportofonul.

Faptul că pe tip îl cheamă Ron, că are părul roșcat și costumul lui pare să nu fi fost spălat de o săptămână e pur și simplu prea de tot pentru creierul meu iubitor al Hogwartsului.

— Ia să vedem, îi zic eu lui Ron. Tatăl tău e obsedat de prize.

El mă privește cu un soi de perplexitate obosită, apoi se scarpină în cap ciufulindu-și complet părul. Doamne, tipul ăsta e mai Weasley decât Bill. Sau Charlie? Ăla care s-a dus în România să studieze dragonii.

Ron se întoarce calm către Bundle.

— Dacă zici tu. M-am gândit să te întreb dacă vrei cafea sau ceva.

Detectivul Bundle își dă ochii peste cap și geme.

Ron chicotește.

— Așa credeam și eu. Mă întorc imediat.

Chiar înainte să iasă pe coridor se întoarce și mă privește.

— Puți, știi asta? Tu și prietenul tău de alături. Ca și cum v-ar fi bătut cineva cu ouă clocite.

După plecarea lui Ron, Bundle rânjește la mine.

— Ce-i?

— Ți-am spus eu.

— Și eu care credeam că suntem prieteni.

— Prietenii își spun unul altuia că put îngrozitor. Și de ce put îngrozitor.

— Haide, haide, zic eu luând o gură de apă. Să nu stricăm finalul.

Pun paharul pe masă și pornesc reportofonul.

(cu patru zile în urmă)

MAD

— Minţi, a zis Coco fără să-şi ia ochii de la îngheţate.

S-a răsucit către Baz cu buza de jos tremurând.

— Minte, nu-i aşa? Zi-mi pe bune.

Adevăr sau minciună, Baz nu se putea opri din râs suficient cât să-i dea un răspuns.

— Nu mint, a zis Vic. Am văzut la *60 de minute*. Sau... la *20/20* sau poate pe CNN. Când pe o listă de ingrediente apare expresia „arome naturale" nu e neapărat de bine. Să luăm de exemplu castoreumul, secreţia anală a castorilor. Ei o folosesc în sălbăticie ca să-şi marcheze teritoriul, dar se pare că miroase a vanilie şi zmeură, aşa că noi o utilizăm...

— N-o spune, am zis eu.

— ...ca aditiv alimentar.

Zuz a pocnit de două ori din degete.

Foarte încet, ca şi cum mânerul uşii frigiderului ar fi fost conectat la o bombă, Coco a deschis-o şi un nor de ceaţă rece ne-a învăluit. A scos o găletuşă de îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată şi a trecut în revistă ingredientele de pe spate.

— „...arome naturale".

A luat alta, apoi alta şi alta, citind ingredientele şi lăsând de fiecare dată să-i scape un scâncet ascuţit.

— Ăăă, Vic? am zis eu. Cred c-ai nenorocit-o pe Coco.

— Pur şi simplu nu se poate, a bodogănit Coco, privind fără să vadă partea din spate a unei cutii de îngheţată cu aromă de cireşe.

— Scuze, a zis Vic privindu-şi cizmele.

Coco a trântit uşa frigiderului, părând gata să izbucnească în plâns.

— Totul e... a zis ea încrucișându-și brațele pe piept. Ei, nu-mi pasă! Iubesc înghețata mai mult decât urăsc secretele anale ale castorilor.

— Secrețiile, a zis Vic.

Și ne-a apucat pe toți râsul. Eu mă înecam. Baz nu s-a oprit din râs decât ca să anunțe că scena asta avea să-și găsească în mod sigur loc în cartea lui.

Am ridicat mâna.

— OK, OK. Calmați-vă cu toții. Am declarații de făcut.

Madifestul proclamă: „Cu cât amâni mai mult să-ți ceri scuze, cu atât mai greu îți e s-o faci."

Coco, care mă tratase cu răceală toată dimineața, m-a privit încruntată.

— Declar că am fost o idioată de nota zece noaptea trecută, am zis eu. Declar că, de acum încolo, vom fi cunoscuți drept Gașca Pofticioșilor care este, în mod oficial, irevocabil și decisiv cel mai tare nume pentru o gașcă și mai declar că am fost supergeloasă pe Coco pentru că s-a gândit prima la el.

— Gașca Pofticioșilor? a întrebat Baz.

— A, corect, am zis eu. Tu nu erai de față. Coco ne-a botezat Gașca Pofticioșilor.

— Nu se poate-așa... Mad, ai sărit peste proclamație! a spus Coco dregându-și glasul. „Și și-au spus Gașca Pofticioșilor și au trăit și-au râs și-au văzut că era bine."

Baz arăta de parcă s-ar fi abținut cu greu să zâmbească.

— Pe asta ai furat-o din Biblie.

— Ba nu.

— Ba bine-nțeles că da. „Și Dumnezeu a văzut că totul era bine." E peste tot în povestea Genezei.

— Da, bine, și ce, numai Dumnezeu poate vedea că lucrurile-s bune? Dacă vrei să știi, eu văd tot timpul chestii care-s bune. Uneori văd că lucrurile sunt chiar foarte bune, de fapt.

— În fine, se pare că ne-am abătut de la subiect, am zis eu.

Am scos din buzunarul jachetei ceea ce avea să constituie tușa finală a declarațiilor mele, piesa de rezistență a scuzelor mele.

— Declar că noi, Gașca Pofticioșilor, purtăm brățările acestea cu mândrie, la vedere și în permanență, ca pe un simbol exterior al prefacerii noastre interioare.

I-am dat o brățară lui Baz, apoi lui Zuz, apoi lui Coco, lăsându-l pe Vic la urmă.

Cu două nopți în urmă stătusem trează până târziu ca să le confecționez, cosând bumbacul, apoi brodând pe el cele două litere albe, mari și simple: GP. Erau mai late decât majoritatea brățărilor, cel puțin treisprezece centimetri, suficient de lungi ca să acopere complet încheietura. Asta era detaliul cel mai important. Ideea îmi venise când îmi amintisem de ziua în care văzusem prima oară cicatricile lui Vic, pe malul Canalului Peștișorului Auriu.

I-am dat brățara lui Vic, încercând să-i vorbesc din priviri. „Poftim, asta ar trebui să le acopere." Dacă nu-i puteam vindeca rănile, puteam măcar să i le ascund. El mi-a întors privirea și am simțit aceeași emoție ca noaptea trecută, pe acoperiș. I-am zâmbit și mi-am tras tot părul pe o parte, apoi i-am privit pe toți.

— Declar că noi, Gașca Pofticioșilor, suntem o familie.

Coco a ridicat brațele în aer. Am simțit un curent de aer și păr și, înainte să apuc s-o opresc, se înfășurase toată în jurul meu, îmbrățișându-mă strâns. Era greu să-mi dau seama ce spunea printre suspine, dar sunt sigură că îmi mulțumea.

Ne-am pus cu toții brățările și Baz și-a ridicat încheietura.

— Așa s-a declarat.

Coco a bătut din palme, scandând ritmic, cu voce joasă:

— Gașca Pofti-cioși-lor! Gașca Pofti-cioși-lor!

Vic și cu mine i-am pus la curent pe ceilalți cu peripețiile nopții trecute: bifarea celui de-al treilea loc de pe listă și ce însemnau cu adevărat „cărămizile fumegânde". Am discutat despre numărul patru de pe listă – „scufundă-mă în fântâna dorințelor noastre" – și ei mi-au povestit despre incursiunea lor infructuoasă la mall și despre unicornul cu diaree ridicat în memoria Barbarei Tetterton.

— Salonul a fost locul unde și-au luat un angajament permanent unul față de celălalt, a zis Baz. Acoperișul a fost locul unde s-au sărutat prima oară. Punctul comun este că sunt locuri cu o semnificație personală.

— Ce era așa personal la Palisade? a întrebat Coco.

— Sylvia și Mortimer Altneu, a șoptit Vic.

Le-a explicat apoi celorlalți chestia cu placheta de pe banca de la Palisade, cum era dedicată familiei Altneu și cum Altneu se traduce ca „vechi-nou".

— Și uite, a zis el, scoțând din rucsac biletul de adio al tatălui său și arătând ceva din partea de jos – semnătura.

Aerul era încărcat cu o energie palpabilă, o simțeam cu toții. De parcă biletul de pe urmă era harta unei comori și noi tocmai înțeleseserăm ce reprezenta X.

— OK, hai să privim lucrurile din cealaltă direcție, am zis eu.

— Adică? a întrebat Baz.

— Păi în loc să încercăm să ghicim ce-i cu fântâna dorințelor, nu te-ai putea gândi la alte locuri care să însemne ceva special pentru ai tăi? Prima lor întâlnire, poate, sau liceul, sau...

— Locul unde s-au căsătorit? a propus Coco.

VIC

Coco ne-a informat că avea nevoie de unsprezece minute suplimentare ca să decidă ce înghețată să aleagă (și la naiba cu aromele naturale!). Asta, ne-a zis ea, „ne-ar fi făcut chit", dat fiind că ea se prinsese care era indiciul.

Ergo, Mad a ieșit afară la o țigară.

Ergo, am urmat-o.

Ne-am așezat pe bordură și ea și-a aprins o țigară și mi-am dorit să n-o fi făcut. Voiam ca Pământul să se bucure de Mad cât mai mult cu putință. Iar fumatul ei putea să se pună de-a curmezișul acestor planuri, fapt demonstrat, istoric și științific.

— N-o să găsim fântâna dorințelor, să știi, i-am zis.

— Ține-o tot așa, Comoară!

— Vreau să zic că n-o s-o găsim la biserica unde s-au căsătorit părinții mei.

— De unde știi? a întrebat Mad.

I-am spus că era doar un presentiment, dar adevărul e că de la moartea tatei îmi petrecusem ore în șir privind vechile fotografii de familie. Eram probabil singurul adolescent care ar fi putut spune cu precizie cum arăta rochia de mireasă a mamei lui. Și tortul, și buchetele, și cavalerii, și domnișoarele de onoare, ba chiar și biserica. (St. Bart de pe Bridge Street.) Memorasem totul. Dacă tata n-ar fi murit, probabil că n-aș fi examinat niciodată pozele alea ore în șir, ceea ce înseamnă că n-aș fi știut că St. Bart e construită din piatră veche și are o ușă roșie, imensă, cu o crăpătură drept în mijloc, de parcă ar fi fost singura biserică lovită vreodată de trăsnet.

Dar el a murit, așa că știam toate astea.

Și mai știam că nu exista nicio fântână a dorințelor acolo. Nu fusesem la fața locului, dar fotografiile erau

clare și explicite. Acestea fiind zise, nu aveam altă propunere mai bună. Și o parte din mine voia să vadă oricum biserica. Dacă lista tatei era o hartă, St. Bart era zona zero sau ceva de genul.

— Opa, a zis Mad.

Din spatele nostru se apropia un grup de puști, călcând apăsat. Unul dintre ei avea adidași Asics: unul violet, celălalt negru. Roland și gașca, puștii de pe pod. De data asta nu aveam cum să îi evităm. Când s-au apropiat mi-am ținut capul în pământ, încercând să ignor tirul de „Dumnezeule“ și „ce pizda mă-sii“ și „ia uite la ăsta“.

O mulțime de picioare și-o mulțime de cuvinte.

Batjocura a continuat până au trecut de noi, îndreptându-se spre băcănie. Și tocmai când credeam că era din nou sigur să-mi ridic privirea, Mad a strigat:

— Hei!

— Stai așa! Mad! Ce faci?

Ea s-a ridicat de pe bordură și și-a scuturat blugii de zăpadă.

— Ia veniți puțin încoa!

— Nu, Mad!

Dar era prea târziu. Condus de Roland și de adidașii lui desperecheați, grupul s-a revărsat încet afară din Foodville, aterizându-ne practic în poală. Și, deodată, Mad s-a transformat complet. A zâmbit ca o sirenă și și-a aruncat părul pe spate în felul ăla care le place băieților. În felul ăla care-mi place mie.

Nu-ș' ce să zic. Cred că bătrânul tun de punte își alege niște momente cum nu se poate mai nepotrivite.

— Care-i treaba, fata? a zis Roland.

Nu reușeam să-mi amintesc porecla lui. Avea ceva de-a face cu cerealele. Sau cu un rapper sau ceva de genul.

— Hei, bună! a zis Mad zâmbind în continuare ca o sirenă. Cum ziceai că te cheamă?

Abia i-am recunoscut vocea, cântată și flirtând.

— Mă cheamă Roland, dar băieții îmi zic Pops.

Da, asta era. Pops. Clasic!

Unul dintre locotenenții lui și-a încrucișat brațele.

— Mad îl pupă pe Pops.

— Mad îl pupă pe Pops, au intonat ceilalți.

Asta-i limba pe care o vorbesc băieții.

De aia sunt eu un extraterestru.

Mad a arătat către mine, în timp ce eu continuam să privesc în pământ. M-am întrebat dacă era posibil să mă fac suficient de mic încât să mă pot ascunde în propriii bocanci.

— Îl vedeți? a întrebat ea. El e Bruno Victor Benucci III.

— Și? a zis Pops.

— Și, a zis Mad, Bruno Victor Benucci III este fiul doamnei Doris Benucci și al răposatului Bruno Victor Benucci II. Îți sună cunoscut?

Pops și-a consultat acoliții și s-a răsucit către ea cu un:

— Ăăă, nu.

— Ei bine, a zis Mad, Bruno Victor Benucci II le-a adus câștiguri barosane Dansatorilor Nordici.

— Ce-s ăia?

— Dansatorii Nordici, adică prietenii noștri din nord, bada bing, bada bum...

A pocnit din degete, făcând niște gesturi fără sens cu mâinile.

Unul dintre acoliți a zis: „Frate!“ și Pops a dat aprobator din cap.

— Despre ce mă-sa vorbești?

— Despre ce să vorbesc, dacă nu despre mafie? a zis Mad.

Efectul a fost imediat. Pops s-a uitat în stânga și în dreapta de parcă s-ar fi așteptat ca Al Capone în persoană să se ivească de după colț, luându-i căpățâna la ochi cu pistolul-mitralieră.

— Căcat! a șoptit el.

Am urmărit adidașii desperecheați apropiindu-se încet de mine. Roland zis și Pops a îngenuncheat, așa că am ajuns să ne privim ochi în ochi.

— Îmi pare rău, frate. Habar n-aveam că ai conexiuni.

Și-a dres glasul și a privit nervos în jur.

— Ia zi. Ai putea să-mi pui o vorbă bună la nordicii ăștia... cum le zice?

— Dansatorii Nordici, am zis eu.

„Dumnezeule, aș lua-o de nevastă în clipa asta!"

Pops a încuviințat viguros.

— Dansatorii, corect. Dacă ai putea face asta ar însemna mult pentru mine, domnu' Benucci. Și, sigur, nu tre' să-ți mai faci griji că o să facă cineva mișto de tine la școală.

L-am privit fix în ochi, provocându-l să se uite în altă parte:

— De ce să facă mișto de mine?

Mărul lui Adam i s-a mișcat în sus și-n jos.

— Corect. Nu, adică voiam să zic că n-au de ce. Adică voiam să zic că o să am grijă de tine. Atât.

Și-a șters sudoarea de pe frunte.

— Deci. O să-mi pui o vorbă bună?

Tata era un as absolut când era vorba să descopere avantaje în dezavantaje. Și se străduise să mă învețe și pe mine. În acea clipă eram recunoscător pentru fața mea de asasin jucător de pocher și, pentru prima oară, mă simțeam bucuros că nu puteam să zâmbesc.

— O să mă gândesc la asta, am zis ridicând din umeri. Atâta pot să-ți promit.

Pops mi-a adresat un zâmbet larg, mi-a strâns mâna și și-a condus armata de cretini în interiorul Foodville-ului. De cum i-am pierdut din priviri, am izbucnit amândoi în râs.

— Cred că nu trebuie să-ţi mai faci griji cu privire la tipii ăştia, a zis Mad.

— Mulţumită nordicilor cum le-o zice.

— Mulţumită nordicilor cum le-o zice.

...

...

— Cum faci asta? a întrebat Mad.

— Ce să fac?

— Cum reuşeşti să-i suporţi pe tipii de genul ăsta?

Dacă mă gândeam bine, reuşeam să îmi amintesc cea dintâi ocazie în care se luase cineva de mine. În clasa întâi. Mark Cutare, un puşti cu urechi clăpăuge. De-a lungul anilor au existat mulţi Mark Cutare, puşti care făceau mişto de alţii înainte să facă altcineva mişto de ei. Cred că n-am reuşit niciodată să pricep de ce trebuia să facă cineva mişto de altcineva.

— Sunt obişnuit cu bătăuşii, am zis eu. Ei nu par să se poată obişnui cu mine.

Ea şi-a aprins o altă ţigară, i-a suflat fumul în urechea mea îngheţată şi eu mi-am dorit, din nou, să se lase de obiceiul ăsta.

De cealaltă parte a străzii, un cuplu atrăgător care se ţinea de mână şi-a întors privirile de la mine.

...

...

— Uneori cred că hărţuiala e mai bună decât mila, am zis eu.

Mad şi-a cules o bucăţică de filtru de ţigară de pe limbă.

— Ce?

...

În sinea mea mă contraziceam des. De obicei la duş, dar mi se putea întâmpla oriunde. Nu eram sigur că era ceva normal şi probabil nici nu era. Dar ce să-i faci? Alegeam o tabără sau alta şi mă certam cu mine însumi până

la epuizare. Și, în dezbaterea nesfârșită despre batjocură și milă și despre care dintre ele era mai jignitoare, iată pozițiile, pe scurt: batjocura era, în general, lipsită de considerație, dar intenționată; mila era rezultatul unui proces de gândire, dar neintenționată.

Încă mai auzeam râsul și simțeam repulsia necosmetizată a lui Pops și a bandei lui de caraghioși.

Batjocura era dureroasă.

Am privit cuplul cel atrăgător de peste drum, cu privirile ațintite fix înainte, evitând cu grijă să privească înapoi spre mine.

Mila era dureroasă.

Deci care dintre ele era mai dureroasă? OK, batjocura, în mod clar, dar o întrebare și mai bună era: cui rahat îi mai pasă? Era ca și cum ai fi fost întrebat cu ce preferai să fii lovit în cap: cu o bâtă de lemn sau cu una de metal. Tot la podea te pomeneai în ambele cazuri și aveți cuvântul meu că într-o asemenea împrejurare ultimul lucru de care-ți pasă sunt proprietățile fizice ale chestiei care te-a trimis acolo.

— Vic?

— Ce-i?

— Te-ai pierdut, omule.

Mi-am dres vocea.

— Chiar ar trebui să te lași de fumat, să știi.

Mad a călcat pe țigară, privindu-mă cu ochi scânteietori în care vedeam exact opusul milei și al batjocurii, oricare-o fi fost acesta. Și am fost năucit complet de frumusețea ei matinală. Era cu totul diferită de frumusețea ei de seară. Nu-ș' cum să zic. Mad avea multe soiuri de frumusețe și unele dintre ele depindeau de momentul zilei. Și fiecare dintre ele mă făcea să vreau să fac lucruri pe care nu le mai făcusem niciodată.

Și erau multe lucruri pe care nu le mai făcusem niciodată.

MAD

Din Foodville și până la St. Bart era o plimbare de cincisprezece minute. În cea mai mare parte a acestui timp am privit-o pe Coco mâncând înghețată direct din cutie și am surprins-o nu doar o dată admirându-și cu coada ochiului brățara cu inițialele GP sau ținându-și încheietura într-o poziție nefirească, ca trecătorii s-o poată vedea. Baz ne prevenise întotdeauna să nu atragem prea multă atenție asupra noastră, așa că în loc să anunțe noul nostru statut de gașcă publicului general, Coco l-a informat discret pe Vic că oamenii din jurul nostru „ar fi făcut bine să recunoască" faptul că Gașca Pofticioșilor nu era doar o gașcă de duri, ci genul de gașcă „căreia nu-i lipseau scrupulele".

Zău că nu știu de unde scotea fata asta toate lucrurile astea, dar era un spectacol demn de privit.

Biserica era mai retrasă în raport cu strada și înconjurată de tufișuri uscate și de copaci în jurul cărora iarna își înfășurase brațele ei reci și moarte și încă nu le dăduse drumul. Împrejurimile păreau atinse de sfințenie, dar în același timp pustii, ca și cum biserica ar fi fost membrul acum amputat al unui organism cândva înfloritor. O veche construcție de piatră, St. Bart era practic un triunghi imens, pornit de pe o temelie lată și ridicându-se din pământ ca desenul unui pom de Crăciun făcut de un copil. Acoperișul era în pantă, cu excepția unui capăt unde clopotnița se înălța dreaptă spre cer. Cu cât ne apropiam mai tare, cu atât devenea mai încântătoare, frumoasă ca o pictură în mijlocul iernii iminente.

Am traversat o parcare unde cineva împrăștiase sare pe jos. Unicul vehicul vizibil era un bătrân autobuz albastru cu cuvintele GÂSCA DOMNULUI scrise cu roșu pe o

parte. Dedesubtul literelor, întinzându-se pe toată lungimea autobuzului, cineva pictase o chestie care probabil ar fi trebuit să fie o gâscă, dar care sfârşise prin a aduce mai degrabă cu un aeroplan îmblănit.

În timp ce treceam, am întins mâna şi am mângâiat gâtul lung al gâştei.

— Declar că acesta este cel mai urât autobuz din lume.

Zuz a pocnit din degete o singură dată.

Am traversat gazonul înzăpezit, am ajuns la uşa de la intrare a bisericii şi, chiar înainte să o deschidem, Coco a scos un geamăt stins şi s-a aplecat în faţă, cu mâinile pe genunchi.

— Coco, eşti OK? am întrebat-o.

— Nu mă simt prea bine.

Baz şi-a dat ochii peste cap.

— Te-am avertizat să nu mănânci toată găletuşa.

Coco a clătinat din cap.

— Aromele naturale sunt de vină.

Am încercat să nu zâmbesc, dar n-am reuşit. Vic a întredeschis masiva uşă roşie şi şi-a vârât capul înăuntru.

— Văd nişte strane acolo. S-ar putea lungi puţin.

— OOOOO, s-a văitat Coco. Cred că secretele anale mi-au dat hemoroizi.

Am chicotit.

— O fi ciudat, dar probabil nu e prima dată când a fost rostită această frază.

— Coco, a zis Baz clătinând din cap, am mai discutat despre asta. E numai vina ta.

Chiar discutaseră despre lăcomia scăpată de sub control a lui Coco atunci când venea vorba de îngheţată. Nu era prima oară când mânca până i se făcea rău, ceea ce era nasol pentru toate părţile implicate, fiindcă nu exista persoană care să se poată bălăci în nefericire cum o făcea Coco.

— Hei, am zis eu, gândindu-mă că poate dacă o făceam să râdă s-ar fi detensionat situaţia. V-aţi gândit vreodată că hemoroizi plus astre egal asteroizi? am întrebat, ridicându-mi ambele braţe şi scuturându-mi mâinile. Hemoroizi din spaaaaţiuu!

Coco şi-a dus dosul palmei la frunte, aruncându-şi părul pe spate cu un aer dramatic.

— Duceţi-vă fără mine, a zis ea. Sunt terminată.

Baz şi-a dat ochii peste cap şi a ridicat-o în braţe, iar eu şi Vic am ţinut uşa deschisă.

Interiorul lui St. Bart era străvechi şi rece: o singură încăpere gigantică, un tavan înalt care se unea în vârful triunghiului, strane de lemn întunecat, ferestre cu vitralii şi picturi ale unor oameni în robe care umpleau fiecare firidă şi cotlon. Şi praf pretutindeni. Locul părea neatins de timp, nepângărit de om, acelaşi ieri, azi şi de-a pururea, amin. Incredibil de vechi-nou.

— Simultaneitatea contrariilor extreme, am zis.

Vic şi-a scos căciula şi şi-a înclinat capul pe spate până când vârfurile tunsorii lui Sodapop (Varianta Cinematografică) i-au atins rucsacul. M-am uitat şi eu în sus şi am văzut o frescă înfăţişând Raiul şi Iadul, cu îngeri pe o parte a peretelui şi demoni pe cealaltă.

— Simultaneitatea contrariilor extreme, a căzut el de acord.

Baz a ajutat-o pe Coco să se întindă într-o strană şi a înaintat până în partea din faţă a bisericii, unde a îngenuncheat în umbra unui crucifix mare, atârnat de perete. Zuz s-a apropiat de o pictură înaltă de trei metri care înfăţişa un sfânt dolofan şi palid, iar eu şi Vic am trecut pe lângă strane şi pe lângă o uşă închisă cu lacăt pe care scria ADMINISTRAŢIE, ceea ce părea oarecum amuzant – o tuşă de modernitate într-o lume străveche. Ne-am apropiat de amvonul bisericii. Baz ţinea ochii închişi şi mâinile

împreunate, iar buzele i se mişcau rapid, rugându-se cu înflăcărare. De cealaltă parte a încăperii, o deschizătură dădea către o scară întunecoasă.

— Poate o să vedem fântâna dorinţelor de la înălţime, am zis pornind către uşă.

Vic mi-a aruncat o privire neconvinsă, dar m-a urmat. Fiecare treaptă de lemn ne trosnea sub picioare, ca şi cum biserica ar fi dus lipsă de semne de rău augur, şi am avut impresia că păşisem brusc într-un episod din *Scooby-Doo*. Am urcat restul treptelor două câte două, până am ajuns în capătul lor.

— Hei, am şoptit, cu vocea străpungând întunericul intens ca o cerneală.

— Hei, a zis Vic.

— Aici e o uşă.

— OK.

— De ce vorbim în şoaptă? l-am întrebat.

— Eu vorbesc în şoaptă pentru că tu vorbeşti în şoaptă.

— Corect. OK, acum o să deschid uşa.

— Stai puţin, a şoptit Vic.

— Ce-i?

— Nu ştiu, numai... aşteaptă puţin.

— OK.

Vreme de o secundă niciunul dintre noi n-a vorbit. Tăcerea îmbiba aerul ca un fum, făcând întunericul ca de smoală al scărilor să pară şi mai negru.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Da. Numai că mă simt ciudat fiind aici. Acum poţi să deschizi uşa.

— Eşti sigur?

— Da.

Am pătruns dincolo de uşă, pe podeaua bătută de intemperii a clopotniţei, şi eu mi-am ridicat instinctiv

mâinile ca să îmi apăr ochii de soare. Vic își ținea capul plecat, protejându-și ochii, și am încercat să îmi imaginez cât de dureros era să nu poți clipi în momentul ăla. Odată ce privirea mi s-a obișnuit, am examinat împrejurimile: pereții de piatră circulari se ridicau de jur împrejur, arcuindu-se deasupra capetelor noastre și unindu-se pentru a forma un tavan boltit. La fiecare metru și jumătate se aflau deschideri largi, iar în mijloc atârna un clopot imens, acoperit de rugină. Îmi amintea de fotografiile cu Clopotul Libertății pe care le văzusem, de parcă ar fi fost o relicvă străveche, de parcă ar fi trecut decenii de când bătuse ultima oară. Ne-am apropiat de una dintre ferestrele fără geamuri și am avut senzația că sunt o santinelă de veghe în turnul unui castel medieval, așteptând vești despre o bătălie purtată undeva departe.

— Ce frumusețe! a exclamat Vic.

M-am întors și l-am descoperit contemplând priveliștea, încă protejându-și ochii, dar nu cu insistența de dinainte.

„Priveliștea“, mi-am zis în sinea mea. „Vorbește despre priveliște.“ Am fost surprinsă de dezamăgirea pe care mi-a provocat-o acest gând. Sperasem că vorbea despre mine.

Nimeni n-a mai rostit o vorbă vreme de un minut. Priveliștea vorbea pentru sine. Vorbea despre câmpuri și copaci, frumoși în moartea lor care dura o iarnă. Vorbea despre iepuri și despre păsări, cele puține care rămâneau prin preajmă pe perioada acestor luni de bătrânețe ale anului. Vorbea în pături strălucitoare de zăpadă, kilometri întregi întinși ca o cuvertură matlasată sau ca o cremă pentru bezele. Voiam să mă furișez sub cuverturile astea și să mănânc echivalentul greutății mele în cremă. Voiam să fiu parte din această conversație a iernii.

„Mi-e frică“, aș fi zis eu.

„De ce?“ m-ar fi întrebat iarna.

„Mi-e frică pentru Jamma și pentru mine. Mă tem pentru viitorul nostru. Mă tem că nu avem unul. Mă tem să nu fiu atâtea persoane încât să nu mai ajung vreodată eu însămi. E de ajuns, iarnă? Ești fericită acum, cățea băgăcioasă?"

Am contemplat priveliștea, această conversație a iernii la care nu aveam să iau parte, și mi-am dat seama cât de mult îmi doream să o întrerup.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Vic a zis:

— Ia uite!

M-am întors și l-am descoperit lângă clopotul uriaș, ținând funia roasă cu ambele mâini. Și, în clipa în care mi-a întins funia, era ceva în ochii lui... n-aș putea explica exact ce. Era ca și cum Vic ar fi fost o coală albă de hârtie și eu aș fi fost un creion și aș fi putut în orice clipă să-mi scriu întreaga istorie pe chipul lui. Și acolo unde nu exista niciun zâmbet aș fi văzut unul. Și în inima mea copleșită de frică aș fi putut simți șocul electric al curajului. Și pe câmpuri, unde iepurii și păsările și pământul acoperit de zăpadă își purtau conversația lor secretă, am știut exact cum să întrerup lucrurile.

Am apucat funia și i-am zâmbit lui Vic.

Am zâmbit pentru Vic.

Madifestul proclamă: „Clopotele sunt zgomotoase."

VIC

Cu ceva timp în urmă am făcut niște calcule. (Nu-mi găsisem încă alinarea în numere pe-atunci. Nu eram încă bun la socotit. Dar eram foarte bun când era vorba să pun

un calculator să facă calculele în locul meu. În privința asta eram un as absolut.) Presupunând că o persoană doarme în medie opt ore pe zi, îi rămân 960 de minute de trezie sau 57.600 de secunde de trezie zilnic. Presupunând că o persoană clipește în medie o dată la cinci secunde, asta înseamnă 11.520 de clipiri pe zi. Presupunând că fiecare clipit durează în medie 0,1 secunde, înseamnă 1152 de secunde de clipit pe zi, adică 19,2 minute. Înmulțind cu șapte zile ale săptămânii, vreme de 52 de săptămâni pe an, și ținând cont că speranța medie de viață a unui bărbat e de 78 de ani, ai un total de 9085,44 de ore pe care un bărbat le petrece clipind.

Niște calcule suplimentare mi-au arătat că asta însemna cam 378,56 de zile.

54,08 săptămâni.

1,04 ani petrecuți clipind.

Un bărbat obișnuit își petrece mai bine de un an din viața lui trează cu ochii închiși.

Eu mi-am petrecut ani întregi mânios, copleșit de amărăciune din pricina deficiențelor mele. Când mă priveam în oglindă vedeam numai abstractul. Nu era nicio splendoare de descoperit. Nu înțelegeam cum să descopăr avantajele dezavantajelor mele. Nu vedeam frumusețea clocotind dincolo de suprafață.

Nu încă.

Dar tata o văzuse.

Ăsta era motivul pentru care îmi făcuse cadou calculatorul.

* * *

Mad a dat drumul frânghiei și și-a acoperit urechile cu mâinile. Mi le-am acoperit și eu pe ale mele, dorindu-mi să nu-mi fi lăsat ochelarii de soare acasă. În adăpostul lui

din micuţa clopotniţă de piatră clopotul suna tare pe deasupra câmpurilor înzăpezite şi în întregul Hackensack. Mi-am imaginat următoarele: un stol de păsări multiplicându-se, roind pe străzile oraşului, cântând din zbor aceleaşi două note.

Ding-dong! Ding-dong! Ding-dong!

Mad s-a apropiat cu un pas.

La numai câţiva centimetri de mine, ochii ei cenuşii au clipit. Şi din nou. Şi din nou. Şi eu am privit-o, neîntrerupt de tot soiul de chestii enervante cum ar fi pleoapele mele coborându-se. Am găsit avantaje în dezavantajul meu, aşa cum mă învăţase tata.

Şi clopotul bătea.

Şi păsările cântau.

Şi Mad se apropia tot mai mult.

...

...

Cu mult timp în urmă mă resemnasem în faţa posibilităţii de a îmi petrece întreaga viaţă fără să fiu sărutat. Ergo, toate moţăielile alea din cap şi răspunsurile monosilabice. Mai ales în preajma fetelor deosebite, a celor inteligente, a celor pe care le consideram frumoase. (Dacă era să mă iau după reviste şi filme, era o discrepanţă considerabilă între cele pe care eu le consideram frumoase şi cele pe care toţi ceilalţi le găseau frumoase. Dar ce să-i faci?) Şi iat-o pe Mad: deosebită, inteligentă şi genul meu de frumuseţe.

Da, o realitate fără săruturi nu era o posibilitate complet exclusă în universul meu.

Dar universul meu părea să se afle într-o continuă expansiune.

Timpul a încetinit şi am profitat de fiecare dintre aceste milisecunde fără să clipesc. Mâinile lui Mad erau palide şi trandafirii din pricina frigului, ca sticla proaspăt suflată.

Părul blond, căciula galbenă, ochii cenușii, haina ei curcubeu: Mad era un șevalet. Mad era un foc de artificii. Mad era o stea explodând în spațiu, explodându-mi în față, o simultaneitate a contrariilor extreme de cel mai înalt ordin.

Buzele ei s-au mișcat. Erau cuvinte, dar erau imposibil de auzit din cauza zgomotului clopotului.

— Ce? am întrebat eu.

Ea a vorbit din nou, mai rar de data asta, insistând pe fiecare cuvânt ca să i-l pot citi pe buze.

— O să te sărut chiar acum, au rostit buzele ei.

Universul meu a explodat. Sau a făcut implozie. Sau alt cuvânt care nu a fost încă inventat, dar care însemna să te sfărâmi sau să explodezi la un nivel cosmic, interstelar și multigalactic.

Buzele mele au răspuns „OK" și, ca într-o oglindă, am înaintat unul către altul în același timp.

„Către".

Frumos cuvânt!

Afară, buze reci și umede. În sângele meu, lavă topită. Paralizat, neputincios, timid în creierul meu. Un extraordinar Don Juan în inima mea. Fiecare zâmbet la care râvnisem s-a scurs din mine revărsându-se în Mad. Și i-am simțit dinții și i-am simțit limba și i-am simțit buzele pe ale mele. Și mi-am întins mâna și mi-am plimbat degetele pe partea rasă a capului ei, simțind nenumăratele fire scurte și pielea scalpului și cicatricea și să te ia dracu', *Ling*, nu semănăm așa de tare pân' la urmă. Și nu mă simțisem niciodată mai asemănător cu tata, de care îmi era dor și care mă învățase să gândesc cu inima.

Inima mea a gândit o sută de gânduri cât timp am sărutat-o pe Mad în clopotniță:

1. Sunt un Superarmăsar de Curse.
2. Sunt un Superarmăsar de Curse.

3. Sunt un Superarmăsar de Curse.
4. Sunt un Superarmăsar de Curse.
5. Sunt un Superarmăsar de Curse.
6. Sunt un Superarmăsar de Curse.
7. Sunt un Superarmăsar de Curse.
8. Sunt un Superarmăsar de Curse.
9. Sunt un Superarmăsar de Curse.
10. Sunt un Superarmăsar de Curse.
11. Sunt un Superarmăsar de Curse.
12. Sunt un Superarmăsar de Curse.
13. Sunt un Superarmăsar de Curse.
14. Sunt un Superarmăsar de Curse.
15. Sunt un Superarmăsar de Curse.
16. Sunt un Superarmăsar de Curse.
17. Sunt un Superarmăsar de Curse.
18. Sunt un Superarmăsar de Curse.
19. Sunt un Superarmăsar de Curse.
20. Sunt un Superarmăsar de Curse.
21. Sunt un Superarmăsar de Curse.
22. Sunt un Superarmăsar de Curse.
23. Sunt un Superarmăsar de Curse.
24. Sunt un Superarmăsar de Curse.
25. Sunt un Superarmăsar de Curse.
26. Sunt un Superarmăsar de Curse.
27. Sunt un Superarmăsar de Curse.
28. Sunt un Superarmăsar de Curse.
29. Sunt un Superarmăsar de Curse.
30. Sunt un Superarmăsar de Curse.
31. Sunt un Superarmăsar de Curse.
32. Sunt un Superarmăsar de Curse.
33. Sunt un Superarmăsar de Curse.
34. Sunt un Superarmăsar de Curse.
35. Sunt un Superarmăsar de Curse.
36. Sunt un Superarmăsar de Curse.

37. Sunt un Superarmăsar de Curse.
38. Sunt un Superarmăsar de Curse.
39. Sunt un Superarmăsar de Curse.
40. Sunt un Superarmăsar de Curse.
41. Sunt un Superarmăsar de Curse.
42. Sunt un Superarmăsar de Curse.
43. Sunt un Superarmăsar de Curse.
44. Sunt un Superarmăsar de Curse.
45. Sunt un Superarmăsar de Curse.
46. Sunt un Superarmăsar de Curse.
47. Sunt un Superarmăsar de Curse.
48. Sunt un Superarmăsar de Curse.
49. Sunt un Superarmăsar de Curse.
50. Sunt un Superarmăsar de Curse.
51. Sunt un Superarmăsar de Curse.
52. Sunt un Superarmăsar de Curse.
53. Sunt un Superarmăsar de Curse.
54. Sunt un Superarmăsar de Curse.
55. Sunt un Superarmăsar de Curse.
56. Sunt un Superarmăsar de Curse.
57. Sunt un Superarmăsar de Curse.
58. Sunt un Superarmăsar de Curse.
59. Sunt un Superarmăsar de Curse.
60. Sunt un Superarmăsar de Curse.
61. Sunt un Superarmăsar de Curse.
62. Sunt un Superarmăsar de Curse.
63. Sunt un Superarmăsar de Curse.
64. Sunt un Superarmăsar de Curse.
65. Sunt un Superarmăsar de Curse.
66. Sunt un Superarmăsar de Curse.
67. Sunt un Superarmăsar de Curse.
68. Sunt un Superarmăsar de Curse.
69. Sunt un Superarmăsar de Curse.
70. Sunt un Superarmăsar de Curse.

71. Sunt un Superarmăsar de Curse.
72. Sunt un Superarmăsar de Curse.
73. Sunt un Superarmăsar de Curse.
74. Sunt un Superarmăsar de Curse.
75. Sunt un Superarmăsar de Curse.
76. Sunt un Superarmăsar de Curse.
77. Sunt un Superarmăsar de Curse.
78. Sunt un Superarmăsar de Curse.
79. Sunt un Superarmăsar de Curse.
80. Sunt un Superarmăsar de Curse.
81. Sunt un Superarmăsar de Curse.
82. Sunt un Superarmăsar de Curse.
83. Sunt un Superarmăsar de Curse.
84. Sunt un Superarmăsar de Curse.
85. Sunt un Superarmăsar de Curse.
86. Sunt un Superarmăsar de Curse.
87. Sunt un Superarmăsar de Curse.
88. Sunt un Superarmăsar de Curse.
89. Sunt un Superarmăsar de Curse.
90. Sunt un Superarmăsar de Curse.
91. Sunt un Superarmăsar de Curse.
92. Sunt un Superarmăsar de Curse.
93. Sunt un Superarmăsar de Curse.
94. Sunt un Superarmăsar de Curse.
95. Sunt un Superarmăsar de Curse.
96. Sunt un Superarmăsar de Curse.
97. Sunt un Superarmăsar de Curse.
98. Sunt un Superarmăsar de Curse.
99. Sunt un Superarmăsar de Curse.
100. Sunt un Superarmăsar de Curse dat naibii.

* * *

Am coborât înapoi prin penumbră și creierul meu era supraîncărcat, sărind de la un gând la altul ca un cimpanzeu zelos din creangă în creangă.

Iată ce știam: Ne sărutaserăm.

Iată ce mai știam: Voiam să ne fi sărutat încă.

Oare Mad își dorea și ea același lucru? Oare îi plăcuse vreun pic? Avea să mă mai sărute? Probabil că nu. Probabil că eram o jale în materie de sărutări. Probabil că sărutam ca un antreprenor aspirant pe piața închirierilor de mașini, care purta costume elegante și se dădea în vânt după biografiile lui Winston Churchill. Sau poate nu. Poate mă simțeam ca un Superarmăsar de Curse fiindcă eram un Superarmăsar de Curse. Poate una, poate alta, probabil că da, probabil că nu, în sus și-n jos din creangă-n creangă, veșnic zelosul cimpanzeu.

„Sunt omul-maimuță."

Când am revenit în biserică, Baz era așezat într-o strană cu capul lui Coco în poală, iar Nzuzi stătea lângă ei privind drept înainte, ca și cum ar fi urmărit un film.

— Ce-i așa amuzant? a întrebat Baz.

Am privit-o pe Mad. Zâmbea.

Îi plăcuse.

Îmi simțeam inima atât de plină încât aveam senzația că o să explodez în eter, creând un nou și straniu sistem solar, ai cărui locuitori se hrăneau doar cu iubire, beau numai speranță și respirau numai bucurie.

Ce galaxie însemnată ar fi asta!

Baz a făcut un semn spre partea din spate a bisericii.

— Madeline. Vic. Dânsul e părintele Raines.

Abia atunci l-am zărit pe bărbatul din colț. Chiar și în penumbra bisericii i-am observat în tăcere ochii albaștri, părul alb ca un fuior și roba neagră cu gulerul ei alb. Avea un aer cum nu se poate mai natural. Ca și cum ar fi fost plantat și ar fi răsărit, cultivat din podeaua implacabilă de piatră.

M-am gândit la cel de-al doilea Matisse în ordinea favoritelor mele: *Desertul: Armonie în roșu*. Dar mai era cunoscut și drept *Camera roșie* și numele ăsta îmi plăcea mai mult. În tablou masa e roșie, pereții sunt roșii, scaunele sunt roșii. O femeie stă la masa cea roșie și pretutindeni în jurul ei cresc tulpini, ramuri și vițe, răsărind din tot roșul acela roșu și, chiar dacă e straniu și oarecum tulburător, pare natural, pentru că e evident că viața din tablou a răsărit din roșul ăla. De unde, altminteri, să fi putut să crească?

Sigur că părintele Raines crescuse din trupul bisericii. De unde altminteri să fi putut să crească unul ca el?

El și-a dres glasul și și-a plimbat privirea de la Mad la mine.

— Văd că ați făcut cunoștință cu Iron Maiden.

A arătat cu degetul în sus și m-am gândit că poate Iron Maiden era vreun nume straniu care i se dă lui Dumnezeu.

— Clopotul, a zis el. L-am botezat după trupa mea preferată. Deși recunosc că, din păcate, a fost turnat din fier și nu din bronz și-a cam ruginit.

— Trupa dumneavoastră preferată e Iron Maiden? am întrebat eu.

— Primele lor albume, a zis preotul ridicându-și poalele sutanei ca și cum s-ar fi smuls din rădăcini și înaintând fără grabă către strane. Astea din urmă sunt o mizerie, nu crezi?

L-am privit pe bătrân de parcă era o piesă de muzeu. Ba. Nu. L-am privit de parcă ar fi fost un vicar cu gusturi alese, capabil să aprecieze discografia trupei Iron Maiden. Și, deși părea imposibil, avea ceva nemaipomenit de familiar. Îl mai văzusem undeva, deși nu știam unde.

— Ăla din față e autobuzul dumneavoastră? Rațele Domnului? a întrebat Mad.

Privirea părintelui Raines s-a luminat.

— *Gâsca* Domnului e o misiune. În fiecare an ducem o mică parte a vagabonzilor din Hackensack în sud, pe perioada iernii.

— Migraţi, a zis Mad.

— Iarna din nord e o fiară crudă cu cei fără casă, mai ales cu cei vârstnici. Din acest motiv, Coaliţia Naţională pentru Protecţia Persoanelor fără Adăpost ne-a pus în legătură cu un program din Tampa care pune la dispoziţie locuinţe subvenţionate şi îngrijire prin Medicare. Nu pot să îi ajut să-şi refacă vieţile, dar măcar am grijă să nu moară îngheţaţi. Am distribuit fluturaşi la adăposturile din localitate, invitându-i pe cei fără adăpost să vină la slujba mea de duminică după-amiază, după care o să facem o colectă caritabilă pentru benzină şi cheltuielile de călătorie. O să pornim la drum la patru fix. Punctualitatea e o artă pierdută, nu credeţi?

— Cred că aveţi mult de condus, a zis Mad.

— Iau un enoriaş cu mine şi conducem cu rândul toată noaptea. De fapt e chiar plăcut. În fine, a zis el ridicând braţele în aer ca şi cum ar fi renunţat la idee, domnul Kabongo m-a informat că sunteţi în căutarea unei fântâni a dorinţelor.

— Da, am zis eu clătinând din cap. Îmi pare rău. Nu voiam să vă irosesc timpul.

— O, dar nu îmi iroseşti deloc timpul. E chiar în spate.

...

...

— Ce anume? am întrebat eu.

— Fântâna dorinţelor. Deşi cred că e îngheţată bocnă.

...

Ne-am privit cu toţii câteva secunde, apoi Baz s-a ridicat în picioare, a luat-o pe Coco în braţe şi a pornit pe culoar.

— Mulţumim, părinte. N-o să stăm mult.

Părintele Raines a înclinat din cap şi a pornit-o pe lângă strane, trecându-şi mâna pe pereţi în timp ce se

apropia de ușa pe care scria ADMINISTRAȚIE. Și deodată am știut unde îl mai văzusem.

— V-am văzut în poze, am zis eu urmându-l de-a lungul stranelor.

Părintele Raines s-a oprit brusc lângă ușă, la numai câțiva pași de mine, cu robele lungi legănându-se ușor din cauza mișcării întrerupte.

— Părinții mei s-au cununat aici. Bruno și Doris Benucci. A fost de mult. Probabil că nu vă aduceți aminte.

Preotul m-a măsurat din cap până în picioare altfel decât mai înainte, ca și cum ar fi încercat să amplaseze trăsăturile părinților mei pe propriul mei chip. (Îmi petrecusem ore în șir încercând același lucru. Trăsăturile mele sunt niște insule de sine stătătoare.[1])

...

— Doris vrusese o nuntă în deplasare, a zis el.

Numele mamei mele suna atât de natural pe buzele lui, o familiaritate care venea odată cu experiența.

— Ce? am exclamat eu.

— Oamenii își amintesc diverse lucruri din diverse motive. Din întâmplare, eu se pare că îmi amintesc fiecare nuntă pe care am oficiat-o vreodată. Mama ta a zis că își dorea dintotdeauna să fie cununată pe malul unei ape, fie și micuțul și drăguțul nostru Ocean Grove. Dar mama ei - bunica ta - nici n-a vrut să audă. Cum zisese ea? A, da. „O nuntă adevărată într-o biserică adevărată."

Ascultând povestea, m-am simțit ca un băiețel cărând o valiză, departe, pe linia orizontului, în timp ce granița dintre Țara Cevaului și Țara Nimicului ale mele se subția tot mai tare.

— Mama ta strălucea, a zis părintele Raines. Am crezut întotdeauna că fericirea miresei e molipsitoare și, la cât de

[1] Parafrazare a poetului englez John Donne (1573-1631), care a afirmat: „Niciun om nu e o insulă de sine stătătoare" (n. tr.).

fericită părea mama ta, sunt convins că restul oaspeţilor erau beţi de euforie. Eu unul ştiu că eram. Chiar înainte să încep slujba, tatăl tău s-a întors către cei prezenţi şi a zis: „Toată lumea să ne urmeze." Apoi a luat-o pe mama ta de mână şi au ieşit pe uşa aia.

A arătat uşa din spatele lui Baz.

— Oaspeţii au fost nedumeriţi, dar mai mare le-a fost curiozitatea, cred. Cele două motive pentru care veniseră să ia parte la cununie tocmai ieşiseră pe uşa din dos. Ce puteau face dacă nu să-i urmeze? Bunica ta şi cu mine i-am condus afară şi i-am văzut pe părinţii tăi stând lângă fântâna dorinţelor şi ţinându-se de mână. În ziua aceea tatăl tău a realizat o treabă destul de impresionantă. A găsit o cale să îşi mulţumească atât soacra, cât şi viitoarea soţie. Au fost căsătoriţi în incinta bisericii şi au fost căsătoriţi lângă apă.

— N-a apărut în poze. Fântâna asta a dorinţelor.

Părintele Raines a zâmbit din rădăcinile picioarelor lui şi până la cea din urmă rămurică a părului său alb şi zburlit. S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit restul poveştii.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar imediat ce i-am pronunţat soţ şi soţie a început ploaia. Ca şi cum Dumnezeu Atotputernicul ar fi vrut să contribuie cu apa Lui la îndeplinirea dorinţei mamei tale. Toate fotografiile au fost făcute înăuntru.

Şi-a înclinat capul cu un zâmbet larg înflorindu-i pe chip.

— Ce-i?

Părintele Raines şi-a smuls din pământ picioarele-rădăcini şi a zis:

— Semeni cu ei.

Apoi s-a închis în birou.

M-am întors şi i-am văzut pe părinţii mei, tineri, sărutându-se, râzând, iubind, trăind. Şi era ceva de zis şi

despre faptul că tocmai avusesem parte de primul meu sărut în aceeași biserică unde se cununaseră ei. Și era ceva de zis și despre faptul că găsiserăm patru dintre cele cinci locuri de pe lista tatei. Și era ceva de zis despre faptul că, pentru prima oară de la moartea lui, simțeam că fac parte dintr-o familie adevărată. Erau multe lucruri de zis și, să nu fi fost nodul pe care-l aveam în gât, le-aș fi zis pe toate. Dar greutatea din rucsacul meu mă apăsa ca o mie de cărămizi, iar zumzetul din mintea mea nu se oprea și nu puteam auzi miracolele de ieri din pricina realităților de azi.

Realitățile de azi:

1. Erau probabil o sută de mici fântâni ale dorinței presărate ici și colo, lucruri pe care nu le știam și nu aveam cum să le aflu despre părinții mei.
2. Pentru că, oricât de bine aș fi crezut eu că îi cunosc, ei avuseseră o viață înainte să mă nasc eu.
3. Și părea limpede că majoritatea lucrurilor mișto li se întâmplaseră înainte de venirea mea pe lume.

MAD

L-am urmat pe Vic pe ușa din dos, pășind pe și peste și printre zăpada ce cădea și cea deja așternută. O adevărată furtună de prepoziții. Am trecut pe lângă copaci slăbănogi și tufe înalte și țepoase și, croindu-ne drum printr-un zid

de iederă netunsă, am ajuns în cele din urmă la de mult uitata fântână a dorințelor, înghețată bocnă, exact așa cum prevestise părintele Raines. Puțul arăta ca o vatră din pietre mici, așezate în cerc și, sub suprafața înghețată, monedele rămâneau la adăpost până în martie sau aprilie sau oricând ar fi decis frigul să renunțe anul ăsta.

Baz a pus-o jos pe Coco și ne-am luat de mâini, formând un cerc în jurul fântânii înghețate. Înainte să-mi ia mâna, Vic a îngenuncheat, și-a desfăcut fermoarul rucsacului și a scos urna tatălui său. S-a aplecat deasupra puțului și a lovit cu cotul pelicula de gheață, punându-și toată greutatea în lovitură.

Mi-am amintit deodată o fotografie de la nunta părinților mei, în care mama și tata erau în fața unei biserici și el o aplecase pe spate și o sărutase apăsat, în timp ce voalul mamei flutura în vânt ca un steag alb. Am încercat să mă plasez acolo, în poză, alături de ei. Unde aș sta? Ce aș face? Am încercat să mă plasez dincolo de biserică, în sanctuarul timpului însuși. Dar nu am reușit să-mi imaginez. Văzusem fotografiile, dar nu reușeam să-mi aflu locul în ele.

Asta făcea Vic acum. Împăca trecutul cu prezentul. Lua amintirile gata pregătite și se insera în ele, văzând limpede ce-ar fi putut fi.

Vic nu se uita la fântână. Contempla acel început fericit și plin de promisiuni, fiind pe deplin conștient de sfârșitul nefericit.

— Te-ai dilit, Comoară? a întrebat Coco, revenindu-și, pare-se după criza provocată de „aromele naturale“. Aduce ghinion să te bosumfli lângă fântâna dorințelor, să știi.

— Coco, i-am zis trimițându-i telepatic un „taci odată“.

— Ce?

— E OK, a zis Vic. Nu-s supărat. Dar e ciudat.

A aruncat cenușa destul de neceremonios prin mica copcă din gheață și totul s-a terminat. Și, deși nu a zis nimic, mi-a acceptat mâna pe o parte și a acceptat mâna lui Zuz pe cealaltă parte și am stat înlănțuiți în jurul fântânii, în frig, până când cineva a găsit cuvintele potrivite.

— Și și-au zis Gașca Pofticioșilor, a rostit Coco. Și au trăit și-au râs și au văzut că era bine.

Eu și Baz am repetat în cor:

— Și au trăit și-au râs și au văzut că era bine.

Dacă Vic a rostit cuvintele, eu nu l-am auzit.

VIC

Nu se poate spune că m-am trezit în liniște; mai degrabă liniștea a fost cea care m-a trezit. Vreme de doi ani adormisem cu iPodul pornit lângă mine, cu cântecul meu de leagăn pe *repeat* și vreme de doi ani mă deșteptasem cu vocea sopranelor suave în urechi. Dar nu de data asta.

M-am răsucit pe sofa, mi-am scos căștile și am ciocănit în partea din spate a iPodului. Era un model mai vechi și bateria nu mai ținea ca pe vremuri. Ghinionul meu, dat fiind că îmi lăsasem încărcătorul acasă, laolaltă cu telefonul, periuța de dinți și ochelarii de soare. Lungit pe întuneric, treceam în revistă toate lucrurile pe care le-aș fi adus cu mine dacă n-aș fi plecat de acasă într-o stare vecină cu panica, când am auzit un clic discret.

Ușa serei. Cineva fie tocmai intrase, fie tocmai ieșise. M-am uitat spre sacii de dormit: Baz, Nzuzi, Coco...

Mad dispăruse.

Mi-am coborât picioarele pe podea. Pentru a doua noapte la rând eram recunoscător pentru noile mele

haine de dormit: bluză de trening, metapantaloni, bocanci. Am pășit peste sacii de dormit și am străbătut pe vârfuri aleea centrală, evitând cu grijă lespezile slăbite, apoi mi-am pus geaca și am ieșit.

„Sunt silențios și ușor."

„Sunt luptătorul invizibil."

„Sunt o nălucă, un spion, un agent al vitezei și tăcerii."

Am trecut pe lângă șirul de sere și am traversat Canalul Peștișorului Auriu, unde Harry Connick Jr. Jr. înota la întâmplare, fără nicio grijă pe lume. Și de cealaltă parte a podului am văzut tălpile tenișilor Nike ai lui Mad târându-se pe sub gard. Trebuia să-i las suficient timp să ajungă măcar pe cealaltă parte a străzii, ca să nu mă vadă. Am numărat în gând până la zece, apoi am dat fuga către același loc, m-am trântit pe burtă, m-am rugat ca ea să nu audă zornăitul plasei de sârmă și m-am târât pe dedesubt.

„Silențios. Ușor. Invizibil. Nălucă."

Înaintea mea, Mad cotise pe o străduță laterală. Chiar și îmbrățișările piezișe ca mine știu că dacă urmărești pe cineva trebuie să păstrezi o anumită distanță. (Sigur, acum, după ce o sărutasem pe Mad, îmbrățișările mele erau puțin mai orientate spre centru ca odinioară.)

Mai întâi Mad a apucat-o pe aceeași stradă pe care merseserăm cu o noapte în urmă, în direcția fostei locuințe a bunicilor mei. Dar după un cvartal sau două a schimbat direcția. Am urmat-o furișându-mă în tăcere, trecând pe lângă un șir de case, pe unele dintre ele cunoscându-le din zilele când mă plimbam ca să evit nesfârșitele jocuri de biliard, ceasurile cu cuc și impulsurile sexuale geriatrice.

„Silențios. Ușor. Invizibil. Nălucă. Spion. Viteză. Tăcere."

Am simțit că străzile din New Milford nu se sinchiseau de ce făceau locatarii lor pe timp de noapte. Ca și cum casele și străzile și trotuarele ar fi dormit ele însele, nu numai ființele vii dinăuntrul și din preajma lor. Vremea

părea să fi înțeles și ea asta: vântul sufla mai tare, frigul era mai tăios, noaptea părea mai neagră. Mi-am tras gulerul gecii în jurul obrajilor.

Condiții excelente pentru o operațiune sub acoperire.

Mad nu se grăbea. Mergea în pas de plimbare, fără pripă. După câteva cvartale, s-a oprit brusc și s-a întors, descriind un cerc complet. Am plonjat în ultimul moment în spatele unui om de zăpadă din apropiere, dărâmându-i nasul făcut dintr-un țurțure. Am așteptat, pe peluza din față a unui străin, cu spatele lipit de locul unde ar fi trebuit să fie zona inghinală a omului de zăpadă, dacă oamenii de zăpadă ar avea așa ceva. Am numărat până la douăzeci ca să mă asigur că nu ies prea devreme din ascunzătoare, dându-mă de gol. Slavă Domnului pentru acest om de zăpadă! Pentru acest om făcut din zăpadă.

Un om de zăpadă e ceva cum nu se poate mai demn de numele său.

...

...

Mi-am scos capul de după jobenul lui la timp ca s-o văd pe Mad, acum la mai puțin de un cvartal distanță, străbătând curtea ce ducea către veranda din față a unei case. Am privit-o uluit cum a urcat treptele verandei, a deschis ușa de la intrare și a dispărut înăuntru.

Casa în care intrase Mad era bătătoare la ochi, ridicată la cel puțin douăzeci de metri de stradă, cu un spațiu liber de nouă-zece metri de o parte și de alta. Arăta ca și cum locul ei ar fi fost la țară, nu în suburbii. Într-una dintre camerele din față s-a aprins o lumină și o umbră, probabil Mad, a trecut pe dinaintea unui bovindou[1].

Acum sau niciodată.

---

[1] Fereastră ornamentală ieșită în afară din zidul unei fațade (n. tr.).

Mi-am luat adio de la omul făcut literalmente din zăpadă și am pornit pe urmele lăsate de Mad. Ajuns dinaintea verandei, am luat-o în lateral până în dreptul bovindoului. Acolo, piciorul drept mi s-a înfundat într-un șanț de scurgere ascuns sub zăpadă. Mi-am scuturat piciorul, am sărit de cealaltă parte a șanțului și mi-am lipit obrazul de fereastră unde atârna o perdea care nu acoperea însă tot geamul. Pe la marginea ei, m-am uitat înăuntru.

„Silențios. Ușor. Invizibil. Nălucă. Spion. Viteză. Tăcere."

Era o sufragerie sau asta fusese cândva. Reviste și cutii de suc erau împrăștiate pe podea, iar tăvi erau stivuite una peste alta, pline cu teancuri de farfurii de carton. Pereții n-arătau nici ei altfel: oglinzi murdare, tablouri strâmbe, imagini atât de prăfuite că nu vedeam cine era în ele. Un singur lucru din toată încăperea părea să fi fost îngrijit: rastelul cu arme.

Nu știam nimic despre arme. Dar astea păreau serioase. Nu erau niște puști din alea ca o îmbrățișare piezișă. Două dintre ele aveau lunetă și păreau ultimul răcnet. Celelalte două aveau aerul unor antichități. Dar toate străluceau, ceea ce m-a făcut să cad pe gânduri... cineva depusese o groază de efort ca să mențină curat numai acest lucru într-o încăpere atât de murdară.

Alături de rastel erau niște coarne montate pe perete, care împodobiseră probabil capul unui cerb. Dar ce știam eu? (Despre asta, nu prea multe.) Coarnele erau lungi și ascuțite, vălurind încolo și încoace cu haosul coordonat al unei pânze dese de păianjen.

Coarne și puști.

Nu era genul meu de casă.

Mad a intrat în sufrageria întunecoasă, și-a scos haina, a atârnat-o de coarnele din perete și a dispărut într-o cameră alăturată. Câteva secunde mai târziu a reapărut cu

o cutie de suc și o pungă de chipsuri. Am privit-o înaintând prin încăpere, analizându-și strategic fiecare mișcare, evitând cutiile de pizza și șervețelele folosite de parcă ar fi fost mine antipersonal.

S-a trântit pe un fotoliu din colț, a îndreptat telecomanda spre televizor și încăperea a fost scăldată în lumina lui albastră. Apoi în sufragerie a apărut o bătrână cu câte o cutie de Coca-Cola în fiecare mână, împingând gunoiul încolo și încoace cu papucii la fiecare pas.

— Bună, Jamma, a răsunat vocea lui Mad prin fereastră.

Probabil că geamurile erau subțiri ca hârtia: vocea ei suna ușor înăbușită, însă auzeam tot.

Bătrâna s-a așezat pe canapea, dar nu i-a răspuns. A deschis cu ușurință ambele cutii de suc și a început să soarbă pe rând, când dintr-una, când dintr-alta. Stânga, dreapta, stânga, dreapta, Coca-Cola la două mâini. Am rămas împietrit locului, privindu-le cum se uitau la televizor și beau Coca-Cola ca și cum ar fi fost o noapte oarecare petrecută acasă.

Deodată în încăpere a intrat o a treia persoană, un bărbat la fel de neîngrijit ca imobilul. Mi-am ținut răsuflarea, pentru că semăna șocant de tare cu tabloul meu favorit de Matisse, *Autoportret cu cămașă în dungi* (ceea ce înseamnă, presupun, că tipul semăna el însuși cu Matisse). Chelea în creștet și părul i se retrăsese cu câțiva centimetri de pe frunte. Avea o barbă stufoasă, sprâncene ascuțite, urechi mari și un nas mare, ca și cum părțile feței sale n-ar fi știut când să se oprească din creștere. Dar cei mai remarcabili erau ochii lui mari și goi. Ca și tabloul, emana ceva înspăimântător.

— M-am săturat de căcatu' ăsta, a zis bărbatul traversând încăperea ca un urs beat.

L-am privit împreună cu Mad şi Jamma cum ia calm o puşcă din rastelul de pe perete şi izbeşte cu patul ei ecranul, spărgându-l într-o explozie de luminiţe jucăuşe, sticlă şi sârme. Bărbatul s-a răsucit, cu puşca legănându-i-se în mâna stângă.

— Tu! a zis el aţintind-o pe Mad cu degetul. Ţi-am spus, futu-i mă-sa! Plec la vânătoare mâine dimineaţă, devreme, şi ultimul lucru de care am nevoie e să urle nenorocitul ăsta de televizor toată noaptea.

Îmi simţeam tot trupul paralizat, şi nu din cauza frigului. M-am retras în Ţara Nimicului şi mi-am imaginat un tablou înfăţişând această scenă. S-ar fi numit *Omul-Autoportret dând gata televizorul*.

Nici măcar Matisse nu putea face scena asta să fie frumoasă.

— Ei? a zis Omul-Autoportret.

Mad şi-a dres glasul.

— Ai dreptate, unchiule Les. Scuze.

Mi-am părăsit trupul, am plutit ridicându-mă în văzduh şi de acolo m-am uitat la Vic şi l-am văzut întorcându-se, poticnindu-se şi rupând-o la fugă în direcţia serei. Pe drum, a luat de la picioarele omului de zăpadă ţurţurele care îi ţinuse loc de nas, şi-a tras brăţara cu iniţialele GP şi şi-a extins cărăruile lui spre nicăieri.

— Nu prea adânc, a zis Vic în timp ce fugea.

Căci trecuse multă vreme. Şi când a ajuns înapoi la seră, a tras aer în piept dinaintea uşii şi a deschis-o încet, ca să nu trezească pe nimeni. Înăuntru, s-a furişat până la Raftul cu Lucruri Imposibile, de unde şi-a luat propriii blugi, evitând sângele uscat de porc, şi a apăsat materialul peste noua tăietură până ce s-a oprit sângerarea. A durat ceva, dar când a terminat s-a culcat pe canapea. În noaptea aceea a dormit chinuit şi visele i-au fost pline de

cărări încâlcite și dureroase, de unchi cu ochii pustii și cu coarne pe cap și de potopuri de Coca-Cola.

Abia a închis un ochi.

MAD

Unchiul meu avea darul nefiresc de a-și lăsa umbra în urmă. Ieșise din încăpere de câteva minute, cu pași împleticiți, dar afurisita lui de umbră stăruia printre noi, o pătură de întuneric într-o cameră deja întunecată. Am privit vechiul televizor, care nu mai era decât o cutie jalnică cu pereți din lemn, și m-am întrebat, nu pentru prima oară, ce aveam să fac.

— Haide, Jamma, am zis ridicându-mă de pe canapea. Hai la culcare!

Bun început. Bag-o pe bunica în pat. O microsoluție la o microproblemă. Mă simțeam bine acționând.

Jamma a luat o gură de Coca-Cola dintr-o cutie, apoi din cealaltă.

— Dar mi-e sete.

— Ție mereu ți-e sete, am zis aplecându-mă și apucând-o de cot.

— N-am nevoie de ajutor, a zis ea. Oi fi eu bătrână, da-s puternică...

— Da, știu. Ca un bivol.

Mi-am încrucișat brațele și i-am zâmbit în timp ce ea se ridica fără ajutor. Adevărat, era surprinzător de puternică pentru o femeie de vârsta ei. Am făcut o oprire în bucătărie ca să punem o cutie cu suc în frigider, apoi ne-am mai oprit o dată la baie, unde am ajutat-o să stea pe toaletă (din nou după proteste din partea ei).

Când au murit părinţii mei, Jamma locuia cu noi. Unchiul Les nu era fiul ei, aşa că, dacă n-aş fi fost eu, ea nici nu s-ar fi aflat aici. Dar nu aveam bani pentru un azil decent şi noi eram rudele cele mai apropiate. Unchiul Les ar fi putut s-o interneze într-un azil local sau federal, care nu costa mai nimic, dar n-o făcuse. Şi ştiam de ce.

Jamma putea să se descurce singură dacă era cazul, dar când eram acasă vinovăţia de a fi fost plecată mă copleşea şi mă pomeneam dădăcind-o probabil mai mult decât ar fi fost cazul. Mai ales mintea ei era cea care avea nevoie de sprijin şi în privinţa asta nu eram de cine ştie ce ajutor.

Am intrat în camera lui Jamma şi am ajutat-o să se bage în pat. A pus cealaltă Coca-Cola pe noptieră şi a luat o pereche de mănuşi la care lucra din zorii timpului.

— Aproape le-am terminat.

Întotdeauna mai avea puţin şi le termina, dar am dat aprobator din cap şi i-am zâmbit.

— O să fie foarte confortabile, Jamma.

— Am tot timpul mâinile reci, să ştii. Şi mi-e foarte sete.

Era o sâcâială constantă: când eram aici, voiam să fiu oriunde altundeva. Când eram altundeva, voiam să fiu aici. Oriunde mă aflam, mă simţeam vinovată că nu eram în celălalt loc.

M-am aşezat pe marginea patului ei, am luat mănuşile neterminate şi le-am pus la loc pe noptieră. Îi plăcea să aibă perna umflată, aşa că i-am umflat-o. Îi plăcea să-şi simtă capul culcat chiar pe mijlocul pernei. Am ajutat-o să şi-l aşeze exact pe mijloc.

— Cum merge şcoala, Madeline?

Pe faţa ei dragă am văzut o umbră a vechiului sine acolo unde de obicei era doar o pustietate confuză.

— Cum se cheamă universitatea aia?

Era momentul ei de maximă luciditate după luni de zile. Nu numai că își amintise că eram (sau ar fi trebuit să fiu) la facultate, dar își amintise și cum mă chema. O zi bună era una în care Jamma îmi recunoștea fața când intram în cameră, dar asta... asta reprezenta un moment rar de raționalitate.

— Bergen Community, am zis eu încet.

— Bergen Community. Sună minunat, draga mea.

Am încuviințat, înghițindu-mi nodul din gât, apoi m-am aplecat și am sărutat-o pe frunte. Era straniu, dar mă obișnuisem să fiu uitată, ceea ce făcea momentele ca acesta – momentele de amintire – și mai dificile.

Ieșind, am lăsat ușa întredeschisă în caz că avea să aibă nevoie de ceva. Camera mea era de cealaltă parte a coridorului și, chiar dacă nu mă chemase niciodată, mă simțeam mai bine știind că nu exista nicio barieră între noi. Dacă avea nevoie de mine, aveam să știu. M-am vârât sub plapumă și am aprins veioza de la capul patului. Avea un abajur de un roșu-aprins, care își împrăștia culoarea prin toată încăperea, ca într-un tablou. Am încercat să citesc, dar mintea mea hoinărea printre amintiri cu mama, cum îi plăcea să cânte în timp ce gătea, ținând spatula ca pe un microfon, sau cum trebuia să punem globurile în bradul de Crăciun în exact aceeași ordine în fiecare an. M-am gândit la tata și la felul tăcut în care mă iubea. O simțeam în îmbrățișările lui, mai grăitoare decât cuvintele. M-am gândit la Jamma înainte să se îmbolnăvească de demență: era mama mamei și erau foarte apropiate, punând mereu la cale farse sau șușotind în camera alăturată.

Eram o familie în care ne cunoșteam unii pe alții.

Și acum îl aveam pe unchiul Les. Fratele tatei, deși n-ar fi putut fi mai diferiți unul de altul. Într-o operație cu mulțimi unde mulțimea A = {Tutorii legali ai lui Mad}

și mulțimea B = {Oameni care nu dau doi bani pe Mad}, intersecția = {unchiul Les}.

Unchiul Les n-a fost mereu așa. Aveam amintiri cu el, din anii trecuți, imagini mentale care demonstrau că era un tip decent. Dar asta nu mai conta acum. Acum eram aici. Jamma era aici. Și aici și acum nu putea să existe niciun viitor.

Macroprobleme.

Am stins lumina cea roșie. În întunericul nou-născut, m-am întors pe o parte și am închis ochii. Și am ascultat. De dincolo de coridor am auzit clinchetul blând și ritmic al andrelelor lui Jamma lucrând la mănușile pe care probabil nu avea să le termine niciodată. Și de cealaltă parte a peretelui – în camera unchiului – se auzeau zgomote. Înjurături înăbușite, voci crude, din când în când un vaiet jos și răgușit. Și întotdeauna plângea, pradă stuporii provocate de alcool, până ce, inevitabil, cădea inconștient la podea.

Așa se încheia rutina lui zilnică.

În siguranța relativă a pleoapelor mele închise, mi-am amintit o zi, cu mult înainte de accident, pe vremea când mama și tata trăiau și lucrurile erau încă în ordine. În ziua aceea ne dăduseră drumul mai devreme de la școală pentru că era Ziua Dezvoltării Profesionale pentru profesori. Era în jurul prânzului, ceea ce însemna că mama și tata erau amândoi la serviciu, așa că am plecat pe jos spre casă. Apropiindu-mă, am auzit muzică ieșind printr-o fereastră deschisă și am văzut mașina unchiului Lester pe alee, ceea ce era straniu, fiindcă el rareori venea în vizită. Am urcat treptele verandei, recunoscând vocea cântăreței preferate a mamei, Joan Baez. Volumul era destul de tare. Am deschis ușa din față, am intrat și am primit o lecție: despre cât de mare era lumea și cât de mică eram

eu, despre viteza cu care adevărul se putea schimba și despre cât de puțin îi cunoșteam pe cei pe care îi iubeam.

Unchiul Les stătea în bucătăria noastră, purtând o pereche de chiloți bej și nimic altceva. Era cu spatele la mine: o aluniță pe umărul lui stâng, pielea strălucind de sudoare. Bea suc de portocale direct din cutie, ținând-o deasupra robinetului, și mici pârâiașe i se scurgeau de o parte și de alta a feței, picurând în chiuvetă. Joan Baez cânta atât de tare încât nu mă auzise intrând. Și tocmai când eram gata să-l întreb ce naiba făcea acolo, am auzit-o pe ea: vocea mamei, din dormitorul de pe hol. N-a zis decât „Lester“, dar a fost suficient. M-am întors pe călcâie, am ieșit din casă și nu m-am mai întors până la cină, când toată lumea mă aștepta de mult și Joan Baez amuțise și nimeni nu mai stătea în chiloți în bucătăria noastră, bând suc de portocale direct din cutie ca și cum ar fi fost nenorocitul lui de suc de portocale.

Nu era nenorocitul lui de suc de portocale.

De cealaltă parte a peretelui l-am auzit pe unchiul meu prăbușindu-se pe podea și încheindu-și astfel rutina zilnică. El n-a aflat niciodată că știam. Nici mama. Mă bucura gândul ăsta. Măcar murise fără să știe că aflasem cel mai rău lucru despre ea. Și măcar așa unchiul Les se simțea prea vinovat ca s-o interneze pe Jamma într-un azil împuțit. Dar eu rămâneam cu aceeași întrebare.

Mi-am deschis ochii în întuneric.

— Ce să fac?

Întunericul mi-a răspuns, ca întotdeauna, cu o tăcere totală.

ȘAPTE

NUMEROȘII FRAIERI AI SUBURBIILOR DIN JERSEY

sau

Fii un armăsar de curse!

Camera de interogatoriu nr. 3
Bruno Victor Benucci III & sergent S. Mendes
19 decembrie, 6:48 p.m.

Matisse, *Femeie pe un scaun înalt.*
Încăperea îmi amintește de tabloul ăsta.
...
— Vă place arta, sergent Mendes?
Ea soarbe din cafea și se lasă pe spate în scaun.
— Sigur că da.
— Știați că Matisse și Picasso erau prieteni? Sau nu chiar prieteni, dar... se îndemnau unul pe altul spre excelență.
— N-am știut.
— Mai devreme, când ați citit din dosarul meu, ați zis că sunt obsedat de arta abstractă. Știți de ce?
Ea clatină din cap.
— Îmi place fiindcă e unicul loc unde urât și frumos pot să fie unul și același lucru. Și dacă e ceva șocant, ceva complet altfel, ceva ce oamenii nu au mai văzut – îmi scot batista și îmi șterg cănița crăpată –, cu atât mai bine.
Uneori nu știi că simți un lucru până nu vorbești despre el. Știusem dintotdeauna că îl iubesc pe Matisse. Și fiindcă arta nu cere să explici de ce-o iubești, nu reușisem niciodată să pun degetul pe rană. Până acum.
— Tata m-a dus la Muzeul de Artă Modernă, zic eu. Acolo am văzut pentru prima oară un tablou de Matisse. Se chema *Femeie pe un scaun înalt.* Am stat în sala aia de muzeu și m-am uitat la ea mai bine de două ore.
— Cum arată?
— E pur și simplu o femeie stând pe un scaun într-o cameră cenușie. Unde se află o masă. Matisse a început

tabloul folosind nuanțe de albastru și verde, dar a încheiat prin a acoperi aproape totul cu gri. Mai puțin genunchii ei. Genunchii i-a lăsat în albastru și verde. Tata mi-a zis tot timpul: „Nu te uita la culorile care sunt acolo, V. Uită-te la culorile care nu-s." Numea asta „clocotul interior". Spunea că, dacă te uiți cu atenție, poți să vezi și în realitate culori pe care nimeni nu le vede, culori care sunt acoperite. Ceea ce e ceva dacă ții cont că Matisse a fost fauvist.

— Fauvist, rostește Mendes, deși nu-mi dau seama dacă mă întreabă ce e sau îmi corectează pronunția.

Aleg să cred că e prima variantă.

— Fauvismul e un stil de pictură care găsește valoare în culoarea însăși, zic eu. După părerea fauviștilor, culorile sunt ele însele simboluri, nu doar descrieri fizice. Și, vedeți, asta face *Femeie pe un scaun înalt* atât de grozavă.

— De ce?

— Dacă Matisse credea că într-un tablou cel mai important lucru este culoarea, de ce a acoperit-o pe toată? Cred că asta înseamnă că a înțeles clocotul interior mai bine ca oricine. Matisse știa foarte bine ce făcea.

...

— Vic, mi se pare că ne-am îndepărtat oarecum de...

— Ați fost vreodată la Muzeul de Artă Modernă?

Mendes oftează și se uită la ceas.

— De fapt nu. Dar am fost la Frick[1] de două ori. Și la Met[2].

— Ați observat vreodată că anumiți oameni se pot uita la o pictură sau o sculptură cu adevărat bună, cu mâinile încrucișate pe piept sau cu o mână la bărbie, cu ochii mijiți, și pe urmă dau din cap și spun „hmm", ca și cum ar

---

[1] Frick Collections, muzeu din New York, bazat pe colecția de tablouri a industriașului Henry Clay Frick (n. tr.).

[2] Muzeul Metropolitan de Artă din New York, cunoscut drept „Met", cel mai mare din SUA (n. tr.).

fi înțeles-o, ca și cum tabloul chiar ar însemna ceva, la un nivel profund și după aia – puf! – gata, au văzut suficient? E momentul să treacă la următorul exponat. Au luat act de tehnică, de îndemânare, de creativitate, dar au ratat ceea ce era dedesubt. Nu înțeleg cum pot oamenii să facă asta. Nu înțeleg cum pot să dea din cap, să facă „hmm“ și să plece mai departe.

— Tatăl tău a stat cu tine?

— Ce?

— Ai spus că tatăl tău te-a dus la muzeu. S-a uitat și el la tablou vreme de două ore?

— A stat o vreme. Nu știu cât. În încăperea alăturată era un exponat multimedia. Un violoncelist care cânta în fața unei fotografii gigantice. Era drăguț, dar...

— Nu era Matisse, încheie Mendes.

Încuviințez.

— Nu era Matisse.

...

...

— Tatei îi place... îi plăcea arta. Dar muzica îi plăcea mult mai mult. Ați ascultat vreodată *Duetul florilor*?

Mendes clatină din cap.

— E parte dintr-o operă.

— Nu știam că-ți place opera, zice ea.

— Păi nu-mi place, nu foarte tare. Pur și simplu...

— Dai din cap, spui „hmm“ și treci mai departe?

Zâmbesc pe dinăuntru.

— Singura dată când l-am văzut pe tata plângând n-a avut nicio legătură cu cancerul. A fost cu ani în urmă, cu mult înainte să se îmbolnăvească. Eram pe bancheta din spate a mașinii și eram suficient de înalt cât să-i văd fața în oglinda retrovizoare în timp ce conducea. Pusese *Duetul florilor* pe *repeat*. Și nu știa că-l pot vedea, dar puteam. Și el plângea. Nu mi-a plăcut asta.

Îmi înfig unghiile în încheietură. Vreau să mă doară. Amintirea tatei e mereu aproape, dar sunt momente când simt că o pierd.

— Victor.

Mendes își pune coatele pe masă și își împreunează mâinile dinaintea feței.

— Când o să se termine cu toate astea, o să te recomand cuiva. Te poate ajuta, știi? Să discuți despre toate astea cu un profesionist.

În clipa aceea cineva bate la ușă.

Mendes oftează și-și lasă jos mâinile.

— Intră!

Detectivul Ron își vâră capul în cameră și-i face semn lui Mendes să i se alăture la ușă. Ea o face și, pentru a doua oară, vorbesc amândoi în șoaptă. Nu reușesc să înțeleg mare lucru, dar aud deslușit cuvintele „încercăm în continuare". Mendes face un pas înapoi și îl privește pe Ronald de parcă abia acum și-ar da seama că e și el în cameră.

— Deci practic m-ai chemat la ușă ca să-mi spui că n-ai nimic. Doamne, Ron... OK. Unde-i locotenentul Bell?

— În biroul lui probabil.

Mendes îi cere lui Ron să aștepte în cameră cu mine cât timp se duce ea să discute cu locotenentul. Rămas singur cu detectivul Ron, îmi culc fruntea pe masă, parțial din cauza oboselii, dar mai ales ca să nu fiu silit să-i vorbesc. El umblă de colo-colo prin cameră vreme de un minut, apoi se oprește lângă birou și îmi răsfoiește dosarul.

— Ce zici de Centrul Rockefeller?

Îmi ridic fruntea de pe masă.

— Ce?

El se apleacă peste dosarul deschis pe masă și ridică lista tatei. Aproape uitasem că a rămas la Mendes.

— „Aruncă-mă din vârful stâncii noastre", citește el. Platforma de observare din vârful centrului Rockefeller, corect? Am dus-o...

Ochii îi fug către ușa deschisă, apoi revin la mine.

— Am fost în Vârful Stâncii anul trecut. E cel mai bun loc dacă vrei să vezi orașul de sus. Mai ales în momentul ăsta din an.

...

„La naiba!"

...

Sergentul Mendes reapare, îl conduce pe Ron pe hol, închide ușa și se așază.

— OK, îmi cer scuze.

Mai spune ceva, dar n-o aud. Mă refugiez în Țara Nimicului, unde mi se alătură părinții mei, tineri, cu obrajii proaspeți, îndrăgostiți lulea unul de altul, stând pe acoperișul unui zgârie-nori, cu peisajul New Yorkului în spatele lor.

Centrul Rockefeller. Vârful Stâncii.[1]

Poate că detectivul Ron nu e un pudel pursânge. Poate că până la urmă are ceva de armăsar de curse în el.

(cu două zile în urmă)

VIC

— Două zile, am zis eu.

— Tehnic vorbind, a lipsit numai două nopți, a zis Coco cu nasul în meniu, de parcă n-ar fi urmat să mâncăm orice ne-ar fi adus Margo. N-a lipsit decât o zi și jumătate, ceea ce-i o nimica toată. Hei, Zuz! Tu ce crezi, cartofii ăștia cu brânză iute conțin secrete anale de castor? Zi pe bune!

Nzuzi a pocnit o singură dată din degete.

---

[1] În engleză, *Top of the Rock* (n. tr.).

Coco a oftat și a închis meniul de la Napoleon.

— Vic, să știi că Mad avea dreptate. M-ai nenorocit.

M-am uitat la frații Kabongo, aflați de cealaltă parte a mesei. Ieri dimineață – în dimineața de după ce văzusem *Omul-Autoportret dând gata televizorul* – Nzuzi dispăruse. Fusese plecat până la prânz.

Dar ce să-i faci?

Nu era treaba mea unde se ducea Nzuzi.

— Ce frutu-i mă-sa e fosfatul de tricalciu? a întrebat Coco citind de pe eticheta din spate a unei sticluțe.

A răsucit-o ca să citească eticheta din față:

— Condimente organice. „Fosfatul de tricalciu" nu-mi sună prea organic.

Coco s-a apucat să inspecteze o sticlă de ketchup, în timp ce noi am așteptat răbdători în separeul nostru orice aranjament culinar ne-ar fi pregătit Margo pentru acea zi.

Toată ziua de ieri ezitasem între a-i spune sau a nu-i spune lui Baz ce văzusem. Acea parte din creier care favoriza gânditul cu creierul votase „da", din următoarele motive:

1. Nu putea uita imaginea unchiului lui Mad, o reproducere înspăimântătoare a autoportretului lui Matisse. (De fapt imaginea asta mă făcea să-mi doresc să-i zic lui Baz să-și ia bâta de baseball.)
2. Vânătăile de pe încheietura lui Mad – cele pe care mi le arătase pe acoperișul casei unde locuiseră bunicii mei – se explicau acum mai ușor. Știam *originea* lor. Și cunoașterea asta îmi punea o responsabilitate pe umeri. Pentru că nu poți să lași asemenea mizerii să continue să se întâmple.
3. Deși era adevărat că nutream o repulsie meteorică față de Frank-prietenul și de

> mentalitatea lui gen bagă-capul-în-nisip-și-poartă-costum (ca să nu mai pomenesc de mlădițele lui putrede, Klint și Kory), nu mă temusem niciodată că ne putea face rău fizic mamei sau mie. Dar dacă asta ar fi fost cu adevărat o problemă și altcineva ar fi știut despre ea, aș fi sperat că aveau s-o dea în vileag.

Acea parte a creierului meu care favoriza gânditul cu inima vota „nu“ dintr-un unic motiv:

1. Se părea că Mad nu-i spusese lui Baz. Ergo, voia să fie secret. Și eu voiam ca dorințele ei să rămână intacte.

Dar: asta nu era de ajuns.

Deci: aveam să-i spun.

Și: dacă Mad se supăra pe mine pentru că îi trădasem secretul, puteam trăi cu asta. Pe bune, dacă supărarea ei avea să fie singurul dezavantaj al faptului că vorbeam, îl preferam dezavantajelor de a tăcea.

— *Bonjour, mes petits gourmands!*

În timpul care îi trebuise ca să termine propoziția asta absurdă, Margo își pusese ambele mâini pe umerii lui Baz, cu o strălucire intensă în ochi.

— O să vă aduc sucurile pronto, și apa ta, Mbemba. Și cred că azi o să fiți încântați.

— De ce, mai ai banane din alea alcoolice în flăcări? a întrebat Coco.

— Mă tem că bătrânul separator de grăsime tocmai a rămas în pană de rom. Cine mai vrea banane flambate va trebui să aștepte până la noul transport de mărfuri. Nu, de data asta am ceva mai sănătos. Faimoasele mele sendvișuri în frunze de salată.

Spusele lui Margo au fost întâmpinate cu o tăcere frunzoasă.

— Scuze, a murmurat ea. Încă mai avem un surplus de salată.

— O să mâncăm și o să fim recunoscători, a zis Baz.

Margo Bonaparte l-a privit fix timp de o secundă și apoi, ca din senin, a întrebat:

— Ce mai face Rachel?

Probabil că a regretat-o imediat: ochii i s-au abătut în podea, a mormăit ceva cum că trebuia să verifice mâncarea și a dispărut. Coco a scos un pix și s-a apucat să mâzgălească ceva pe un șervețel.

— Deci ea e un Capitol anterior? am întrebat.

Baz și-a scos șapca de baseball cu Trenton Thunder și a pus-o pe masă.

— Cine?

— Margo.

— Ce te face să crezi asta?

— Ceva ce a zis Mad la puțin timp după ce v-am cunoscut. Am întrebat-o dacă aveți bani și ea a zis că aveți în oraș Capitole anterioare care vă ajută. Topher vă oferă tatuaje gratis, Norm pare gata să vă dea toată prăvălia pe mână. Mi se pare că fiecare Capitol e dornic să îți dea mai mult, nu doar o poveste. În fine. Ideea e că nu o plătești niciodată pe Margo. Și ea nu-ți cere niciodată bani. Așa că mi-am imaginat...

— Camionul cu legume.

...

— Ce?

— Acum două zile camionul ăla de legume era să te strivească ca pe-un gândac. Știi de ce te-am tras din calea lui?

Nu mă gândisem că Baz ar fi putut avea nevoie de un alt motiv în afară de cel de a-mi salva viața.

— Pentru că nu erai atent, a zis el. Nu l-ai văzut venind pe drum, dar eu da. Am văzut camionul cu legume. Aşa că te-am tras din faţa lui.

— OK.

El a băut puţină apă.

— Baz, nu înţeleg.

— Nu trebuie să înţelegi.

Căcat. Intrasem drept în asta.

— Uite, a zis el, e simplu. Pe lumea asta – în oraşul ăsta – sunt o mulţime de oameni care nu-s atenţi. Nu văd camionul cu legume care se apropie.

— Dar tu îl vezi?

El a făcut semn că da.

— De obicei. Şi-atunci de ce să nu fac ceva? De obicei oamenii stau pe margine, dau din umeri şi se uită cum se petrec lucrurile. Lucruri groaznice. Ştiu asta din proprie experienţă. Dar eu am terminat cu ridicatul din umeri. Am terminat cu nefăcutul. Oricum, poveştile lor îmi sunt utile.

N-am avut cum să nu aud glasul tatei dincolo de cuvintele lui Baz.

„Fă ceva, V."

...

Tocmai când deschisesem gura să-i spun ce probleme avea Mad, Coco a zis:

— E perfect, Zuz! Bună idee!

Alături de mine, pixul ei zbura frenetic pe hârtie în timp ce Nzuzi, înclinat peste masă, dădea aprobator din cap. Am privit-o pe fetiţa care scria cu faţa încordată, concentrată. Sărmana de ea asistase deja la prea multe tragedii. Nu avem de ce să o mai adaug şi pe asta la ele. Am sorbit din Sprite şi am decis că toată afacerea mai putea aştepta până când Coco nu avea să mai fie prin apropiere.

Margo a revenit ducând o tavă plină de salată iceberg şi castroane cu friptură, orez, fasole verde proaspătă, conopidă, varză de Bruxelles şi un sos cu aromă de arahide.

— Nota zece! a zis Coco. Va trebui să revizuiesc câteva dintre versurile astea.

Am mâncat tuspatru cu poftă și, cât ai bate din palme, masa era plină de șervețele și de farfurii linse lună. Coco și-a reluat scrisul, arătându-i din când în când lui Nzuzi șervețelul și întrebându-l ce versuri îi plăceau. Indiferent la ce lucra, el o lua foarte în serios, gândindu-se de fiecare dată înainte să-i dea răspunsul lui non-verbal.

— Ăsta-i reușit, Baz, a zis Coco cu capul aplecat, concentrată. Ar putea să devină un hit.

— O, da? a zis Baz, făcându-mi cu ochiul și apoi privind-o pe Coco cum nu se poate mai serios. Despre ce-i vorba?

— Nțț! Nu până nu-i gata. Dar să-ți zic ceva. Dacă-mi dai o mie de dolari poți să-l pui în cartea ta.

— O mie de dolari, ei?

Coco a încuviințat.

— Și e un frutut de chilipir.

— Ce zici să-ți dau șapte dolari?

— Hai să ne întâlnim la jumate: ți-l las cu patru sute.

Baz a râs și a zis că trebuie să se mai gândească.

— De unde ți-a venit ideea să scrii o carte? l-am întrebat.

— De la mama.

— Și ea era scriitoare?

Baz a aruncat un șervețel în farfuria goală, și-a împreunat brațele și a zâmbit ușor.

— Poate că într-o zi o să-ți vorbesc despre ea. Deocamdată hai să zicem că această carte a mea e un soi de moștenire de la ea. Ca urna tatălui tău.

Fusesem atât de preocupat de problemele lui Mad că, pentru prima oară de când descoperisem biletul tatei, nu mă mai gândisem deloc la listă.

— Poate c-a venit vremea să pleci, a zis el.

Eu tocmai mă străduiam să îmi scot o bucăţică de varză de Bruxelles dintre dinţi când a zis asta. M-am uitat la Coco şi la Nzuzi şi abia apoi mi-am dat seama că vorbea cu mine.

— Ce? am exclamat, lăsând varza să-şi poarte singură de grijă.

— Poate ar trebui să pleci.

M-am simţit ca şi cum părintele Raines mi-ar fi sugerat să preacurvesc.

— „Aruncă-mă din vârful stâncii noastre", a zis Baz. Presupun că tot nu ştii ce înseamnă şi asta-i OK. Ce aş vrea eu să ştiu e când te-ai gândit ultima dată la asta?

...

Nimeni nu trecea direct la subiect cum o făcea Baz Kabongo. Uneori felul ăsta direct era reconfortant, dar mă şi făcea să fiu mereu în gardă, ştiind că putea să mă întrebe orice şi oricând.

— Mă gândesc o grămadă la asta, am zis eu.

Era o minciună şi o ştiam amândoi. În ultimul timp creierul meu nu fusese în stare să gândească altceva decât Madmadmadmadmadmadmadmadmadmad.

— Tu când te-ai gândit ultima oară la asta?

Am regretat întrebarea de îndată ce am rostit-o, ştiind exact ce avea să îmi răspundă. Ce ar fi trebuit să răspundă oricine altcineva în afară de mine.

— N-a fost tatăl meu, a zis Baz. Îmi place de tine, Vic. Eşti bine-venit să stai cu noi cât ai chef. Nu-ţi spun să pleci, ba nici măcar nu spun că aş vrea să pleci. Dar ne-am înţeles să te ajut să faci chestia asta, nu s-o fac eu în locul tău. Aşa că o să repet. Poate ar trebui să pleci.

— Şi unde să mă duc?

— Acasă, Vic.

* * *

Înainte să plecăm de la Napoleon, Margo i-a dat numărul ei lui Baz pentru a o suta oară și i-a reamintit să o sune. El a băgat hârtia în buzunar și i-a zis că o să încerce.

Afară, am pornit către New Milford, trecând pe lângă Foodville. Coco s-a întrerupt din chestia la care lucra suficient cât să cerșească înghețată. Baz a zis că nu avea buget pentru așa ceva, iar Coco i-a replicat că parcă era o mamă-cloșcă.

— Tot nu înțeleg de ce nu mă lași s-o iau, pur și simplu, a zis ea.

— Știi regula mea, a zis Baz.

— Ce regulă? am întrebat eu.

Oftatul lui Coco era mai mare decât ea.

— Baz are o regulă în privința furatului. Nu fura un lucru dacă ți-l poți permite, fură-l numai dacă ei își pot permite și nu-ș'-ce alte chestii. Nu-mi aduc aminte restul.

— Nu fura un lucru dacă ți-l poți permite, fură-l numai dacă ei își pot permite și nu fura *niciodată* ce nu-ți trebuie, a zis Baz.

Am mers în tăcere câteva secunde, cu Foodville trecând prin dreapta noastră ca o țestoasă.

— Îmi pare rău, dar asta sună ca și cum ai vrea să furăm, a zis Coco.

Nzuzi a pocnit o singură dată din degete.

— Vezi? a zis Coco. Propriul tău frate e de acord cu asta. De ce nu zici: *fură numai ce-ți trebuie*?

Nzuzi a pocnit o dată din degete.

— E tot aia, a zis Baz.

— Ei bine, una dintre ele te zăpăcește de cap și cealaltă nu. E ca și cum ai zice: „Nu cumva să nu-i tragi una la ouă lui Comoară", ceea ce, îmi pare rău, dar sună ca și cum ai vrea să-i trag una la ouă lui Comoară.

Toți ceilalți au râs, dar eu nu eram decât pe jumătate atent la conversație. Mi-am potrivit pasul cu al lui Baz, în timp ce în urma noastră Coco s-a reîntors la mâzgălelile ei.

— Baz, aș vrea să discutăm despre ce ai zis...

— Ești îndrăgostit de Mad?

Întrebarea ar fi trebuit să mă descumpănească. În schimb, m-am simțit ușurat că observase cineva. Zăpada ne scârțâia sub pași.

— Poate, am zis.

— N-ai mai fost îndrăgostit niciodată? a întrebat Baz.

— Eu așa am crezut. De multe ori. Dar Mad... e altfel.

O imagine: două busole, indicând una estul și cealaltă vestul. Dragostea dintre mama și tata era una la nivel planetar. Nu conta încotro o apucau. Atâta timp cât trăiau, aveau să ajungă până la urmă în același loc. Pentru un gânditor călăuzit de inimă ca mine ideea era semnificativă. Și mi-am dat seama că, deși mă simțeam de parcă m-aș fi învârtit în toate direcțiile, busola mea indica fără șovăire spre Mad.

— Are necazuri, i-am spus.

Coco era suficient de departe și complet captivată de ceea ce scria.

— Mad are necazuri, Baz. Are nevoie de ajutor.

Baz s-a schimbat la față, dar n-am reușit să-i descifrez expresia. Privea înainte, în lungul drumului pe care mergeam.

— Cum adică?

— M-am trezit acum două nopți, când ea tocmai pleca. Am urmărit-o. Are un unchi. Și o bunică. Locuiește într-o casă nu foarte departe de livadă.

...

— Știu.

Am fost cât pe ce să mă împiedic în propriile picioare.

— Știi?

— Da.

...

...

— Ăăă. OK.

— Nzuzi a fost s-o verifice ieri dimineață.

— Nu înțeleg. Ți-a zis Mad?

Baz a clătinat din cap.

— Acum câteva luni, Nzuzi a urmărit-o, la fel ca tine. M-a trezit în noaptea aia, m-a condus până la casa ei și mi-a arătat.

— Ce ai văzut?

— Se uita la televizor. Împreună cu o bătrână. Era mizerie, dar ele păreau OK.

— Dar unchiul ei? Pe unchi l-ai văzut?

Acum că deschisesem discuția mi se părea important să înțeleagă. Voiam ca Baz să vadă tabloul pe care îl văzusem eu: *Omul-Autoportret dând gata televizorul.* Problema era că nu puteai sili pe nimeni să stea în fața unui tablou.

Baz a clătinat din cap.

— N-am văzut niciun unchi.

— Dar există un unchi, Baz.

Voiam să smulg tabloul de pe perete și să i-l vâr sub nas.

— Și e un tip groaznic. Mă tem că s-ar putea să-i facă rău.

Câteva minute, Baz n-a scos o vorbă, iar când a făcut-o am auzit în vocea lui același conflict pe care îl simțisem și eu vreme de două zile.

— OK, a zis el. Ne ducem în noaptea asta. După ce adoarme Coco.

Am încuviințat, simțindu-mă puțin mai ușurat.

Coco și Nzuzi ne-au ajuns din urmă alergând.

— Am terminat!

Mai aveam încă vreo doi kilometri până la căldura serei. Era ger de-a binelea.

— Ce-ați terminat?

Coco i-a făcut semn lui Nzuzi, care, în mod uimitor, a început să scoată sunete de beatbox.

— Yo, yo. Uh! a rostit Coco cu o voce joasă, ritmată. Să mâncăm... sendviş cu salată. Să cântăm... rap pentru salată.

Beatboxul lui Nzuzi a continuat, deşi cumva devenea din ce în ce mai complicat în timp ce Coco începuse să recite:

Gaşca Pofticioşilor i-aici şi vă spune
Sendviş cu salată – zău că-i o minune
E crocant, sănătos şi-i dulce – ai să vezi,
Dă-mi legumele tale, carnea poţi s-o păstrezi
Nu te saturi cu salată, frate, ce tot spui?
Ba e bună şi nu vreau să-mi pun pofta-n cui.
Zici că facem toţi pe şefii, stai că vezi cine suntem
Ai răbdare trei secunde că ţi-o zic după refren!

Salată... sendviş cu salată
Salată... rapul cu salată

Nici Cola, nici clasic, sunt Coke şi-i de-ajuns
Sunt din Queens şi-s o dură, n-am nimic de ascuns
Lângă mine e Baz, e bătrân da'-i hârşit
Şi alături Comoară, care-i greu de prostit.
Băiatul Zuz ţi-o zice-n faţă ca un şef frutut
Vorbeşte-n alte feluri – nu-l auzi? Ai pierdut!
Mad nu-i cu noi, da' ştii ce să faci tu
Laşi mesaj după bip, cum fac eu chiar acu'

(Biiip!)

Salată... sendviş cu salată
Salată... rapul cu salată

Gata, hai că-i de-ajuns, te-am băgat iar în şcoală
Te-am jucat cum am vrut, te-am luat ca din oală

Ascultă, băi fraiere (că eşti, toţi o ştim),
Ţi-o zic o dat', de două ori, până ne plictisim
Mă dobori, mă ridic şi-ţi repet fără teamă
Recunosc lucrul bun când apare prin preajmă
Şi-uite cum stă treaba, ascultă la mine
E pe bune, e simplu, casc-urechile bine
Dacă vrei să ştii, iată:
Pofticioşii-ţi recomandă un prânz cu salată.

Salată... sendviş cu salată
Salată... rapul cu salată

Străzile din New Milford habar n-aveau ce le lovise. Şi în timp ce cântam cântecul lui Coco o dată, de două ori, de o infinitudine de ori, m-am retras în Ţara Nimicului şi i-am văzut pe toţi fraierii din suburbiile din Jersey ascunzându-se în subsoluri şi aşteptând să se termine melodia.

Aveau să aibă mult de aşteptat.

* * *

După ce am revenit în seră, lui Coco i-a luat o eternitate până să adoarmă. Agitată cum era după succesul celui mai recent hit rap al ei, s-a vârât în sacul de dormit şi l-a rugat pe Baz să-i spună o poveste. Ergo, el a cedat şi i-a spus una din Biblie, cea cu Moise care i-a condus pe israeliţi afară din Egipt. Coco l-a întrerupt de două ori cu idei de titlu pentru cartea lui Baz (*Stâlpul de foc* sau *Biblia II: Răfuiala*). Tocmai coboram de pe muntele Sinai când a început să sforăie, moment în care Baz i-a spus lui Nzuzi să stea cu Coco fiindcă noi ne duceam să vedem ce face Mad, dar că urma să ne întoarcem repede.

Baz şi cu mine am părăsit livada împreună, ieşind în noaptea colosal de rece ca să facem ceva.

Îmbrățișările piezișe dinăuntrul meu tremurau de mama focului.

Baz a zis:

— Ăia de la Mets sunt cam penibili, să știi.

Tocmai mă târâsem pe sub gard, agățându-mi metapantalonii într-o sârmă. Baz sărise pe deasupra fără efort și mă aștepta de cealaltă parte cu tot cu remarca lui ironică.

De parcă nu mi s-ar mai fi spus asta.

— Da, știu. Dar în ultima vreme au avut câțiva ani decenți.

În timp ce mergeam către locuința lui Mad, Baz și-a scos șapca de baseball cu emblema celor de la Thunder și mi-a explicat ce palpitant era să îi privești pe viitorii tineri promițători de la Yankees. Mi-am amintit de primăvara în care eu și tata deciseserăm să devenim fani ai celor de la Trenton Thunder. Fiindcă cei din liga minoră erau afiliați echipei New York Yankees, modul lor de a juca ne oferea în avans informații despre adversar. Baseballul în clasa Dublu A însemna mai puține busculade sinucigașe, mai multe bilete câștigătoare și mai mulți hotdogi sleiți. Dar tata obișnuia să spună: „Baseballul e baseball, V. E mai tare decât să stai acasă și să tai frunză la câini."

Nu-mi plăcea când spunea „să tai frunză la câini". Acum? La naiba. Acum îmi lipsea.

Vreme de câteva cvartale, Baz a vorbit despre Thunder și despre Yankees cu entuziasmul unui fan înrăit al baseballului. Chiar și așa, eu unul nu prea puteam să înghit o echipă care prefera să cumpere jucători în loc să și-i crească (Jeter nu se pune).

Douăzeci și șapte de campionate câștigate? Drăguț. O să-mi iau cele două cupe ale mele și-o să mă duc acasă.

Dar ce să-i faci?

Probabil că avea sens, la nivel personal. Yankees erau genul „câștigă cu price preț". Cei de la Mets erau genul

„un joc bun e un joc bun“. Yankees însemnau Ruth, Gehrig, Mantle. Mets însemnau Seaver și Piazza. (Gooden și Strawberry ajunseseră amândoi să poarte uniformele Yankees, așa că tata zicea că nu se puneau.) Oricât de tare îmi displăcea s-o recunosc, cei de la Mets erau, la un anumit nivel, genul de antreprenori aspiranți pe piața închirierilor de mașini. Dar aveau inimă. Și ăsta era atuul numărul unu pentru doi gânditori hârșiți cu inima ca mine și tata.

— Ar trebui să iei în calcul să schimbi tabăra, a zis Baz.

Sugestia lui mi-a provocat o neașteptată senzație de fericire.

Prietenii tatei obișnuiau să-i spună același lucru.

Am ajuns acasă la Mad, unde l-am condus la același bovindou, prevenindu-l să nu calce în șanțul de scurgere cum făcusem eu data trecută. Baz și-a scos șapca și și-a lipit obrazul de geam ca să vadă cât mai bine înăuntru. Era în continuare dezordine, deși mai puțin ca înainte. Televizorul dispăruse, ceea ce n-ar fi trebuit să fie o surpriză având în vedere că fusese distrus. Totuși, eu fusesem pregătit să i-l arăt lui Baz ca pe o dovadă că lucrurile nu erau OK, că unchiul ei nu numai că exista, dar era chiar periculos.

După câteva minute în care nu s-a petrecut nimic, am dat ocol casei, căutând alte ferestre sau locuri de unde să putem vedea înăuntru. Îi eram recunoscător lui Baz că nu venise până aici numai ca să îmi cânte mie în strună. Sau cel puțin nu cred că așa făcuse. Îngrijorarea lui părea sinceră. Îi înțelegeam și șovăiala. Prezența noastră aici, oricât de îndreptățită ar fi fost, era o trădare evidentă a încrederii lui Mad.

Am mai verificat o dată fereastra din față și am întrezărit-o pe Mad. Avea mănuși lungi de cauciuc și părea să

facă ordine prin casă, atitudine pe care creierul meu aflat în modul „spion“ a considerat-o suspect de casnică.

Nu se vedea nici urmă de bunică. Nu se vedea nici urmă de unchi.

Totul părea să fie bine şi în ordine.

În cele din urmă, Baz a insistat să plecăm.

— Baz, stai aşa, am şoptit eu,

— Ce-i?

...

— Unde ţi-e şapca?

Şi-a dus mâna la cap instinctiv. Dar da. Dispăruse. Am căutat în sus şi-n jos, ocolind casa de două ori, dar n-am găsit nici urmă de şapcă. Baz zicea că nu-i mare lucru, dar era. Şapca aia era o legătură directă cu el şi, dac-o găsea Mad, şi-ar fi dat seama că el fusese aici. Am mai ocolit casa de câteva ori, dar, negăsind nimic, ne-am dat bătuţi în cele din urmă.

Drumul de întoarcere către livadă a fost unul tăcut. N-am discutat despre baseball. N-am discutat despre mai nimic.

* * *

Am stat culcat în întuneric, treaz, aşteptând ca zgomotele să mă anunţe că Baz şi Nzuzi adormiseră şi trăgându-mi din nou şuturi mentale pentru că uitasem acasă încărcătorul iPodului. Cel mai tare îmi era dor de sopranele suave. Cele două doamne erau aşi absoluţi când venea vorba să-ţi inspire curaj şi în clipa asta rezervele mele de curaj erau cam la limită.

Când plecaserăm de la Mad de acasă o parte din mine ştia că munca acelei nopţi nu se încheiase. O parte din mine ştia că o să revin.

Câte părţi!

Ca și cum piesele unui puzzle ar fi sosit pe adresa mea cu intermitențe, pe parcursul întregii zile. O piesă: vânătăile de pe brațele și de la încheieturile lui Mad. O piesă: mârâielile unchiului lui Mad. O piesă: un ecran de televizor lovit cu patul puștii. La început nu înțelesesem de ce se mai obosea Mad să se întoarcă. Pare-se că unchiul ei fusese prea beat sau prea apatic (sau ambele) ca să remarce absența nepoatei sale. Nu pomenise nimic despre școală sau prieteni sau măcar ceva de genul: „Dumnezeule, Mad, pe unde ai umblat?“ În mod sigur nu se întorsese de dragul lui.

Trebuia să fie din cauza bătrânei doamne. „Jamma“ îi spusese Mad. Aș fi pariat pe oricât că era bunica ei și aș fi pariat și mai mult că ea era motivul pentru care Mad se tot întorcea acasă.

...

Respirația lui Baz căpătase un ritm calm și regulat, cu pieptul ridicându-se și coborând. La fel și a lui Nzuzi. M-am răsucit pe canapea și mi-am coborât fără zgomot picioarele pe podea. De unde stăteam le vedeam ochii închiși, ceea ce era bine pentru mine.

M-am furișat pe aleea centrală, mi-am luat haina din cuier și am ieșit din seră. Afară vântul nopții mi-a transformat cănița crăpată într-o înghețată pe băț. Am străbătut în fugă livada și podul și tot drumul până la gard și eram pe punctul de a mă târî pe dedesubt când am auzit pe cineva tușind o singură dată.

Am înghețat.

...

...

Cel mai apropiat tufiș sau copac era abia la zece metri distanță. Nu aveam unde să mă ascund.

— Domnule Maywood? am zis cu vocea mai subțire ca o ață.

Niciun răspuns.

— Cine-i?

...

...

...

Nimic.

Numai noaptea liniştită şi zăpada.

Am încercat să mă conving că tusea nu fusese decât o născocire a imaginaţiei mele.

„Fii un armăsar de curse, Benucci. Fii un frutut de armăsar de curse."

Am trecut pe sub gard şi, pentru a doua oară în noaptea aceea, mi-am agăţat metapantalonii în plasă. M-am desprins şi am refăcut drumul nostru de mai devreme, dar de data asta în fugă. Simţeam, brusc, că aşteptasem prea mult. În mintea mea răsăreau imagini oribile, dar cea mai rea dintre ele era aceasta: faţa lui Mad în locul televizorului.

Frumoasa ei tunsoare punk, o manifestare a simultaneităţii contrariilor extreme.

Zâmbetul şi cântecul ei.

Ea însăşi.

Am alergat mai repede.

Cât mai repede.

Până am ajuns acolo. În acelaşi loc.

Sub bovindoul din faţă.

Piciorul drept mi-a fugit de sub mine. Am înjurat, extrăgându-l din acelaşi canal acoperit cu zăpadă în care călcasem mai devreme, şi atunci am văzut-o: o şapcă având emblema Thunder. Uşurat, am luat-o şi mi-am pus-o pe cap. Asta a adăugat o măsură suplimentară camuflajului meu (deşi, pentru că nu aveam de fapt niciun fel de camuflaj, şapca nu era o măsură suplimentară, era o măsură şi punct).

Am ocolit șanțul de scurgere și m-am uitat pe fereastră.

Da, Mad chiar făcuse curățenie. Și realizase destule în ora care le trebuise fraților Kabongo ca să adoarmă. Revistele și cutiile de pizza, cutiile de suc și sticlele, farfuriile de carton îmbibate cu grăsime, praful și murdăria, toate dispăruseră. De fapt, să nu fi fost nenorocitul de rastel cu puști de pe perete și coarnele montate alături, aș fi crezut c-am greșit casa. Am așteptat câteva minute, ca să văd dacă nu cumva Mad avea să apară cu o Coca-Cola, trântindu-se în fotoliu ca data trecută.

Nimic. Nici urmă de Mad, de Jamma sau de Omul-Autoportret.

M-am aplecat și am ocolit în fugă latura casei.

„Silențios. Ușor. Invizibil. Nălucă. Spion. Viteză. Tăcere."

În partea cea mai îndepărtată a casei o lumină aprinsă strălucea într-o fereastră. Era difuză și vag roșiatică, asemenea unui far pe timp de furtună. Perdeaua era trasă, suficient de subțire ca să lase lumina să treacă, dar destul de groasă ca să nu pot vedea înăuntru.

În spatele casei, am pătruns într-un patio cu mobilier de grădină ruginit, un grătar, o bancă de piatră și o masă care părea să nu mai fi fost folosită de secole. Două uși glisante din sticlă dădeau din casă în patio. Fără draperii de data asta, doar jaluzele lungi, verticale.

Nu erau trase.

Mi-am lipit fața de sticlă și am observat în tăcere dotările și culorile unei bucătării americane tipice: frigider bej, prăjitor de pâine argintiu, cuptor cu microunde de culoare neagră, aragaz cafeniu. Am mai observat în tăcere încă ceva, imediat sub suprafață.

„Nu te uita la culorile care sunt acolo, V. Uită-te la culorile care nu sunt."

Întotdeauna bănuisem că tablourile lui Matisse erau însuflețite, că mă examinau cu aceeași atenție cu care le examinam eu pe ele. Mă întrebasem dacă își puteau simți propriile culori, mai ales pe acelea care fuseseră acoperite. Și mă întrebasem despre Matisse însuși, ce o fi însemnat pentru un fauvist să acopere toate culorile acelea strălucitoare, centimetru cu centimetru, cu tonuri stinse. Câtă stăpânire! Dar meritase. Figurile din tablouri își simțeau culorile indiferent dacă noi le vedeam sau nu.

M-am retras în Țara Nimicului și am simțit o vibrație ca un puls, o explozie de culoare dedesubtul acestei bucătării: roșu.

Atâta roșu.

Am pus mâna pe mâner și am descoperit că ușa era descuiată.

* * *

Aerul din bucătăria bej-roșie era doar puțin mai cald decât acela de afară.

Așa mi-am dat seama că intrasem.

Covoarele miroseau a pisici, a pizza veche și a dezinfectant.

Așa mi-am dat seama că ajunsesem în sufragerie.

Pereții goi m-au privit, șușotind despre amintiri îndepărtate.

Așa mi-am dat seama că mă aflam în hol.

— Ce părere ai de ele? m-a întrebat ea în șoaptă, stând în pat pe întuneric, în cămașă de noapte și papuci, cu două cutii de Coca-Cola pe noptiera alăturată. În sfârșit mi-am terminat mănușile!

Și-a întins amândouă mâinile către mine, admirând mănușile roz și pufoase pe care le purta.

— Mi-e cald. În sfârșit, mi-e cald.

Așa mi-am dat seama că tocmai o cunoscusem pe Jamma.

Tăcerea a fost întreruptă de un scâncet, ca al unui animal, dar mai supus, mai disperat și înăbușit.

Așa mi-am dat seama că Mad era acolo.

Ușa încăperii de pe cealaltă parte a holului era întredeschisă. Mi-am lipit ochiul de crăpătură. Interiorul, roșul, penumbra, încăperea cu perdeaua trasă.

Așa mi-am dat seama că Mad avea necazuri.

Omul-Autoportret stătea pe podea cu spatele la mine. Cuvintele nu îi erau numai împleticite, ci pline de venin, ca și cum s-ar fi urât pe sine din pricina a ceea ce spunea. Prin crăpătura ușii l-am văzut ridicând o palmă imensă, deschisă și coborând-o cu putere.

Un țipăt. Și plânsete.

— Nu ți-a dat nimeni voie să te atingi de poza aia, a zis Omul-Autoportret ducând o sticlă la gură și dând pe gât ce mai rămăsese în ea din câteva înghițituri zdravene.

Picioarele erau cea mai calmă parte a corpului meu: s-au răsucit, m-au purtat pe lângă camera lui Jamma, au găsit drumul spre sufragerie, au trecut pe lângă coarnele montate pe perete de care atârna haina lui Mad și s-au oprit în fața rastelului cu puști. M-am întins, am luat de la locul ei de onoare arma care părea cea mai grea, m-am întors și, calm, am revenit în camera roșie.

N-aș fi în stare să împușc pe cineva. Chiar dacă gânditorul cu inima ar reuși să apese pe trăgaci, nu știu dacă gânditorul cu creierul ar ști cum s-o facă. Dar concluzia la care a ajuns inima mea cea practică a fost următoarea: o pușcă mare și grea e la fel de bună ca o bâtă de baseball.

Mi-am tras pe ochi șapca cu Thunder a lui Baz și am dat ușa în lături. Picioarele au continuat să meargă până când am ajuns lângă Omul-Autoportet. Stătea deasupra lui Mad, țintuind la podea brațele și picioarele Frumuseții

mele Stoice, cel dintâi sărut al meu şi cea dintâi iubire, cea dintâi în toate. M-am gândit la apropierea lui Mad şi la cuvântul „împreună", la Vortexul Hinton şi la cum era când te simţeai ca un „eu", la vocea ei cântând încet despre gropi de gunoi şi false începuturi şi la semnificaţia lui Altneu, la simultaneitatea contrariilor extreme şi la momentul în care ne comparaserăm încheieturile pe acoperişul bunicilor mei decedaţi, toate vânătăile alea, iar Omul-Autoportret era vinovat, vinovat, vinovat...

...

S-a întâmplat repede.

Ca şi cum trupul meu ar fi avut un buton de derulare rapidă şi cineva ar fi apăsat pe el. Am ridicat puşca deasupra capului, am coborât-o punând în lovitură fiecare dram din mine şi am văzut picturile mele preferate de Matisse devenind una când Omul-Autoportret s-a prăbuşit în *Camera roşie*.

Am lăsat puşca să cadă pe podea.

— Sunt un superarmăsar de curse, am zis.

Şi aşa mi-am dat seama.

OPT

TOTU-I NUMAI TRANDAFIRI

sau

Când am deschis ușa

Camera de interogatoriu nr. 2
Madeline Falco & detectiv H. Bundle
19 decembrie, 7:13 p.m.

Mai văd sângele şi acum. Pe tot, ţâşnind ca apa dintr-un furtun. Şi ochii lui, stingându-se. Şi ochii ceilalţi, arzând ca un foc.

— Madeline, zice Bundle dând pe gât ce i-a mai rămas din cafea.

Îmi mut greutatea pe cealaltă coapsă.

— Odată am avut o pisică pe care-o chema Justin.

— Ce?

— De ziua mea, când am împlinit doisprezece ani, tata a adus acasă o pisicuţă. Era femelă, dar, când mama m-a întrebat ce nume să-i dăm, am zis: „Hai să-i spunem Justin!“ Aveam doişpe ani, la ce te aştepţi? Şi Justin i-a rămas numele. Când mama şi tata au murit, Justin a venit cu mine la unchiul Lester acasă.

— Madel...

— Unchiul meu avea un peşte cântător dintr-ăla electronic. Ţi-i aminteşti? Ăia care se întorceau după tine şi-ţi cântau?

Până şi Bundle şi-a dat seama că nu trebuie să mă întrerupă acum. Fredonează pe sub mustaţă, cu voce joasă şi falsând.

— *Take Me to the River*, zice el. Al Green, nu?

— Asta-i melodia. Nu ştiu cine o cântă. În afară de peşte adică.

Preţ de un moment, zumzetul discret al reportofonului digital răsună ca un greiere în tăcerea care s-a lăsat. Nu văd decât ochii: o pereche stingându-se, alta în flăcări.

Dumnezeule...

— Pisica Justin ura idioţenia aia de peşte. Nu avea încredere în el, dar era prea curioasă ca să-l lase în pace. Se cocoţa pe spătarul canapelei ca să poată ajunge pe peretele unde era prins. Îl adulmeca, dădea cu gheara... cred că nu era sigură dacă să se repeadă la peşte, să fugă de el sau să-l mănânce. Treaba asta îl scotea din minţi pe unchiul Lester. Spunea că dacă nu-mi controlez animalul o să-l controleze el. Trebuie să înţelegi că... adică treaba-i că unchiul Lester n-a fost dus cu pluta de la început. Când eu şi Jamma ne-am mutat la el, mai întâi a fost chiar drăguţ. Întristat, dar nu rău. Se străduia, să ştii. Numai că...

— Madeline, despre ce vorbim aici?

Mai iau o înghiţitură de apă, ultima din pahar. Tăietura din buza de jos încă îmi sângerează şi nici nu pomenesc despre durerea pulsândă din spate şi coapse.

— Într-o zi m-am întors de la şcoală şi Justin dispăruse. Am căutat peste tot, am întors toată casa cu susul în jos. Am ieşit în curtea din spate, dincolo de mobila de grădină şi de grătar, până la marginea proprietăţii, unde un pârâu puţin adânc curgea prin spatele casei. Acolo am găsit-o, udă leoarcă, mişcându-se odată cu curenţii slabi ai apei... era imposibil să-mi dau seama de cât timp era acolo. Avea ochi ca de păpuşă sau de marionetă... Nu păreau morţi. Păreau să nu fi fost niciodată vii. Şi atunci, în spatele meu, printr-o fereastră deschisă am auzit pe cineva cântând în casă.

Îmi şterg lacrimile, îl privesc pe Bundle drept în ochi şi fredonez încet.

(cu două zile în urmă)

MAD

Vic a lăsat pușca să cadă pe podea.

— Sunt un superarmăsar de curse, a zis el.

L-am recunoscut cu greutate sub șapca de baseball a lui Baz, dar nu prea puteam să văd mare lucru în clipa aia. Aveam un ochi umflat și complet închis. Mă durea ca și cum m-aș fi ars sau aș fi avut cioburile de sticlă în el. M-am ridicat în capul oaselor ca prin vis, m-am aplecat și am verificat pulsul unchiului Les.

— Trăiește.

Mâna lui Vic era pe umărul meu.

— Ești OK?

Totul era încețoșat, ca și cum aș fi privit printr-o perdea de duș mucegăită. Îndărătul meu, Vic a zis ceva despre chematul poliției și am observat, ca prin ceață, că ieșise din încăpere. Simțeam că tot restul vieții mele avea *să fie așa, o înșiruire* de întâmplări neclare, la care aveam să asist fără să înțeleg ce ziceau sau făceau ceilalți. L-am privit pe unchiul Les cum respiră, sus și jos, înăuntru și în afară: viața pretinde toate direcțiile. Are nevoie de du-te și de vino, de simultaneitatea contrariilor extreme. *La picioarele lui zăcea o sticlă goală și deodată, la fel de* brusc ca atunci când mă învăluise ceața, am tras în lături perdeaua de duș și totul a devenit clar.

M-am întors și am fugit clătinându-mă din cameră. Coapsa mea stângă, cea care îndurase cea mai mare parte a greutății unchiului Lester, pulsa *dinăuntru spre afară.* Am închis ușa și am căutat ceva cu care s-o baricadez. La capătul holului se afla un vechi șifonier. M-am dus lângă el, mi-am lipit spinarea și umerii de o latură și l-am împins, dar abia s-a clintit.

Vic s-a întors în fugă.

— Am chemat poliția.

— Ajută-mă cu ăsta.

Vic a șovăit.

— Cred c-ar trebui să plecăm.

— Ce? Nu!

— Mad, l-am lovit. Dacă-i... Nu știu. Și polițiștii o să pună tot felul de întrebări.

Am arătat către dormitorul lui Jamma, unde bunica mea stătea în pat admirându-și mănușile de parcă întreaga lume nu și-ar fi ieșit din țâțâni.

— N-o părăsesc. Acum ajută-mă cu ăsta.

Vic și-a scos șapca lui Baz, a pus-o pe șifonier și m-a ajutat să îl împing până când acesta a acoperit perfect ușa dormitorului meu. Și nu știu dacă a fost din cauză că o vedeam pe Jamma sau a gândului că tocmai chemasem poliția să mă apere de propriul meu unchi sau a faptului că lucrurile merseseră prost de atâta vreme încât uitasem că ăsta era un motiv pentru care puteai chema poliția, dar în clipa aia am simțit că puțina mâncare pe care o înghițisem în acea zi îmi fierbea în stomac.

— O să vomit.

Am fugit în baie, am trântit ușa în urma mea, m-am împleticit către toaletă și am vomitat. După aia mi-am vârât fața sub robinet și am lăsat apa rece să îmi curgă peste ochiul umflat. Pe un colț al blatului chiuvetei se afla o fotografie înrămată, catalizatorul evenimentelor acelei seri. Am oprit apa, am luat poza și m-am pomenit privind o nălucă.

În casă nu existau fotografii ale părinților mei. Unchiul Les avusese grijă de asta. Eu aveam o cutie întreagă, pe care o țineam ascunsă în șifonier. Cândva fuseserăm o familie, cu costume de Halloween confecționate în casă și vaze sparte, dinți scoși și prăjituri pentru Moș Crăciun,

pedepse cu pusul la colţ şi seri de film... şi acum nimic. Ori de câte ori puteam, îmi petreceam puţin timp cu ceea ce îmi mai rămăsese: fotografiile. Şi în acea zi găsisem fotografia aia. Nu-mi aduceam aminte când fusese făcută, pentru că aşa funcţionează familiile. Trăieşti împreună cu oamenii ăştia; ocupă spaţiul tău şi tu pe al lor şi, chiar dacă lucrurile pe care le faceţi împreună nu necesită atestări documentare, uneori documentele apar. Şi iată-ne în poza aia, tustrei, fericiţi împreună, radiind de mulţumire, stând pur şi simplu, făcând ceva sau nefăcând nimic, oricum nu conta.

Şi mi-a plăcut. Aşa că am înrămat-o şi am pus-o pe blatul chiuvetei de la baie. Nu ştiu ce-am crezut. Că poate unchiul Les n-avea să se supere. Dar ştiam mai bine de-atât. M-am gândit la ziua aia când mă întorsesem acasă mai devreme şi îl descoperisem bând suc de portocale care nu-i aparţinea. M-am gândit la tonul cochet al mamei, răsunând din dormitor, şi am înţeles că se iubiseră. Unchiul meu se îndrăgostise de soţia fratelui său şi, deşi moartea ei era un motiv suficient ca să-l fi împins să bea până nu mai ştia de el, să o lovească pe fata care nu era altceva decât un memento al unei iubiri la care el nu avea dreptul şi să îndepărteze orice dovezi fotografice, ştergând-o practic pe mama din amintirea lui, n-aveam de gând să-l las s-o şteargă şi dintr-a mea.

Am pus fotografia înrămată înapoi pe bufet, aşezând-o cu grijă în picioare.

M-am privit în oglindă şi am încercat să-mi aranjez puţin părul. Vânătăi şi cicatrice şi un ochi umflat...

— *Sunt o groapă de gunoi plină de false-nceputuri.*

Am cântat cuvintele într-o şoaptă, aşa cum făcea Elliott Smith, aşa cum trebuie cântat cântecul tău favorit.

— *Şi n-am nevoie de acordul tău ca să-mi îngrop iubirea...*

De cealaltă parte a uşii: un bubuit sonor.

— Vic? am zis tare.

Nimic.

„Respiră!“ Înăuntru şi afară. „Respiră!“

În mintea mea am auzit cântecul lui Vic, opera aceea de o frumuseţe dezarmantă, şi am auzit cântecul meu, *Coming Up Roses*, contopindu-se în cel mai glorios potpuriu din toate timpurile. Când am deschis uşa, timpul a încetinit şi am văzut totul până în cele mai mici amănunte.

Când am deschis uşa, mi-a părut rău că nu am terminat ce începuse Vic, ridicând puşca de jos şi punând capăt vieţii unchiului meu cât avusesem ocazia.

Când am deschis uşa, am văzut în mintea mea vechiul şifonier şi am înţeles de unde venise bubuitul acela.

Când am deschis uşa, l-am văzut pe unchiul meu ţinându-l pe Vic de la spate, cu braţele musculoase înfăşurate ca un piton în jurul gâtului lui, tăindu-i răsuflarea şi nelăsându-l să-i scape. Se aflau în mijlocul sufrageriei proaspăt ordonate, iar Vic era stacojiu la faţă şi pe gâtul lui am zărit un mic punct roşu strălucitor unde vârful ascuţit al sticlei sparte a unchiului Les îi întâlnise pielea.

Când am deschis uşa, n-am auzit nimic cu excepţia celor două cântece ale noastre plutind prin casă ca nişte petale de trandafir filmate cu încetinitorul.

N-am auzit nimic...

NOUĂ

COCA-COLA

sau
Ăsta e sfârşitul

```
Camera de interogatoriu nr. 3
Bruno Victor Benucci III & sergent S. Mendes
19 decembrie, 7:46 p.m.
```

Mendes ține creionul între degetul arătător și degetul mare și mâna i se odihnește pe dosarul din fața ei.

— În după-amiaza asta ai deschis discuția trecând în revistă toate fetele de care te-ai îndrăgostit. Am discutat despre artă și familie și despre dificultățile tale.

...

— Și?

— E ceva ce-mi scapă?

— La ce vă referiți?

— Vic, tu îmi spui povestea asta și eu te ascult cu plăcere, dar tragi de timp și vreau să știu de ce.

...

— Cât e ceasul? o întreb.

— E a doua oară când mă întrebi. Ce contează?

Înainte să pot să inventez ceva, Mendes se ridică, ocolește masa până ajunge în spatele meu, se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Victor, vreau să știu tot ce știi. De ce îl protejezi în continuare pe Kabongo? Ai spus că erai în casă când s-a întâmplat: OK, bine, te cred. Dar nu mă mai aburi. Zi-mi ce ai văzut!

...

— Știți cum se traduce *fauve*, domnișoară Mendes?

— Animal sălbatic.

O spune ca și cum n-ar conta, ca și cum s-ar fi așteptat s-o întreb asta.

— Înțeleg, zice ea cu urgență în glas și cuvintele ei șoptite îmi gâdilă urechea. Clocotul interior. Înțeleg. Dar,

Vic, tu nu ești Matisse. Asta nu e artă abstractă și tu nu ești un fauvist. Nu poți să transformi chestia asta în ceva frumos oricât cenușiu ai arunca peste culori. Știi ce cred? Cred că ești un puști care a văzut ceva care l-a băgat în sperieți.

Mă retrag în Țara Nimicului. Acolo se spun puține cuvinte și toată frumusețea e abstractă. Acolo se face troc cu întrebări și rănile se vindecă. Acolo mamele nu se schimbă și tații nu mor.

— Victor! De ce l-a omorât Baz Kabongo pe unchiul lui Mad?

Mă retrag în Țara Nimicului, unde sopranele zboară.

— Nu el a făcut-o, domnișoară Mendes.

(cu două zile în urmă)

VIC

Ăsta e sfârșitul. N-a mai rămas nimic de cumpănit. Lumina mea roșie pălește, aproape stinsă. Oceane mă despart de magia clopotniței unde am sfidat matematica și tot restul sărutând-o pe cea mai minunată fată pe care o cunosc. Sunt singur într-un cocon întors pe dos. Atâtea morți evitate la milimetru: alunecarea pe stânca înzăpezită a Observatorului Rockefeller și o cădere de la înălțimea Palisadelor; ratarea la mustață a camionului de legume; multele mele fațete topite într-una singură în timp ce deveneam piatra înălțându-se prin aer, zăngănind în contact cu tunul de punte și scufundându-se cu un plescăit în apa întunecată a râului Hackensack. O să mă scufund până jos de tot și o să exist acolo pentru eternitate fără ca nimeni s-o știe.

...

Mad încremenise în ușa băii. Mă privea fix. Timpul nu mai era materie sau sunet, nu mai era iute sau încet, era numai o separație. Omul-Autoportret mă ținea din spate, apăsând instrumentul separării în pielea gâtului meu, croind încet o nouă cărăruie, o cărăruie ce ducea în întuneric, trăgându-mă după ea...

Și, deodată... sunetul a revenit.

Cineva, pocnind de două ori din degete.

MAD

Zuz s-a ivit de nicăieri.

Cel dintâi pumn l-a nimerit pe unchiul Les în obrazul stâng și acesta a făcut câțiva pași împleticiți înapoi. Sticla spartă i-a căzut din mână. Vic, eliberat din strânsoarea lui, s-a prăbușit pe o parte. Zuz l-a pălmuit pe unchiul Lester peste față o dată, de două, de trei ori. Unchiul Les a dat și el, nimerindu-l pe Zuz peste gură, dar nereușind să-l deruteze.

Mi-am redescoperit brusc picioarele și am dat fuga către Vic, ajutându-l să se ridice. Am tras un șut rămășițelor sticlei, trimițându-le în cealaltă parte a încăperii, unde au aterizat lângă haina mea, care zăcea pe podea, și în ciuda nebuniei din jur tot am găsit că era ceva incredibil de straniu.

„Cum a ajuns haina mea pe podea?"

Deasupra ei, pe perete, se afla rastelul cu puști, cu trei arme în el și a patra încă pe podeaua camerei mele. Alături de el, în locul unde fuseseră coarnele atât de prețuite de unchiul Lester, montate pe o plachetă, nu se mai vedea

decât conturul acesteia pe perete, un loc deschis la culoare, unde anii de soare, praf și mizerie nu reușiseră să ajungă.

Coarnele de culoarea fildeșului dispăruseră.

M-am reîntors să privesc încăierarea și l-am văzut pe unchiul Lester încercând să administreze o ultimă lovitură nesigură și ratând de departe. Zuz nu l-a mai lovit și el. Câștigase și o știau amândoi. Într-un ultim gest, l-a îmbrâncit cu putere pe unchiul Lester în umbra holului și am așteptat să aud zgomotul trupului lovind podeaua, dar nu asta s-a întâmplat. În schimb, am auzit un alt sunet: lichid și scrâșnit și rău-prevestitor. Și unchiul Les s-a ivit cu pași împleticiți din umbră, cu ochii stinși, nu ochii unei făpturi muribunde sau moarte, ci ochii cuiva care nici nu fusese vreodată viu, ochii unei marionete, ai unei păpuși. Mai văzusem privirea aia și înainte, dar n-aș fi putut spune unde anume.

Și am văzut coarnele de culoarea fildeșului ieșindu-i din gură ca și cum le-ar fi vomitat, după ce vârfurile lor ascuțite îi străbătuseră craniul dinspre ceafă spre față, ca o scobitoare înfiptă într-un strugure copt. Scobitoarea s-a mișcat încet, în timp ce sângele țâșnea ca dintr-un hidrant spart și, alunecând centimetru cu centimetru îndărăt, coarnele au ieșit pe unde intraseră, dispărând în cele din urmă împreună, ca și cum unchiul le-ar fi înghițit la loc.

L-am văzut pe unchiul Les căzând la pământ. Coarnele pe care atâta le iubise și pe care le admirase atâta timp în locul lor de pe perete, fără să bănuiască o clipă că aveau să-i aducă pierirea.

Mi-am văzut bunica stând în ușă în papuci, cu partea din față a cămășii de noapte stropită de sânge. Ținea coarnele roșii și strălucitoare în mâini și ochii ei i-au găsit pe ai mei și n-am mai văzut niciodată o flacără ca aceea. Era

străveche și primordială, privirea unei mame apărându-și vizuina cu pui. Era complet lucidă. Tot trupul i s-a înfiorat o clipă din cap până în picioare, așa cum se scutură un animal care s-a udat. Apoi privirea i s-a încețoșat și și-a coborât ochii către mănușile din mâinile ei, de parcă acestea ar fi acționat de capul lor.

— Dar tot mi-e sete, a zis Jamma încet, continuând cine știe ce conversație imaginară.

A lăsat coarnele să cadă pe podea, s-a răsucit și a pornit spre bucătărie.

— Tare mi-e sete!

ZECE

ŞI CHIAR CU ÎNFLĂCĂRARE

sau

Moleculele tenace ale şansei

```
Camera de interogatoriu nr. 2
Madeline Falco & detectiv H. Bundle
19 decembrie, 8:11 p.m.
```

După ce praful norului atomic se împrăştie, în încăpere se lasă o tăcere nefirească.

— Nu te cred, zice Bundle.

— Crede ce vrei.

— Mad, haide! Îmi spui... susţii că bunica ta a făcut-o. Bunica ta de optzeci şi ceva de ani.

— E zdravănă ca un bivol, frate.

Uşa se izbeşte de perete şi o femeie se îndreaptă spre mine, ignorându-l complet pe Bundle.

— Madeline, sunt sergentul Mendes. Vreau să-mi spui numele bunicii tale.

În spatele ei e Vic. Îi zâmbesc şi el îmi răspunde cu un zâmbet interior şi, pentru prima oară după ore în şir, respir cum trebuie şi, Doamne, ce dor mi-a fost de el.

— Numele ei, te rog, zice sergentul Mendes.

— Aţi dus-o la spital şi nu ştiţi cum o cheamă?

— N-am dus-o eu personal. Cum o cheamă?

— Olivia.

— Olivia şi mai cum?

— Chambers.

Bundle oftează şi îşi încrucişează mâinile la ceafă.

— Sarah, te rog. Asta-i o tâmpenie!

Mendes se apleacă spre reportofon şi rosteşte:

— Interogatoriul lui Madeline Falco realizat de către detectivul Bundle s-a încheiat la ora – se uită la ceas – opt şi treisprezece minute p.m.

Opreşte aparatul şi îl priveşte pe Bundle.

— Eu nu cred că e, Herman.

Eu și Vic rămânem în încăpere, tăcuți, în timp ce sergentul Mendes și detectivul Bundle ies pe culoar. La ieșire, Bundle nu închide ușa, așa că auzim aproape tot. Mendes îl trimite pe Ron (un alt polițist probabil) să îl sune mai întâi pe locotenentul Bell, apoi să dea telefon la Centrul Medical Regional din Bergen și să îi anunțe că poliția vine să o ridice pe Olivia Chambers. Apoi mobilizează crema poliției din Hackensack și o trimite să verifice încăperea din dos de la Babușka, localul Napoleon – orice loc unde s-ar putea ascunde Nzuzi Kabongo –, trimițând niște polițiști și în livadă, în ultima seră de pe dreapta, cu ordinul de a aduna orice ADN și amprente găsesc și orice discuri, mai ales cele ale trupei Journey.

— Știam eu că ne-am pripit, zice ea. I-am spus locotenentului Bell, dar – la naiba! Trebuia să fi insistat mai tare!

— Sarah, ADN-ul nu minte. Povestea asta pe care o spun ei nu-i...

Mendes reintră în încăpere, aparent neinteresată de părerea lui Bundle. Bundle se aține aproape și în expresiile contrastante de pe fețele lor, în limbajul diferit al trupurilor lor – al ei vibrând de urgență, al lui vibrând de... ei bine, de dorul cinei – e ceva care îi reprezintă perfect pe fiecare. Mendes a preluat comanda și toți cei din încăpere o știu.

— Trebuie să vorbesc cu Nzuzi *pronto,* zice ea. Știți unde e?

Madifestul proclamă: „Când se despică firul în patru, evită spiritul întrebării și răspunde numai ce ai fost întrebată."

— Nu, zic eu.

Vic mă privește și nu spune nimic.

— Sarah, hai să analizăm faptele, zice Bundle ridicând degetul mare de la mâna dreaptă. Șapca de baseball.

Pe șapcă e ADN-ul lui Kabongo și șapca a fost găsită la locul crimei.

— Ah, zice Vic.

Cuvântul parcă se scurge din el, dar aud revelația ascunsă dedesubt. Am și eu aceeași revelație, pentru că mă tot întrebasem ce i-a cășunat poliției pe Baz. În mod sigur nu-i vorba doar de șapcă.

— Ah, ce? întreabă Bundle.

— Eu am purtat șapca în noaptea aia, zice Vic.

Bundle își încrucișează mâinile la piept.

— Hai să pretindem că-i adevărat. Dar ADN-ul de pe coarne e o probă solidă. Kabongo a ținut chestia aia în mâini. Știm asta. E demonstrat științific.

Complet confuză, rostesc primul lucru care îmi vine în minte:

— Zuz a încercat să le scoată.

Toți cei din cameră se întorc spre mine și le povestesc restul întâmplărilor serii: cum Zuz s-a repezit la unchiul Les și a încercat să-i smulgă coarnele din trup crezând că poate nu era prea târziu. Cum am spălat-o pe Jamma pe față, i-am schimbat cămașa, am băgat-o în pat și am ieșit în goană pe ușa din spate tocmai când a venit poliția. Cum i-am ars cămașa pătată de sânge într-o pubelă când am revenit în livadă. Cum i-am povestit lui Baz ce se petrecuse și cum am stat treji toată noaptea încercând să ne dăm seama ce era de făcut.

Bundle clatină din cap.

— Pe arma crimei era ADN-ul lui Baz, nu al fratelui său.

— A fost o potrivire perfectă? întreabă Vic.

Mai întâi nimeni nu zice nimic. Cred că întrebarea lui ne-a luat pe toți prin surprindere.

— Frații au profiluri ADN asemănătoare, nu?

Mendes își duce ambele mâini la tâmple și le masează descriind cercuri mici. Simțind cum cazul i se spulberă, Bundle e cuprins de agitație.

— Bine, zice el. Cum rămâne atunci cu cazul Blythe?

— E în comă, spune Mendes.

— Avem probe.

— Circumstanțiale doar, zice Mendes. Nu avem arme, nu avem amprente, nu avem martori oculari. Nu vreunii care să nu fie în comă, adică.

Bundle o privește o secundă pe sergent Mendes, cu fața roșie și bosumflată. Înclină scurt din cap, se întoarce și iese din încăpere ca o furtună.

— De ce vă trebuie ADN-ul lui Nzuzi? întreb eu.

— Ce?

— Când erați pe hol, i-ați trimis pe polițiști să obțină ADN-ul lui Nzuzi Kabongo.

— Ne trebuie ca să-l comparăm cu cel găsit la locul crimei. Dacă voi spuneți adevărul, ar trebui să fie o potrivire destul de mare, care ar putea să anuleze, în linii mari, dovezile împotriva lui Baz.

Mendes ridică din umeri și ia reportofonul digital.

— Faceți-mi un serviciu, copii. Nu plecați din oraș un timp, bine? Sunt sigură că o să mai avem și alte întrebări.

Îl privesc pe Vic și îmi dau seama că se gândește la același lucru:

— Nu plecăm nicăieri fără Baz.

Ea stă locului, cu privirea ațintită asupra reportofonului din mână, deschide gura ca și cum ar vrea să spună ceva, dar se oprește.

— Știați că e nevinovat, nu? zice Vic. Mai devreme, ați pomenit de sora geamănă a lui Nzuzi, Nsimba. Asta înseamnă că ați făcut ceva cercetări. Am încercat să-mi dau seama de ce un sergent care are un caz beton și-ar da atâta osteneală. E pentru că știați că nu el a făcut-o.

— Aveam niște bănuieli, zice ea. Departamentul nostru a fost sub o mare presiune în ultimele zile, s-a insistat să soluționăm cazul cât mai repede. ADN-ul de pe coarne

se potrivea cu cel din baza de date a CODIS, ceea ce părea o dovadă destul de clară. Dacă mai pui și șapca, toate dovezile îl indicau pe Baz Kabongo.

— Dar ați zis-o chiar dumneavoastră, spune Vic arătând înspre hol. Mai adineauri. Ați spus că trebuia să fi insistat mai mult. Ceea ce înseamnă că ați insistat totuși.

Mendes zâmbește ușor și mă întreb dacă nu cumva vede ceea ce văd și eu la Vic: un ins înspăimântător de real.

— Am avut dreptate în privința ta, Vic, zice ea. Ești deștept. Și ești genul tocilar.

Pornește către ușă, iar Vic spune:

— Puteți să insistați în continuare, domnișoară Mendes?

Ea se întoarce și oftează și mă întreb când a dormit ultima oară o noapte întreagă.

— Sunt o mulțime de oameni care trebuie să discute cu Baz, ca să nu mai zic că e și un munte de acte de întocmit. Treburile de genul ăsta durează și ar trebui să fiți pregătiți pentru asta. Dar da, o să insist. Ascultați, copii, vreți să dați telefon cuiva? Cineva care să vină să vă ia? Vic, n-am avut noroc să dăm de mama ta, dar...

— Sarah!

Detectivul Ron e în ușă. Aproape că-i văd coada între picioare.

— Ron, zice Mendes. Nu ți-am spus să nu te mai furișezi așa?

— Scuze, dar... am sunat la spital.

Chipul lui e portretul unei frustrări perpetue și frustrarea aceea îmi spune exact ceea ce doream să știu: că planul nostru a mers.

— Olivia Chambers a dispărut în după-amiaza asta. Nimeni nu știe unde e.

(noaptea trecută)

VIC

Iarna nu ne putea găsi aici, jos.

Nimic nu ne putea găsi. Dar tocmai asta era ideea.

S-a dovedit că separatorul de grăsime din podeaua bucătăriei de la Napoleon era exact atât de mare cât să încapă cinci persoane. Stăteam față în față, ocupând toate laturile compartimentului, cu picioarele întinse pe podea, întrepătrunse ca dinții unui rechin sau ca desenul de pe cutiile jocurilor de table. Stăteam privindu-ne în lumina pâlpâitoare a unei lumânări, cu rucsacurile în poală și cu inimile grele, întrebându-ne dacă era cumva ultima dată când aveam să mai fim împreună cu toții. Și cât de ciudat: nu făcusem parte din acest grup decât o săptămână. Dar nici nu fusese nevoie de mai mult. Nu mai eram pasărea rămasă în urmă, cu aripa ruptă.

Eram parte din stolul miraculos.

Separatorul de grăsime avea două orificii aflate pe pereți opuși. „Unul dintre ele ducea către scurgerea din podeaua bucătăriei", ne zisese Margo înainte să ne închidă înăuntru. Ne-a mai explicat că, atunci când instalaseră noul separator de grăsime afară, închiseseră respectivul orificiu, reorientând canalele de scurgere către noul dispozitiv. Celălalt orificiu ducea către o veche mașină de spălat vase pe care nu o mai foloseau, dar de care încă nu se descotorosiseră. Acest al doilea orificiu ne furniza exact atâta aer cât să putem respira. Ne scoseserăm deja de mult hainele, pălăriile și mănușile și făceam cu schimbul în fața gurii de aerisire.

Oxigenul: cel mai super dintre armăsarii de curse.

— Nu-mi place aici, a zis Mad.

Am strâns-o de mână, dar nu prea tare. Vânătăile lui Mad erau încă proaspete, un curcubeu în nuanțe trandafirii și albastre.

— Nu știu ce să zic, am spus eu. Suntem într-un loc strâmt și întunecat, cu oxigen limitat și șanse minuscule de supraviețuire. Adaugă-l pe Tom Hanks și suntem practic într-o navetă spațială.

Mad a zâmbit și eu, ca de obicei, am murit puțin.

— Tot nu-mi vine să cred, a zis ea și zâmbetul i s-a stins. Nu-mi vine să cred c-am lăsat-o acolo!

...

— N-am avut de ales, am zis eu.

Ea m-a privit drept în ochi, de parcă m-ar fi văzut pentru prima oară.

— Și dac-o arestează?

— N-o s-o aresteze, e o doamnă în vârstă. O să creadă ce-ar crede oricine altcineva; că nu putea s-o fi făcut ea. Vreau să zic că eu am văzut-o și tot nu-mi vine să cred.

Mad a clătinat din cap:

— Vârsta, demența, niciuna n-o scapă. Jamma nu poate să ajungă la închisoare, Vic. N-ar rezista acolo.

— Am spălat-o. Plus că purta mănușile alea, așa că n-o să găsească nimic pe coarne. N-o s-o aresteze, Mad. Baz are dreptate. Planul o să funcționeze.

Mad a încuviințat ca în transă, apoi a scos ceva din buzunar și mi l-a întins.

— Poftim. Era să uit.

Era o fotografie a ei stând pe bordura unui trotuar și privind într-o parte; ca și cum nu ar fi știut că e fotografiată. Probabil că era o zi vântoasă. Avea părul vâlvoi.

— O fotografie de-a ta fără altcineva în ea, am zis.

— Nu pare foarte important acum.

— Ba este. Mai mult ca oricând. Mulțumesc.

Ea mi-a zâmbit, și-a rezemat din nou capul de aerisire și nu-s sigur că n-a adormit pe loc.

Gândiți-vă la asta: un miliard de mici întâmplări, moleculele tenace ale șansei – o adiere de vânt ici, o poticneală pe trotuar dincolo – împingând intriga noastră înainte, construindu-ne decorul, formându-ne caracterul, până când suntem cine suntem, unde suntem și așa cum suntem.

„Cine" și „unde" erau ușoare:

1. Gașca Pofticioșilor.
2. Separatorul de grăsime.

„Cum" era mult mai complicat:

1. În dimineața aceea, *The Record* – și probabil radioul, internetul și televiziunea – răspândiseră vestea despre crimă, anunțând că poliția emisese în regim de urgență un mandat pentru arestarea lui Baz Kabongo, pe baza ADN-ului găsit la scena crimei.
2. Toți am fost foarte afectați de chestia asta, mai ales Mad. „ADN găsit la locul faptei?" tot repeta ea. „Baz nici n-a fost la locul faptei!" Baz s-a mulțumit să-i răspundă cu un mic zâmbet trist. Era același zâmbet pe care îl folosise când ne povestise despre aerul condiționat stricat de la Cinema 5 și despre angajatul total neinformat care presupusese greșit că Baz venea din junglă. Povestea aceea mă făcuse să clatin din cap, dar asta... asta îmi făcea mintea să se învârtească, mai întâi lent, apoi căpătând viteză ca elicele unui elicopter, până când

capul mi-a țâșnit de pe umeri lansându-se în eterul plin de nedreptate.

3. În câteva ore polițiștii au început să roiască pe străzile din New Milford ca lăcustele, umblând din ușă în ușă cu poze ale lui Baz. „L-ați văzut pe tipul ăsta?" N-am stat să așteptăm răspunsul fără îndoială triumfător al lui Gunther Maywood.
4. Primul loc unde ne-am dus a fost Babușka. Norm s-a oferit să ne ascundă în camera lui din spate o vreme, dar ezita să ne permită să stăm mai mult. Ne-a spus că poliția făcuse razii în Jgheab, întrebând dacă îl văzuse cineva pe Baz și oferind imunitate infractorilor non-violenți dacă eforturile lor aveau să ajute căutărilor poliției. Dat fiind că prăvălia lui se afla periculos de aproape de Jgheab, nu-l puteam învinui că nu ne voia prin preajmă. Acolo, în umbrele mișcătoare ale porcilor atârnați în cârlige, ne-am petrecut ziua discutând opțiunile. „Am putea să plecăm", zisese Coco. „Să o ștergem din oraș și să nu privim înapoi." Mad i-a tăiat-o, spunând că nu avea de gând să o abandoneze pe Jamma. Eu n-am zis nimic, dar nici nu era nevoie. Cred că Baz mi-o citise în ochi. Mama era totuși mama, chiar dacă abia o mai recunoșteam. Nu aveam cum să plec, nu de tot. După ce ne-am învârtit în jurul cozii ore în șir, pe chipul lui Baz s-a ivit brusc o expresie de mulțumire și ne-a privit, pe rând, zâmbind. „Au existat momente, atât de multe momente, în care mi-am pierdut credința.

Dar acum sunt sigur, prieteni. Suntem
binecuvântaţi de Dumnezeul cel Viu."
Fără alt cuvânt, s-a apropiat de biroul lui
Norm, a ridicat receptorul şi a format un
număr din memorie.

Baz: *Christopher.*

...

Baz: *Da, suntem bine. Iartă-mă, dar nu pot vorbi. Avem nevoie de ajutorul tău. Poţi să pleci pentru o vreme de la Salon?*

...

Baz: *Nu ştiu. Câteva zile, poate câteva săptămâni.*

...

Baz: *Mulţumesc. Fă-ţi bagajul. Mâine să fii la St Bart, pe Strada Podului, la patru după-amiază.*

...

Baz: *Cu plăcere.*

Şi a închis.

„Cu plăcere" ăla mi s-a părut cel mai straniu lucru. O cerere atât de stranie din partea lui Baz ar fi trebuit să implice o serie de politeţuri din partea lui. Dar nu era cazul. În scurtul timp petrecut la Salon înţelesesem cât de mult însemnau puştii pentru Topher, dar aici era vorba despre o loialitate mult mai profundă. Baz îi ceruse lui Topher să-şi suspende viaţa pe o durată nedefinită, iar Topher nu numai că fusese de acord, dar îi mai şi mulţumise.

Baz a rămas locului, cu mâna odihnindu-se pe telefon. După o clipă a ridicat receptorul şi a format un alt număr pe de rost.

Baz: *Cu Rachel Grimes, vă rog. Da, aştept.*

...

...

...

...

Baz: *Bună, Rachel! Sunt bine. Ascultă, n-am timp de explicații, dar... avem nevoie de ajutorul tău. Ar trebui să ai o nouă pacientă, pe nume Olivia Chambers, probabil sosită noaptea trecută târziu sau poate dimineață devreme...*

A continuat să-i dea instrucțiuni complicate pe un ton calm și ferm. Ceea ce îi cerea lui Rachel ar fi putut cu certitudine s-o coste noua ei slujbă dacă ar fi fost prinsă. Dar, ca și conversația precedentă, apelul a fost concis și s-a încheiat cu succes.

Rachel s-a arătat de acord cu planul.

Baz a mai dat un telefon, de data asta lui Margo Bonaparte, al cărei număr se afla în permanență în buzunarul lui. Și această conversație a fost scurtă; când a închis, Mad l-a întrebat de unde știa că Jamma avea să fie la Centrul Regional Bergen.

— N-am știut cu certitudine. Dar după o asemenea traumă m-am gândit că probabil poliția o s-o ducă la spital, a zis Baz. Centrul Regional Bergen e cel mai aproape de casa ta.

Mi-am dat seama că încrederea lui Baz în pronia cerească nu era departe de credința mea în coliziuni. Puteai să pui la fel de bine coincidențele pe seama Atotputernicului sau pe seama matematicii. Bunica lui Mad ajunsese din întâmplare tocmai la spitalul la care se angajase de curând fosta prietenă a lui Baz. Indiferent dacă suntem luminițe roșii ciocnindu-se una de alta sau pur și simplu îndeplinim planurile Dumnezeului Viu al lui Baz, trebuia să recunosc că eram impresionat.

Am așteptat să cadă noaptea și ne-am furișat șase sau șapte cvartale ca să ne întâlnim cu Margo în spate la Napoleon. Ca de obicei, era de capul ei în localul aflat aproape de ora închiderii. Ne-a dat drumul înăuntru,

sfătuindu-ne „să ne pișăm temeinic", apoi ne-a condus în bucătăria din spate, unde a adunat șase lumânări, chibrituri, diverse soiuri de pâine și brânzeturi și sticle de apă din cămară (avertizându-ne să nu bem prea mult fiindcă trebuia să ne ținem pentru ceva vreme) și, cu un „bon appetit!", ne-a închis în separatorul de grăsime.

Bănuiesc că o parte din entuziasmul lui Margo Bonaparte era motivat de dorința ei de a face sex cu și de a-i naște copii lui Baz Kabongo.

Dar ce să-i faci?

Nu aveam de gând să mă plâng. Chemat în ajutor, fiecare Capitol ne ajutase, și chiar cu înflăcărare.

Ne-am petrecut cea mai mare parte a nopții adormind și trezindu-ne, discutând și tăcând. Orele au trecut până le-am pierdut șirul. Așa cum ne promisese, Margo s-a întors a doua zi de dimineață înainte să deschidă și ne-a dat drumul să folosim toaleta. După aceea am mai stat cinci minute ca să ne dezmorțim picioarele și să ne întindem spinările și am coborât din nou în separatorul de grăsime. Ne-a copleșit senzația damnării implacabile, ca și cum am fi ajuns la linia de final a unui maraton numai ca să auzim pistolul dând startul. Margo ne-a verificat din nou stocurile de provizii, ne-a asigurat că va reveni la momentul convenit și ne-a închis înăuntru.

— Aici jos miroase ca secretele anale ale unui castor, a zis Coco.

Nzuzi a pocnit o singură dată din degete.

Nu le-am atras atenția că, tehnic vorbind, castoreumul mirosea a vanilie și mosc, de unde și uzul lui în industria parfumurilor și alimentelor. Chiar și așa, trebuia să fiu de acord cu comentariul lui Coco, în spirit cel puțin. Separatorul de grăsime o fi fost inactiv de ceva timp, dar încă mai mirosea ca pata de transpirație de la subsuoara unei îmbrățișări piezișe.

Era clar că aveam să duhnim o bună bucată de vreme. N-a trecut mult și Mad a adormit, sprijinită de umărul meu. Nzuzi s-a așezat lângă aerisire și a adormit și el cu capul sprijinit de perete. Pe latura opusă a acestui spațiu strâmt, Coco stătea întinsă pe o parte, dormind buștean în poala lui Baz.

Baz dormea și el. Dar nu în pace. Sudoarea i se prelingea pe frunte și pe față și mormăia în aceeași limbă ca ultima oară când îl auzisem vorbind în somn. Asta a durat câteva minute, apoi, cât ai pocni din degete... s-a trezit. N-a țipat și n-a tresărit. Pur și simplu a deschis ochii și a început să vorbească.

Lumina lumânării a scăzut și, în timp ce el vorbea, m-am retras în Țara Nimicului. Acolo am văzut un alt foc: iadul căruia îi supraviețuiseră Baz și Nzuzi.

* * *

— Într-o seară un vecin a venit la noi acasă spunându-ne că civili înarmați, rebeli, umblă din ușă în ușă cu o listă de adversari politici. Erau mulți pe această listă, inclusiv familia mea. În curând am auzit bombe, împușcături și explozii, din ce în ce mai aproape și mai dese. Ce era să facem? Am fugit. Ne-am părăsit locuința luând cu noi doar strictul necesar și ni s-au alăturat și alții, o mare de oameni care se temeau pentru viețile lor.

Când am întrebat-o pe mama cine ne conducea și încotro mergeam, ea mi-a citat din cartea Exodului 13:21: „Și Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc ca să-i lumineze..." A spus-o de atâtea ori că ajunsese să sune ca o poezie.

Am urmat drumul către Sudul Îndepărtat, oprindu-ne adesea în sate, dormind în locuințe abandonate ori de câte

ori puteam sau pe drum, atunci când n-aveam încotro. La un moment dat s-a decis să ne îndreptăm către Kinshasa, în Republica Democrată Congo[1]. Printre noi s-au ivit neînţelegeri. Eram prea mic ca să înţeleg despre ce era vorba, dar destul de mare ca să îmi fie teamă. Am ţinut-o aşa vreme de trei luni. Trei luni în care am mâncat mai ales frunze de manioc, în care i-am văzut pe cei bolnavi căraţi cu roabele şi în care am păşit peste cadavrele celor care muriseră de epuizare, malnutriţie şi deshidratare. Mama avea grijă ca situaţia noastră să nu schimbe felul în care îi tratam pe ceilalţi. Ne cita din Luca 21:3-4: „Adevăr vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toţi ceilalţi; căci toţi aceştia au aruncat la daruri din prisosul lor, dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască."

Mama iubea Biblia, dar îi erau dragi şi alte cărţi. Îi plăcea să le facă elevilor ei cunoştinţă cu noi personaje şi cu noi idei. Obişnuia să spună: „Suntem cu toţii parte din aceeaşi poveste, Baz, fiecare un capitol diferit. Poate că nu avem puterea să alegem decorul sau intriga, dar putem decide ce fel de personaj vrem să fim." În fiecare zi, în timp ce mergeam, alegea o figură din mulţime, mi-o indica şi zicea: „Uite acolo, Baz. Acolo. Fetiţa aia murdară pe faţă. În capitolul ăsta tu o să-i fii frate." Sau: „Femeia cu ochii ăia trişti. Ăsta nu-i un capitol cu ochi trişti. Hai s-o facem să zâmbească." Am făcut mulţi oameni să zâmbească şi eu am avut mulţi fraţi şi multe surori şi numărul Capitolelor a crescut.

...

[1] Există două republici congoleze, Republica Congo (la nord), fostă colonie franceză devenită stat comunist până în 1992, şi Republica Democrată Congo (la sud), fostă colonie belgiană, cunoscută între 1971 şi 1997 sub numele de Zair (n. tr.).

Baz s-a oprit o clipă din vorbit. Tocmai când credeam că terminase, a continuat:

— Am traversat râul Congo dimineața devreme, și canoele noastre se tot izbeau de cadavrele umflate care le tăiau calea. Și noi am fi putut să avem în curând aceeași soartă și o știam. Ceva mai târziu, am ajuns în Mbanza Ngungu, unde am stat într-o tabără de refugiați. Moartea domnea pretutindeni. Îi place să facă noi cunoștințe și în curând a venit să facă cunoștință cu tata. A murit într-o clinică din Mbanza-Ngungu. Mai târziu aveam să aflăm că își împărțise pe ascuns porțiile între noi toți, mâncând mai nimic. Și totuși, chiar și după moartea tatei, mama a continuat să repete: „...și nu te bizui pe înțelepciunea ta."[1] O săptămână mai târziu ne-au urcat într-un camion care mergea la Kinshasa. Aveam unsprezece ani, iar Nzuzi și Nsimba patru. Am locuit într-o incintă, la o veche prietenă a mamei mele: n-am știut niciodată cum o chema, noi îi ziceam Mama. Am sperat că viețile noastre nu se sfârșiseră. Ne-am înregistrat la Înaltul Comisariat al ONU pentru Refugiați. Era un început, dar mama își pusese în cap să plătească chirie, ceea ce însemna că trebuia să aibă venituri. S-a gândit să le vândă frunze de manioc pescarilor localnici. Kinshasa e un oraș mare, dar la periferia lui se găsesc sate de pescari. În lunile cât durase marșul nostru, ea descoperise metode unice de a prepara frunzele de manioc și m-a întrebat ce cred despre ideea ei, dacă pescarii aveau să plătească. I-am spus că nu credeam că era o idee bună. „Poate a venit vremea să fim și noi Capitolul altcuiva", am zis eu. Mama a încuviințat și a zis: „Poate că da, Baz. Poate că da. Capitolele noastre nu se puteau descurca singure. Pentru ele sfârșitul poveștii

[1] Pildele lui Solomon, 3:5: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta" (n. tr.).

era atât de aproape că nu puteau vedea nicio altă cale. Spune-mi, Mbemba Bahizire, am ajuns oare la sfârşitul poveştii noastre?" M-am gândit o clipă la asta, apoi m-am ridicat şi am pornit în fugă spre uşă. „O să aduc frunze, mamă!" A fost ultima oară când am râs împreună.

...

...

Mama şi Nzuzi arătau ca nişte tutsi. Toată lumea spunea aşa, dintotdeauna. Nu fusese o problemă, pur şi simplu aveau trăsăturile celor din neamul tutsi. În Kinshasa însă, era o problemă. Conflictul din Rwanda[1] trecuse graniţele ţării şi mulţi nativi din Congo vânau tutsi şi le dădeau foc de vii. Vorbesc despre cetăţenii de rând, pricepi, nu despre rebeli. Copiii aruncau cu pietre în mama când trecea pe stradă, pur şi simplu pentru că părea să fie o tutsi. Nzuzi nu avea decât decât patru ani, dar nici pe el nu îl cruţau.

Organizaţia Internaţională a Crucii Roşii avea în Kinshasa o tabără pentru populaţia tutsi, un loc unde să le asigure protecţia. Am hotărât să ne mutăm acolo până se mai linişteau lucrurile. În noaptea de dinainte de a ne muta în tabără, mama a copt o pâine. Făina nu era ieftină, dar ea era hotărâtă să facă ceva pentru prietena care ne lăsase să stăm la ea. În timp ce cocea pâine cânta: „Credincioşia ta e atât de mare/Îndurările Tale se înnoiesc în fiecare dimineaţă..."[2] Când pâinea a fost gata ne-a trimis pe mine şi pe Nzuzi alături, s-o ducem. Îmi aduc aminte cât era de caldă în mâinile mele şi cât de tare

---

[1] În urma genocidului din Rwanda din 1994, populaţia de etnie hutu a ucis 70% din populaţia tutsi. Când tutsii au reuşit să preia puterea, peste două milioane de ruandezi, majoritatea hutu, s-au refugiat în Zair (vezi nota anterioară), ceea ce a dus la exportarea conflictului. Rezultatul final a fost un război care a implicat nouă state africane (n. tr.).

[2] Parafrază după Ieremia 3:22-23 (n. tr.).

doream să iau o muşcătură. A fost ultima oară când mi-a fost poftă de pâine.

Eu şi Nzuzi am livrat pâinea neatinsă. Femeia căreia îi spuneam Mama a acceptat-o zâmbind şi ne-a dat o sticlă de Cola. Nu mai băusem Cola de când plecasem din Brazzaville. Nzuzi nu băuse niciodată. Mi-amintesc că s-a uitat la mine ca să vadă ce zic. Devenit deodată şeful, am arborat aerul meu responsabil şi era cât pe ce să zic „nu, mulţumesc“, când m-am pomenit încuviinţând ca maniacul. Nzuzi şi cu mine am împărţit o sticlă de Coca-Cola. A fost ultima oară când am băut băuturi carbogazoase.

Când au început focurile de armă n-am tresărit. Nzuzi stătea lângă mine, ţinându-mă de mână, şi îmi amintesc că degeţelele lui au zvâcnit, dar abia. Ne obişnuiserăm. Când am ajuns înapoi în camera noastră...

...

...

Baz a privit flăcăruia lumânării, dar ceva se schimbase. Ochii îi erau inexpresivi, deşi se umpluseră cu lacrimi care i se revărsau pe obraji.

— Muriseră.

...

La început m-am întrebat cum făcuse Baz şmecheria asta, să-şi proiecteze vocea în felul ăla. Buzele nu i se mişcaseră deloc.

— Nsimba şi mama, a zis el, dar nici de data asta nu era el.

M-am întors şi l-am văzut pe Nzuzi privindu-mă şi zicând cu o voce care i se frângea acum:

— Muriseră. Fuseseră omorâte.

Mi-am zis că probabil aceste cuvinte, primele pe care le auzisem ieşind de pe buzele lui Nzuzi, descriau întâmplarea în urma căreia renunţase să mai vorbească. Şi m-am

pomenit dorindu-mi să-mi pot petrece mai mult timp cu el, mai mult timp în care să îl aud zicând alte lucruri, lucruri care să nu fie atât de dure şi de dureroase.

Mai erau multe de spus, eram sigur de asta. Povestea fraţilor Kabongo era un borcan fără fund, aşa că nu putea fi niciodată umplut. Dar Baz terminase ce avea de spus. Şi Nzuzi la fel. Aşa că nu am insistat.

— Muriseră, a repetat unul dintre fraţii Kabongo.

Şi chiar n-am reuşit să-mi dau seama care dintre ei fusese.

* * *

La un moment dat m-am cufundat într-un somn agitat. Când m-am trezit îmi venea să urinez ca un superarmăsar de curse. Mad şi Nzuzi mâncau pâine cu brânză, cu un entuziasm neînfrânat. Coco dormea buştean cu capul în poala lui Baz, iar Baz fredona încet o melodie minunată, liniştitoare. N-o ştiam, dar aş fi pariat tot ce-aveam că era un imn religios.

Baz s-a oprit din fredonat şi mi-a oferit o bucată de brânză.

— Trezirea, omuleţule! Trebuie să trecem din nou în revistă planul nostru.

La trei după-amiază, Margo Bonaparte avea să provoace o diversiune care să golească bucătăria de angajaţi, eliberându-ne definitiv din ghearele separatorului de grăsime. Avea să ne lase pe Baz, pe Mad şi pe mine la secţia de poliţie, apoi să dea o tură pe la Centrul Medical Regional Bergen ca s-o ia pe bunica lui Mad care, dacă Rachel se achitase de sarcina ei, avea să aştepte în hol, fiind deja externată sub un nume fals. După aceea, Margo avea să-i ducă pe Nzuzi, Coco şi Jamma la St. Bart, unde urma să îi aştepte Topher.

— Părintele Raines a zis că Gâsca Domnului pleacă la patru fix, a zis Baz.

„Punctualitatea e una dintre artele pierdute.“ Asta era un amănunt greu de scăpat din vedere. Nu exista nicio umbră de îndoială cu privire la ora la care autobuzul avea să pornească spre Tampa.

Coco s-a foit în somn.

Baz şi-a coborât glasul, adresându-i-se lui Nzuzi.

— Până la noi dispoziţii, Christopher îmi ia locul. Ai priceput? El e şeful până se clarifică situaţia.

Baz a dus mâna la buzunarul de la spate şi a scos un plic gros pe care erau scrise cuvintele: TAXI RENAŞTEREA. Am văzut două bancnote de o sută iţindu-se la un capăt.

— Întinde de ei cât poţi, Nzuzi. Înăuntru e şi un bilet pentru Christopher, în care îi explic tot ce s-a întâmplat, inclusiv ce să facă cu bunica lui Mad după ce ajung în Tampa.

A privit-o pe Mad şi şi-a pus palma peste mâinile ei.

— Nu uita ce a zis părintele Raines despre programele pentru persoanele în vârstă. O să i se poarte bine de grijă până o să poţi să te ocupi tu de ea. OK?

Mad a încuviinţat ştergându-şi lacrimile.

— E mai bine dac-o zici cu glas tare, Madeline.

— OK, a zis Mad.

Apoi Baz s-a întors spre mine.

— Îţi datorez scuze.

— Poftim?

— N-am terminat cu lista tatălui tău.

— Dumnezeule, Baz! Nu-i vina ta. Aţi făcut atâtea pentru mine şi eu...

Mi-a venit o idee şi i-am dat curs fără să mai gândesc.

— Mbemba Bahizire Kabongo, am zis, simţindu-mă ca un băiat foarte mic, ştiind că masacrasem pronunţia, dar

văzând în ochii lui Baz apreciere pentru că încercasem. Ai nevoie de ajutor?

Zâmbetul lui Baz s-a transformat într-o lumină care îi dansa pe chip.

— Da, am nevoie de ajutor.

M-am gândit la toate acele molecule de şansă, la acele miliarde de mici coincidenţe, toate menite să îmi avanseze intriga, să îmi construiască decorul, să-mi formeze caracterul.

— Ai rănit pe cineva?

Zâmbetul lui s-a transformat într-un roi de stele şi mi-a răspuns cu un singur cuvânt:

— Nu.

— Bine atunci.

Pentru o vreme am discutat despre tactici. Despre posibilele „dar dacă". Ştiam că aveau să îl aresteze pe Baz de îndată ce ne înfiinţam la uşa secţiei de poliţie, dar după asta totul rămânea în aer. Am încercat din nou să-l convingem pe Baz să nu se predea, dar el a insistat, spunând că era un rău necesar. Vinovat sau nu, era un om căutat şi nu avea de gând să pericliteze viitorul tuturor ştergând-o din oraş. La asta se adăuga beneficiul suplimentar că, odată ce poliţiştii aveau să creadă că au pus mâna pe vinovat, aveau să renunţe la urmărire, ceea ce ar fi mărit şansele celorlalţi de a pleca neobservaţi.

— Oricum, e o chestie temporară, a zis el. Am încredere în tine şi în Mad.

Mi-aş fi dorit să fi putut avea şi eu măcar un gram din încrederea aia.

Dar ce să-i faci?

La un moment dat s-a decis ca poveştile noastre să nu se încheie mai devreme de opt seara, suficient pentru a-i oferi Gâştei Domnului un avans de patru ore sau chiar mai mult. Poliţia putea să apeleze în orice moment la

celelalte state, să lanseze o alertă generală sau altceva. Speram că n-avea să le pice fisa despre fuga noastră cu autobuzul sau, dacă da, speram ca autobuzul să aibă un avans atât de mare încât să le fie imposibil să-l găsească. Ne-am gândit să nu pomenim deloc de autobuz, dar Baz a pus piciorul în prag, insistând să evităm orice ar fi putut fi considerat complicitate sau instigare.

— Trebuie să spuneţi tot adevărul, a zis el. Ceea ce înseamnă să trageţi de timp fără să minţiţi.

— Şi cum să facem asta? am întrebat eu.

— Aplicaţi tactici diversioniste, Vic. Ai noştri au nevoie de timp. Şi noi o să li-l oferim.

A privit zâmbind mâna mea şi pe cea a lui Mad care se odihneau, împletite, la mine în poală.

— Ai şi tu o busolă acum, la fel ca părinţii tăi. Mad e estul, tu eşti vestul. Va trebui să vorbeşti, aşa că vorbeşte. Povesteşte-le despre fetele pe care ai crezut că le iubeşti, cele de dinainte.

Fraza părea completă, dar ştiam eu mai bine.

„Cele de dinainte... de Mad."

S-a lăsat o clipă de tăcere, în care am zâmbit pe dinăuntru cu gura până la urechi. Baz a continuat să mângâie părul lui Coco şi în clipa aceea mi s-a părut un tată pe cinste. Nu genul superprotector, ci unul de o blândeţe profundă.

— Poliţia va face presupuneri, a zis el, mai mult pentru sine decât pentru noi. Bine. Lăsaţi-i să creadă ce vor. Dar nu minţiţi.

Coco s-a foit în poala lui Baz şi s-a ridicat în şezut, frecându-se la ochi.

— Despre ce vorbiţi voi acolo?

Baz i-a zâmbit.

— Spuneam că locul nucilor de cocos ca tine este în Florida.

...

— Cum e acolo? a întrebat ea căscând. Zi pe bune.

Baz a ridicat din umeri.

— N-am fost niciodată în Florida. Dar am auzit că e în pragul unei Renașteri.

Lumea a zâmbit (pe dinafară sau pe dinăuntru), dar nimeni n-a râs. Nu sunt sigur că am fi putut.

— Te iubesc, Baz, a zis Coco.

Cu ochii umezi, Baz a șoptit:

— Te iubesc, Coco.

De undeva din bucătărie sau din sala de mese s-a ridicat un vaiet strident, de parcă dragostea dintre Baz și Coco ar fi declanșat la propriu alarmele.

— A venit Margo, a zis Baz.

Se pare că ideea ei de diversiune fusese să declanșeze alarma de incendiu, ceea ce însemna că aveam doar câteva minute la dispoziție înainte ca locul să se umple de pompieri.

— O să ai grijă de ea? a întrebat Baz.

Vorbea cu mine și n-a fost nevoie să îl întreb la cine se referea.

Am strâns mâna lui Mad și am dat din cap că da. Dintr-odată, nu mai aveam timp. Toate minutele astea stivuite dedesubtul nostru erau pe punctul de a se prăbuși și noi o știam.

Mad s-a aplecat și a îmbrățișat-o strâns pe Coco.

— Distracție plăcută în Florida, a zis ea printre lacrimi. O să vin și eu de îndată ce-o să pot, OK?

Coco începuse să plângă în tăcere, dar atât de tare că trupul ei mic se zguduia.

O mână s-a ivit în fața mea: a lui Nzuzi. Am luat-o, i-am strâns-o și a fost cea mai grozavă strângere de mână din scurta mea viață.

— La revedere, Nzuzi! am zis.

El a pocnit de două ori din degete şi a clătinat din cap. L-am privit pe Baz, care a zis:

— Vrea să-l strigi Zuz.

„Sunt un superarmăsar de curse!"

Mi-am înghiţit lacrimile şi am zis:

— La revedere, Zuz!

El mi-a eliberat mâna, s-a aplecat peste mine şi a îmbrăţişat-o pe Mad. N-a durat mult, dar a fost intens. Ea a izbucnit în plâns şi i-a şoptit ceva la ureche, lucruri pe care n-aveam să le aflu niciodată, pe care nu era treaba mea să le aflu.

Deasupra noastră au răsunat paşii unei singure persoane. Nu mai aveam vreme să spun ceea ce voiam să spun. Aşa că m-am mulţumit să îi privesc. Şi cred că şi ei simţeau la fel, pentru că niciunul n-a zis nimic. Pur şi simplu ne-am privit unii pe alţii.

A fost un moment semnificativ.

...

Un foşnet: preşul din bucătărie, tras la o parte.

— Şi şi-au spus Gaşca Pofticioşilor, a zis Coco. Şi au trăit şi-au râs şi au văzut că era bine.

Zuz a pocnit o singură dată din degete.

...

— Şi au văzut că era bine, a şoptit Baz.

...

— Şi au văzut că era bine, a zis Mad cu mâna încă într-a mea.

...

Toată lumea s-a uitat la mine.

— Sunteţi cel mai frumos anacolut pe care l-am auzit vreodată, am zis eu.

— Noi, a zis Mad.

— Ce?

— „Noi" suntem cel mai frumos anacolut pe care l-ai auzit vreodată.

„Noi.“

Minunat cuvânt!

Zăvorul de deasupra capetelor noastre a scos un clinchet. Am ridicat privirea și am șoptit cuvintele care clocoteau în interior, cuvintele venite din inimă, venite din zona dintre Ceva și Nimic:

— Și au văzut că era bine.

Ne-am umbrit ochii cu mâinile, iar trapa s-a dat în lături și din lumina violentă de afară a răsărit fața strălucitoare a lui Margo Bonaparte.

— *Bonjour, mes petits gourmands!*

UNSPREZECE

TOTUL S-A SCHIMBAT, TOTUL E LA FEL

sau

Cel mai important e să știi
când să-i dai drumul celuilalt

În fața secției de poliție din Hackensack
Madeline Falco & Bruno Victor Benucci III
19 decembrie, 8:35 p.m.

VIC

Coming Up Roses se termină.

Coming Up Roses începe din nou.

Magia lui Mad.

Vântul îmi atinge părul într-un nou ritm: scurt, tăios, în staccato. Îmi scot căciula albastră din buzunarul gecii și mi-o trag pe cap. Mad cântă în văzduhul întunecat al nopții în timp ce stăm pe bordură, în parcarea de peste drum de secția de poliție, și pe lângă noi traficul trece vuind monoton. Mai devreme în această după-amiază, Margo Bonaparte ne-a lăsat în exact același loc și eu am stat aici cu Mad și Baz, încercând să ne facem curaj să intrăm.

Par să fi trecut săptămâni de atunci.

Și Baz e încă înăuntru.

Și atunci înțeleg deodată de ce toate celelalte Capitole i-au oferit mai mult decât povestea lor. Baz îmi dăduse ceva. N-aș putea spune ce, dar nu fusese acolo mai-nainte. Ceva cald și real, ca pe vremea când trăia tata. De fapt, chiar îmi aminteau unul de altul. Și nu numai din cauza planurilor lor de viitor sau a dragostei lor pentru baseball. Înțelegeau clocotul interior. Clocotul din ei se ridica la suprafață, izbucnind sub forma celor mai strălucitoare dintre luminile roșii.

— OK, e rândul meu să fac o declarație, zic.

Mad îmi zâmbește:

— Dă-i drumul.

— Eu, Bruno Victor Benucci III, în deplinătatea facultăților mintale și trupești, anunț să se știe în cele patru colțuri ale Bergen County...

— Dar avem oare patru colțuri?

— Oricâte colțuri or fi, să se afle în fiecare din ele că mă angajez să vin zi de zi în vizită la secția de poliție din Hackensack, unde îi voi scoate din mințișoarele lor pe toți până îl vor elibera pe Baz Kabongo.

...

...

Niciunul dintre noi nu-și ia ochii de la stația de poliție. Declarația nu e suficientă, nici pe departe. Adevărul este că, în clipa în care a devenit evident că nu aveau de gând să-i dea drumul imediat, îmi venise o idee. Era o idee care avea să mă coste, desigur, dar asta nu însemna foarte mult prin comparație cu ceea ce primisem de la Baz.

În roiul meu rămăseseră atât de puține luminițe roșii. Îl pierdusem deja pe tata. Nu-mi puteam permite să mai pierd pe altcineva.

— Vorbesc serios, zic eu. Am un plan.

— Bine.

Chiar și într-o noapte ca asta în care îți îngheață măduva în oase la propriu, intimitatea lui Mad răspândește o căldură ce nu poate fi negată. Mă face să mă întristez când mă gândesc la un viitor în care nu știu când sau cât de des o s-o văd. Dar mă face fericit acum, pentru că e aici. Chiar aici. Lângă mine. Fiind ea.

...

...

— Ești sigur c-o să apară? mă întreabă ea.

Nimeni n-a reușit să dea de mama toată ziua, așa că, înainte să plecăm din secția de poliție, am rugat un

polițist să-l sune pe Frank să vină să ne ia. Mi-i amintesc din nou pe Klint și pe Kory lălăind instalați pe scaune în sufrageria mamei în timp ce Frank se pune într-un genunchi și mă pomenesc silit să mă întreb același lucru: oare o să apară?

— O să vină, zic, sperând că vocea îmi sună mai încrezătoare decât mintea.

— Crezi că mă poate lăsa în stația de autobuz? întreabă Mad.

— Sigur. Imediat ce terminăm cu spitalul.

— Spitalul?

Îi arunc o privire care spune: „Faci mișto?“

— Mad. Ești rănită. Probabil o să îți recomande câteva săptămâni de odihnă la pat.

— Vic...

— Nu vrei să mergi la spital? Bine. Dar să nu vii plângând la mine când o să ai oasele strâmbe.

— Știi că trebuie să plec, da?

Înghit cu greutate și îi evit privirea.

— Sergentul Mendes ne-a spus să nu părăsim orașul. Ai putea să dai de belele.

— Nu pot s-o abandonez pe bunica acolo. Trebuie să plec.

Îmi privesc bocancii. Deodată îmi urăsc bocancii. Bocanci tâmpiți!

— Bine, atunci vin și eu.

— Vic!

— Ba da. Vin cu tine.

— Și cu mama ta cum rămâne? Și cu Baz? Și cu planul tău? Dacă pleci din oraș cine o să răspândească vestea în cele patru colțuri ale lui Bergen County...?

— Sau oricâte colțuri o avea.

— Da, sau oricâte colțuri o avea. Nu poți să pleci, Vic. Nu încă.

Vreau s-o sărut apăsat pentru acest „nu încă“. Apăsat de tot. Ceea ce-i o problemă, fiindcă de fapt așa mă simt mai tot timpul când sunt în preajma ei. Și un tip nu poate să sărute apăsat o fată toată ziua bună ziua.

De asta-s sigur.

— Atunci ce? zic eu.

— Nu știu.

— Adică pur și simplu n-o să ne mai vedem niciodată?

— Sigur c-o să ne mai vedem. Și între timp putem privi același asfințit.

Vreau să-i spun precis unde să-și vâre asfințitul ăla, fiindcă eu vreau soarele însuși.

Dar n-o fac.

— *...și totu-i numai trandafiri oriunde te-ai duce.*

În timp ce Mad cântă, îmi masez micuța zgârietură de pe gât, cadoul de la Omul-Autoportret. Încă îi mai simt strânsoarea brațelor în jurul umerilor și răsuflarea fierbinte îndărătul urechii. Era puternic. Zuz a fost și mai puternic. Mă gândesc la fotografia tatălui lui Coco, Thomas Blythe, pe patul de spital. S-ar putea să nu aflu niciodată cu certitudine ce anume i s-a întâmplat, dar, judecând după ușurința cu care Zuz l-a scos din joc pe Omul-Autoportret, cred că pot să-mi fac o imagine destul de plauzibilă. Aud vocea lui Zuz în separatorul de grăsime: „Nsimba și mama“, zisese el. „Muriseră. Fuseseră omorâte.“ Și era un copilaș atunci... nici nu-mi pot imagina.

Dar fac pariu că Zuz vede ochii goi ai mamei și ai surorii lui oriunde s-ar duce.

— Voia să mă omoare, zic eu.

Mad se oprește din cântat.

— Unchiul tău voia să mă omoare. Ce au făcut Zuz și bunica ta a fost autoapărare.

Mad încuviințează:

— Autoapărare.

Mă întreb de câte ori de-a lungul vieții mele o să îmi reamintesc asta. De o mulțime de ori, probabil. Pentru că, indiferent cât adevăr e într-o justificare, întotdeauna sună *oarecum* fals.

Mad scoate o țigară, o aprinde și trage fumul în piept.

— Apropo, bună treabă chestia cu frații care au ADN similar. Le-a rezolvat cazul practic.

Cuvintele lui Frank de la cina de săptămâna trecută mă acoperă ca o cuvertură groasă: „Din punct de vedere genetic, ADN-urile a doi frați seamănă între ele la fel de mult pe cât seamănă cu ale unuia sau altuia dintre părinți."

— Mersi, zic. Cred că toate serialele alea polițiste au dat roade în cele din urmă.

Se aude un scrâșnet de cauciucuri și o Acura trage în parcare, în spatele nostru.

Vorbești de pudel...

Ușa se deschide și un costum cenușiu sare afară din mașină. Aproape că mă aștept ca în urma lui să se reverse un râu de fasole verde. Frank acoperă distanța dintre noi din câțiva pași rapizi și mă cuprinde într-o îmbrățișare stângace. Poate mă-nșel, dar sunt aproape sigur că plânge. După ce mă bate bărbătește pe spate de vreo două ori, se trage înapoi și mă măsoară din cap până în picioare.

— Căciulă nouă?

— Mda.

— Drăguț, zice el dând din nas.

Nici nu știam că oamenii pot să dea din nas cum dă câinele din coadă, dar ăsta-i Frank, redefinind constant granițele umanității.

— Victor, unde-ai fost?

— E o poveste lungă.

Mă aștept să insiste, dar n-o face. În schimb, constată:

— Miroşi groaznic.

— Ştiu.

— Adică rău, rău de tot.

— Frank, unde-i mama?

El zâmbeşte uşor, se întoarce către Mad şi îi întinde mâna.

— Eu sunt Frank, ta... ăăă... Sunt un prieten de familie.

Mad îi strânge mâna în timp ce eu mă întreb de ce a evitat Frank să-mi răspundă la întrebare. El se întoarce, ne deschide portiera din spate, dar eu nu mă urnesc din loc.

— Unde e?

...

...

Umerii lui Frank se lasă.

— A dat telefon acum câteva zile şi m-a anunţat că e OK, şi m-a sunat şi ieri noapte. Dar nu mi-a spus unde e, numai că a plecat să te caute. Bineînţeles, nu răspunde la telefon.

Strada dispare, înlocuită de nisip, înlocuită de valuri, înlocuită de două tatuaje pereche.

Firma suspendată a Salonului, cu cerneala proaspătă pe ea.

Orizontul Palisadelor, imortalizat.

Cărămizile fumegânde ale celui dintâi sărut şi nebuneştile fântâni ale dorinţei.

Mama mă văzuse fugind din casă cu urna, cu opt zile în urmă, trebuie să mă fi văzut. Şi ştia ce e înăuntru.

„Aruncă-mă din vârful stâncii noastre."

— Cred că ştiu unde s-a dus.

* * *

Conform GPS-ului din superarmăsarul de mașină de lux a lui Frank, suntem la 24 de kilometri de Centrul Rockefeller. Mad a adormit din clipa în care și-a rezemat capul de fereastră. În lumina vagă a felinarelor de pe podul peste care trecem, răsfoiesc primele pagini ale *Proscrișilor* și, din start, îl înțeleg pe personajul principal. E un singuratic care ar vrea să semene mai mult cu Paul Newman.

Eu n-aș vrea să semăn mai mult cu Paul Newman. Dar înțeleg sentimentul.

Mai citesc câteva pagini și mă trezesc furat de poveste. Dau la ultima pagină și citesc pasajul final, care e identic cuvânt cu cuvânt cu cel din deschidere. Vortexul Hinton: o simultaneitate a contrariilor opuse, dacă așa ceva există.

Ne apropiem de oraș și o privesc pe Mad cum doarme, întrebându-mă cum se va termina povestea noastră. De fapt, în multe privințe, lumile noastre nu-s chiar atât de diferite. Știm amândoi ce dureros e să îți pierzi un părinte (în cazul ei pe ambii). Știm amândoi cum e să vrei mai mult decât ți se oferă, cum e să vezi un clopot de fier și să simți nevoia să-l faci să sune, să cauți clocotul lăuntric, să înțelegi că niciun om nu e legat cu lanțuri de propriul trecut, la bine și la rău.

Pentru că trecutul e trecut.

Așa că o să termin liceul. Și, dacă Frank și mama o să-și pună pirostriile, o să fiu de față. Dar după aia o să fiu un superarmăsar de curse 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Viitorul îmi aparține. Și ținând cont că în Florida e vreme frumoasă tot anul, viitorul meu se anunță colosal de luminos.

Dar să începem cu începutul.

Trag aer adânc în piept și mă întorc cu inima strânsă să mă confrunt cu unica mea idee, marele meu plan, ultima mea speranță.

— Deci, Frank, zic eu. Ești avocat. Să zicem că poliția arestează un tip nevinovat și-l acuză de crimă.

Urmează o pauză, apoi:

— ...OOOOK?

Și plonjez. Vorbind în termenii cei mai generali și nedând nume, prezint cazul lui Baz într-o manieră logică, inclusiv faptul că a mai fost arestat și că e suspect într-un alt caz. Frank îmi confirmă spusele lui Mendes: că dacă poliția descoperă un ADN foarte asemănător cu al lui, în coroborare cu declarațiile a doi martori oculari, asta ar trebui să fie suficient ca să-i demonstreze nevinovăția. Îmi confirmă și partea aia cu răbdarea.

— Din păcate, dragă Vic, zice el, chestiile astea durează. Dar, dacă te face să te simți mai bine, aș putea arunca un ochi pe caz, ca să mă asigur că nu-l țin pe tipul ăsta arestat mai mult decât e cazul. Sigur, trebuie să-mi spui cum îl cheamă.

— Ar fi grozav. Mersi, Frank!

— Cu plăcere.

Caut privirea lui Frank, neștiind ce mă aștept să găsesc. Există o asemănare clară între Frank și băieții lui, Klint și Kory și deodată – fără să pot spune de ce – mă întreb cum o fi arătat mama lor.

O imagine: mama, tata și cu mine luăm cina împreună. Tata lasă furculița și, pe sub masă, mâna lui se furișează către mama. (Mâinile lui nu se rătăceau niciodată.) Și apoi vin cuvintele. Am-cancer și o-să-trecem-peste-asta și lacrimile și zâmbetele încărcate de tristețe și... Și deși știu că lucrurile se vor înrăutăți, la început nu simt că e rău. Pentru că încă nu pot să vizualizez răul. Tata arată la fel, se poartă la fel, pleacă devreme la serviciu, se întoarce târziu acasă, își mestecă pastele crănțănind din dinți, se uită la știri în timp ce citește ziarul, mă verifică în fiecare seară...

„Hei, V., îți trebuie ceva?“

„Nu, tată."
„Stai bine?"
„Da, tată."
„Bine, atunci. Noapte bună!"
„Noapte bună, tată!"

E, în continuare, tata. La început. Dar sfârşitul cancerului este ceea ce face cancerul să fie cancer. La sfârşit, tata arată ca o fantomă. Ca desenul unui copil de grădiniţă înfăţişându-l pe tata. Şi după aia nu mai e nici măcar atât.

Şi ăsta-i cancerul.

Ăsta-i sfârşitul.

După moartea lui, mama s-a dus la un grup de sprijin. Voia să merg şi eu, dar, nu ştiu de ce, n-am putut. Să mă alătur unui grup însemna să admit că era posibil ca eu să nu fiu singur în barca aia. Şi nu eram pregătit pentru aşa ceva. Dar mama era. În barca ei, întâmpina compania cu braţele deschise. În fiecare miercuri, timp de câteva ore, era din nou cea de dinainte şi acelea erau cele mai frumoase seri. Şi spunea mereu acelaşi lucru:

— Vic, gogoşile au fost groaznice, dar compania a fost grozavă.

Mă aplec printre cele două scaune din faţă şi privesc în ochii căprui pe care mi-i arată oglinda retrovizoare.

— Auzi, Frank, gogoşile alea erau chiar atât de nasoale?

Aţintiţi asupra drumului, ochii lui zâmbesc.

— Vic, erau de tot căcatul.

Ne apropiem de oraş şi eu privesc pe geam şi mă întreb, nu pentru ultima oară, ce-o fi văzând Baz în clipa asta.

* * *

Ultima dată când l-am văzut pe Baz, Mad şi cu mine stăteam alături de el pe trotuarul din faţa secţiei de poliţie, făcându-ne curaj să intrăm.

— De ce Hackensack? am întrebat eu.

— Cum adică?

Aveam nevoie de o explicație pentru luminițele alea haotice, dezastruoase. Scânteiaseră și se împrăștiaseră și păliseră și voiam cu disperare să existe cineva care, măcar o dată, să îmi explice că exista o logică aici.

— Povestea lui Coco, am zis eu. Cum a văzut ea reclama aia despre Hackensack care era pe punctul de a cunoaște o Renaștere și cum de aia v-ați mutat aici. Adică asta-i vrăjeală, nu?

— Reclama a existat. Și pe Coco a încântat-o ideea să ne mutăm aici.

— Dar n-a fost cu adevărat ideea ei.

Baz a început să vorbească, fără să-și desprindă ochii de secția de poliție.

— Prima noastră familie-gazdă, din Syracuse, avea un copil. Un băiat. Mulți ne tratau ca pe o monedă sau ca pe un exponat de muzeu. Dar nu și el. Mi-a plăcut de el imediat și am devenit foarte apropiați. S-au întâmplat unele lucruri, lucruri de care nu sunt mândru, așa că eu și Nzuzi am fost siliți să ne mutăm. La un moment dat am auzit că fratele nostru se mutase în Hackensack, așa că atunci când am avut nevoie de un loc unde să mergem, am venit aici.

— Și l-ați găsit? am întrebat eu.

— Da, a zis Baz. L-ai cunoscut.

— Pe cine?

— Pe Christopher.

...

— Topher! am exclamat pe nerăsuflate.

Mi-am amintit îmbrățișarea lor caldă și felul în care străluceau ochii lui Topher când vorbea despre puști, iuțeala cu care își suspendase viața pe termen nelimitat ca să îi ajute pe frații Kabongo.

Aparent, luminiţele roşii nu erau atât de haotice pe cât păreau a fi.

...

— Asta sigur o să intre în carte, a zis Baz cu ochii aţintiţi asupra secţiei de poliţie.

Mad şi-a tras mai jos marginile căciulii ei tricotate.

— Crezi că treaba asta o să aibă un sfârşit fericit?

— În unele privinţe, da, a zis Baz.

În tăcerea ce a urmat, Mad şi cu mine am avut timp să ne gândim la toate privinţele în care cartea lui ar fi putut să se încheie tragic. Din păcate, erau multe posibilităţi.

— „Nu te teme de ei, căci eu sunt cu tine ca să te scap – zice Domnul“[1], a rostit Baz, apoi s-a întors spre mine şi spre Mad. Acum ştiu cum o să-i zic.

— Cui ştii cum să-i zici? a întrebat Mad.

— Cărţii. Am găsit titlul. E destul de lung, deşi doctorul James L. Conroy se pronunţă împotriva titlurilor lungi în cartea lui. Dar încep să cred că doctorul James L. Conroy e un fraier.

— Deci care-i? am întrebat eu. Care-i titlul?

Baz a zâmbit şi ochii i s-au înceţoşat şi, pentru prima oară, am ştiut exact unde se dusese: într-un loc unde el şi tatăl lui se uitau liniştiţi la filme; unde îşi legăna surioara pe muzica unor imnuri străvechi care vorbeau despre o mare credincioşie şi despre dimineţi binecuvântate; unde el şi Zuz discutau încet până târziu în noapte; unde el şi mama lui nu ar fi trebuit să se apuce să scrie Capitole. În acea ţară singurele rafale erau cele de râs, de frânt nu se frângea decât pâinea şi singurele proiectile erau stelele căzătoare brăzdând cerul senin de deasupra oraşului Brazaville.

---

[1] Ieremia 1:8 (n. tr.).

— „Au trăit şi-au râs şi au văzut că era bine", a zis Baz.

S-a întors şi a traversat strada.

MAD

Manhattanul e un loc numai bun să te simţi mărunt. Şi nu neapărat în sens metaforic, deşi ţinând cont de toate ţinutele alea Ralph Lauren, Louboutin şi Kate Spade, presupun că e valabil şi la nivelul ăsta. Vreau doar să spun că sunt atât de mulţi oameni şi atât de multe maşini şi atât de multe clădiri şi clădiri peste clădiri, o întindere vastă, al cărei ordin de magnitudine nu poate fi cuprins în cuvinte decât dacă ai spune că Manhattanul e un ocean vertical şi trotuarul e plaja şi că tu stai acolo, privind în sus în loc să te uiţi în larg şi zicându-ţi: „Dumnezeule, unde se sfârşeşte?"

E orizontul infinit.

Eu şi Vic suntem la poalele Centrului Rockefeller. Frank a găsit un loc unde să ne lase să coborâm, dar se pare că nu poate parca aici. Coboară fereastra şi îi dă lui Vic un mobil şi un sul subţire de bani.

— Îţi lipseşte mobilul?

— Nu tocmai, zice Vic, strecurând mobilul în buzunar.

Numără banii.

— Ăştia pentru ce-s?

— Urmează să urci pe platforma de observaţie a uneia dintre cele mai faimoase clădiri din New York, în perioada Crăciunului. E ceea ce se cheamă o furtună perfectă. Şi furtunile perfecte sunt costisitoare.

Vic îşi pune rucsacul în spinare şi se apleacă prin fereastra deschisă.

— Tu nu vii?

— Ar fi un coşmar să parchez aici. Uite ce, odată ce ajungi sus, sună-mă, OK? Dacă o găseşti, vreau să ştiu imediat. O să conduc prin împrejurimi până primesc veşti de la tine.

Chiar şi cu căciula tricotată, frigul începe să-mi cuprindă întreg capul. Îmi scot ţigările şi aprind una în timp ce Frank şi Vic se privesc încercând să-şi imagineze ce să spună. Ar fi aproape drăguţ dacă n-ar fi atât de dureros de stingheriţi.

„Trag în piept."

„Suflu fumul."

„Mă calmez."

Vic îşi drege glasul:

— Ăăă, păi... mulţ...

O maşină claxonează chiar în spatele nostru. Frank claxonează şi el ca răspuns, apoi îi zâmbeşte lui Vic.

— Cu plăcere. Acuma du-te şi găseşte-o pe fata noastră!

Ridică fereastra, intră în trafic şi se face nevăzut, purtat de curent.

„Trag în piept."

„Suflu fumul."

„Mă calmez."

— E drăguţ, zic eu.

Vic îşi desprinde ochii de stradă şi se întoarce spre mine.

— Tu eşti drăguţă.

Eu râd, expirând puţin fum şi el se apropie cu un pas.

— Aş vrea să nu mai fumezi, zice el.

— Nu poţi să-mi spui ce să fac.

Şi acum Vic mă sărută în timp ce valuri de oameni se sparg în jurul nostru, şi eu dau drumul ţigării, iar el îşi

strecoară mâna sub căciula mea, lipindu-și palma rece de porțiunea rasă a craniului meu. Cealaltă mână a lui e pe spatele meu și îmi dau seama că e nervos și că își calculează cu grijă fiecare mișcare, dar nu mă supăr, matematica lui mi-e dragă. Buzele lui sunt reci și ferme și îmi țin ochii deschiși în permanență, știind că el nu și-i poate închide pe ai lui, și găsim dulceață în funcționalitatea noastră reciprocă. E ca un ospăț cu ochii deschiși, excitat, cu gurile deschise, cu dinții înghețați, cu limbile lacome, asimetric.

Sărutul se încheie așa cum o fac toate săruturile, când și-a încheiat treburile cu noi chiar dacă noi nu ne-am terminat treaba cu el.

— L-ai simțit? întreabă Vic, în timp ce între noi încă mai stăruie un ușor miros de fum.

— Ce?

— Zâmbetul meu. Voiam să-l simți.

Mă ridic pe vârfuri și îl sărut pe frunte, apoi pe nas, pe buze și pe bărbie.

— L-am simțit.

Dumnezeule, cât iubesc aerul oceanic suav, cețos al Manhattanului!

* * *

E greu să nu gândești în termeni de nevoie. Dacă Gașca Pofticioșilor avea nevoie de pâine, renunțam la înghețată. Ne raționalizam proviziile de la Babușka știind că nu puteau să ne ajungă la nesfârșit. Ne făcuserăm un obicei din a gândi în termeni de utilitate și timp, descoperind pe parcurs că frugalitatea era ca un mușchi: devenea mai puternică pe măsură ce o foloseai.

Așa că atunci când Vic decartează peste șaizeci de dolari ca să luăm liftul până în vârful unei afurisite de clădiri, eu pufnesc zgomotos. Angajatul de la ghișeu mă

priveşte ciudat, ca şi cum eu aş fi fost cea a cărei perspectivă era cu susul în jos.

— Scuze, îi zic. Sunt convinsă că plimbarea cu liftul face fiecare bănuţ.

Urmăm un şir de oameni – turişti scăpaţi de sub control, dacă gustările şi tricourile şi flecuşteţele de la magazinele de suveniruri sunt un indiciu – către două lifturi şi urcăm într-unul dintre ele. Vic şi cu mine ne înghesuim în colţul din spate, în timp ce tot mai mulţi oameni apar ca de nicăieri. Un copil nu reuşeşte să-şi ia ochii de la Vic şi, tocmai când să spun ceva, uşile se închid şi se întâmplă mai multe lucruri: mai întâi luminile scad, ceea ce provoacă un cor de ţipete; muzica porneşte în timp ce liftul începe să urce şi eu observ că tavanul e făcut din sticlă, permiţându-ne să privim în puţul ascensorului ce se înalţă. Pe toată lungimea puţului sunt înşirate lumini de un albastru viu, aşa că ai într-adevăr impresia că eşti într-o călătorie. Pe tavanul de sticlă rulează un film, ceva de genul Realizări ale Omenirii, cu apariţii ale lui Martin Luther King Jr., Neil Armstrong şi Richard Nixon (OK; poate nu realizări, ci repere ar fi cuvântul potrivit) şi totul e foarte luminos şi demonstrativ şi futurist, până ajungem în vârf, când ultimul cadru îngheaţă înfăţişând faţa zâmbitoare a lui Barack Obama în timp ce o voce feminină înregistrată spune (fără mişto): „Bun venit în vârful stâncii", ca şi cum a ajunge pe acoperişul clădirii e încă una dintre multele Chestii Importante din Punct de Vedere Istoric la care aş putea fi martoră azi, clasificându-se puţin dedesubtul feţei lui Barack Obama.

Vic şi cu mine suntem ultimii care ies din lift.

— Bun venit în vârful stâncii, zice Vic, pe un ton visător.

Fac un gest larg cu braţul, ca şi cum aş vrea să cuprind toată măreţia locului:

— Unde toate visele vi se îndeplinesc.

Râdem și privim în jur ca să vedem încotro să ne îndreptăm. Mă așteptasem ca liftul să ne ducă drept în vârf, dar s-a oprit de fapt la ultimul etaj al clădirii. Aici e un alt magazin de suveniruri și, de cealaltă parte a încăperii, oameni purtând căciuli și haine urcă pe o scară rulantă.

— Uite, zic eu luându-l pe Vic de mână și pornind într-acolo.

— Ce-ai pățit la față?

Deși vocea vine din apropiere, pare să se fi ivit de nicăieri, ca și cum am fi fost însoțiți în tot acest timp de încă o persoană, care însă abia acum s-a decis să vorbească.

Băiețelul e la numai câțiva pași de noi, în fața vitrinei magazinului de suveniruri, de mână cu mama lui. E același copil din lift, cel care se tot holba. Are probabil zece sau unsprezece ani, e suficient de mare ca să știe că nu-i frumos ce face. Mama lui nu zice nimic, dar îmi dau seama că a auzit. S-a înroșit ca sfecla la față, deși se preface că se uită la vitrină. Sunt gata să-i trimit la naiba când Vic se apropie de puști, se apleacă în așa fel încât ochii să le fie la același nivel și zice:

— N-am pățit nimic.

Acum mama se întoarce, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că un străin stă aplecat și discută cu fiul ei. Dar nu spune nimic. Cred că până și ea poate simți realitatea înspăimântătoare a ceea ce se întâmplă.

Copilul studiază chipul lui Vic din diferite unghiuri, complet netulburat de brusca lor apropiere.

— Pe bune? întreabă el.

Vic arată către părul copilului:

— Ce culoare are părul tău?

— Castaniu.

— Și ochii?

Puștiul zâmbește așa cum o fac puștii:

— Căprui.

Fără să știu de ce, încep să plâng. Pe bune că nu știu ce m-a apucat.

— Îți place muzica? întreabă Vic.

Puștiul face semn că da.

— Ce gen?

— Ramones.

Vic o privește pe mamă, care dă din umeri, și eu râd printre lacrimi fiindcă răspunsul puștiului îmi amintește atât de tare de Coco.

— Mie îmi place jazzul, zice Vic. Și câte ceva din muzica de operă.

Mama puștiului îi zâmbește fiului ei și cred că poate îi zâmbește și lui Vic.

— Deci tu te-ai născut cu părul șaten și ochii căprui, zice Vic. Alți oameni au ochi albaștri și păr roșcat, alții au ochii verzi și niciun pic de păr.

O mică mulțime de cumpărători care a auzit conversația se adună în jurul lui Vic și al puștiului.

— Diferite culori ale pielii și ale ochilor, zice Vic, familii diferite, cu istorii diferite și cu modul lor de a iubi. E mai bine așa. Avem și Joey Ramone și Miles Davis.

În mulțime se aud râsete discrete.

— Deci tu te-ai născut așa, zice Vic arătând către fața copilului, iar eu m-am născut așa.

Și arată către propriul său chip.

Puștiul încuviințează și îi zâmbește mamei lui, iar eu îmi amintesc primele cuvinte ale lui Vic, pe care le-am auzit într-o noapte cu ninsoare, lângă USS *Ling*.

„Sper că ai avut dreptate", îi șoptise el urnei. „Sper că există frumusețe în asimetria mea."

N-o să îl cunosc niciodată pe tatăl lui Vic, dar cred că tipul era al naibii de deștept.

* * *

Oamenii își închid hainele când ajung la picioarele scării rulante, iar în timpul urcușului își pun căciulile și mănușile. Vic îngenunchează aplecat deasupra rucsacului de unde scoate fotografiile și urna.

— Ești gata? întreabă el.

Dar e ceva în tonul vocii lui, în poziția lui – drept ca o nuia, cu picioarele lipite, cu brațele ținând urna la nivelul mijlocului, ca și cum ar urma să parcurgă naosul și să i se devoteze la bine și la rău.

— Du-te tu, îi zic, luând rucsacul și punându-l pe umăr. Eu te aștept aici.

— Ești sigură?

Fac semn către magazinul de suveniruri.

— Da, am dat precomandă pentru căpățâna decorativă a lui Obama și trebuie să văd dacă e gata.

Vic mă privește și știu că zâmbește. Îi zâmbesc și eu, ridicând arătătorul:

— Și dacă tot aștept aș putea să-mi cumpăr un deget patriotic din poliuretan.

Când vine timpul îmbrățișării cădem practic unul în brațele celuilalt și Vic șoptește, cu buzele lipite de umărul meu:

— Înțeleg că trebuie să pleci în Florida. Chiar înțeleg. Dar promite-mi că o să găsim o soluție, OK?

— Promit.

— Vorbesc serios, Mad. Vreau mai mult decât niște frutute de apusuri. Vreau o plachetă pe o bancă din parc.

În condiții normale, o îmbrățișare atât de lungă ar fi stânjenitoare. Dar astea nu sunt condiții normale, așa că, în loc să mă retrag, mă apropii și mai mult. O mare parte din mine e întristată la gândul că-l voi părăsi pe Vic, dar aceeași parte e nespus de fericită că l-am găsit. Teoria lui Vic despre simultaneitatea contrariilor extreme începe să

îmi amintească de un anumit peștișor auriu pe care-l cunosc: pur și simplu nu se dă bătută.

— Și eu vreau o plachetă, zic eu. Și, știi, nu-i ca și cum aș pleca în secunda asta.

Zâmbesc și stăm pur și simplu locului îmbrățișându-ne și e un moment glorios. Oamenii ne privesc cu coada ochiului, dar pot să se ducă dracu'. Asta n-are legătură cu ei și n-are legătură nici cu mine, are legătură cu faptul că Vic nu vrea să urce scările alea. Și înțeleg. Dacă aș avea o listă de locuri de unde mama și tata ar vrea să le fie împrăștiată cenușa, locuri care să îmi amintească de ceea ce a fost, de o iubire care m-a adus pe lume, dar care s-a pierdut pe drum, și eu aș trage de timp. Într-un fel, lista îl făcea pe tatăl lui Vic să trăiască din nou: atâta timp cât o avea, avea o bucățică din tatăl său. Dar să o încheie însemna să admită că totul se sfârșise.

— Să-i dăm drumul, zic eu, retrăgându-mă din îmbrățișare și privindu-l în ochi. O să-ți spun ce trebuie să auzi, nu ce vrei să auzi. OK?

— OK.

Tot n-am habar ce dracu' să fac cu viața mea, dar știu că va fi OK. Pentru că Jamma și Baz și Zuz și Coco vor fi întotdeauna familia mea, dar ei sunt Alt-ul meu. Neu-ul meu e glorios de asimetric.

— Vic.

— Da?

— Cel mai important e să știi când să-i dai drumul celuilalt.

VIC

Perspectiva de a sta pe o platformă de observaţie îmi dă fiori, e un soi de Mecca pentru un observator discret ca mine.

O platformă de observaţie e un loc pe măsura numelui său.

... sus, sus, sus...

Pe măsură ce scara rulantă urcă, temperatura scade. Când mă apropii de vârf schimb poziţia urnei şi îmi ridic gulerul gecii, dar asta nu mă ajută foarte mult să ţin frigul la distanţă. Vântul muşcător îmi face ochii să lăcrimeze, dar oricât aş vrea să mi-i apăr, nu pot.

De ce? Din cauza priveliştii.

Întreaga platformă e înconjurată de cabine înalte de sticlă, situate la câţiva centimetri una de alta. Mă apropii de margine. De cealaltă parte, New Yorkul se întinde în toată gloria nopţii sale mustind de viaţă. Clădiri peste clădiri şi lumini pretutindeni. Parcuri şi copaci, maşini şi străzi, oameni, oameni, oameni zumzăind încolo şi-ncoace.

Mii de luminiţe roşii, unele pălind, altele abia născute: cercul vieţii şi al luminii.

— Victor?

Să recunoşti vocea mamei e ca şi cum ai reuşi să recunoşti un grăunte de nisip dintr-o întreagă plajă. Mă întorc şi o văd stând în picioare alături de banca de lângă lift. Şi deodată e lângă mine şi mă strânge în braţe, plângând. În mâinile mele, urna parcă-i mai grea. Ca şi cum tata ar fi câştigat în greutate.

Mama se retrage uşor.

— Unde ai fost, Vic?

— Tu prima.

Preţ de un minut, niciunul dintre noi nu vorbeşte. Răspunsurile vor veni şi ele, dar ceva legat de faptul că suntem aici sus, cu toată lumea întinsă la picioarele noastre, dă peste cap toate trivialităţile, cum ar fi sincronizarea conversaţională.

— Aici m-a adus, zice ea, întorcându-se să admire priveliştea. Tatăl tău m-a cerut de soţie chiar aici. A spus că n-are inel şi doar prea puţini bani, dar o grămadă de planuri. Mereu avea planuri.

Mă gândesc la planurile tatei şi la faptul că oamenii ar putea să vadă ceea ce a realizat – sau ce nu a realizat – şi să creadă că nu a reuşit să şi le aducă la îndeplinire. Dar ştiu eu mai bine. Pentru că am fost unul dintre planurile lui. Şi mama la fel. Şi iată-ne aici, împreună, în vârful lumii.

„Împreună."

Frumos cuvânt.

— Ne-am gândit să te aducem aici o dată, zice mama. Să-ţi arătăm locul unde a început totul. Dar s-a făcut atât de scump! Bruno avea de gând să pună bani deoparte pentru o ocazie specială.

Având în vedere urna din mâinile mele, semnificaţia a ceea ce venisem să fac aici şi în compania cui mă aflu acum, aş zice că tata şi-a realizat planul până în cele mai mici amănunte.

Aşez urna între picioare, scot pozele din buzunar şi o privesc pe prima – mama şi tata, tineri şi îndrăgostiţi, stând unde stăm noi acum, cu New Yorkul în spatele lor – şi mă gândesc la tot ce s-a întâmplat de atunci şi până acum:

Lucrurile s-au schimbat: turnurile gemene au dispărut.

Lucrurile-s la fel: oraşul trăieşte.

Lucrurile s-au schimbat: eu sunt aici.

Lucrurile-s la fel: mama şi tata sunt aici.

Lucrurile s-au schimbat: tata e într-un borcan.

Lucrurile-s la fel: suntem, fiecare, optimiști fără speranță. Totul se învârte în jurul simultaneității contrariilor extreme.

Cea de-a doua fotografie oferă povestea originilor. Mama și tata cu tatuajele lor proaspete, indicând unul estul și altul vestul. Îmi ridic ochii către mama, apoi mi-i cobor către tata. Cred că tatuajele au funcționat. Chiar și acum, el ne ghidează în direcția corectă.

— De unde ai asta?

Mama ia fotografia într-o mână și își acoperă gura cu cealaltă.

Nu-i răspund. Știe de unde o am. Păstrez cea de-a treia fotografie în mâna care îmi atârnă pe lângă trup. Asta-i doar a mea. Poate că într-o zi va fi povestea originilor mele. Poate o să am copii cu Mad și într-o zi o să găsească o poză a mamei lor fără altcineva în ea și o să vadă în ea aceeași iubire în care estul se întâlnește cu vestul, așa cum văd eu când privesc poze cu părinții mei tineri.

Mama își șterge ochii, îmi înapoiază poza și privește peisajul.

— După ce ai plecat, am fost distrusă. Am anunțat poliția, firește. Mi-a luat ceva timp, dar în cele din urmă am înțeles un lucru.

— Ce anume?

— Te cunosc. Știam că o să deschizi urna și o să dai de listă. Pur și simplu știam. Așa că am fost la Salon, dar când am ajuns eu acolo, tu deja plecaseși. Am așteptat o vreme pe banca noastră de pe Palisade, dar nu aveam de unde ști dacă fuseseși sau nu acolo. Atunci mi-am dat seama că singura șansă să te găsesc era să ți-o iau înainte. Sunt aici de patru zile. Am găsit un hotel ieftin în apropiere. Mă rog. Ieftin după standardele orașului ăstuia.

— Ai venit aici sus în fiecare zi?

Mama face semn că da.

— Îmi iau mâncare la pachet pentru prânz şi cină. Şi stau pe banca aia şi aştept până la miezul nopţii, când mă alungă.

Încerc să nu mă gândesc câţi bani a cheltuit mama.

Mulţi. O groază.

— Tu eşti totul pentru mine, Vic. Dacă nu vrei să mă mărit cu Frank, nu mă mărit.

Aud cuvintele prinzând formă şi înălţându-se în văzduh şi încerc să gândesc cu inima.

— Vreau să fii fericită.

Însă asta nu e decât jumătate din adevăr.

— Dar nu vreau să-l uităm pe tata.

...

— N-o să-l uităm, zice ea. Promit.

Pun fotografiile înapoi în buzunar şi îmi scot mobilul.

— Aştepţi un telefon? întreabă mama.

— Ar trebui să-l sun pe Frank, ca să ştie că eşti teafără. Dar n-am numărul lui.

— A! Bine, dar oricum n-ai semnal aici.

Are dreptate. Telefonul meu are zero bare. Undeva în Ţara Nimicului aud fragmente dintr-o conversaţie purtată azi, ceva mai devreme.

„Ai lăsat un mesaj vocal?"

„Am încercat. Are căsuţa plină."

În momentul acela, discuţia dintre sergentul Mendes şi detectivul Ronald mă lovise din plin. Nu faptul că mesageria ei era plină, ci că apelul intra direct în căsuţa vocală.

— În prima mea zi aici sus, mi-am dat seama ce izolat era locul, zice mama. Dacă te găseau, eu nu aveam de unde şti. Aşa că în fiecare noapte, imediat ce coboram din ascensor şi aveam semnal, o sunam pe sergent Mendes ca să văd dacă avea noutăţi.

„În ultimele patru nopţi ne-a dat câte un telefon ca să afle dacă sunt noutăţi. De fiecare dată imediat după miezul nopţii."

Îmi bag telefonul la loc în buzunar.

— Și cu Frank cum rămâne?

— Ce-i cu Frank? întreabă mama.

Tonul ei lasă de înțeles că întrebarea mea a surprins-o la fel de tare ca pe mine.

...

— E bolnav de grijă, mamă.

— L-am sunat, zice ea. De două ori. I-am spus că sunt OK. Dar nu puteam să nu mă gândesc că din cauza lui ai plecat.

Trag în lături marginea brățării cu inițialele GP și contemplu micile mele cărărui către nicăieri. Cel mai trist dintre talismane, un soi aparte de tatuaj. Materialul moale cade la loc și știu că de acum s-a terminat cu astea. Cărăruile vor păli și nu vor mai apărea altele noi. Mad a făcut mai mult decât să coasă la un loc niște petice metaforice. Nu m-a reparat, ci m-a ajutat să mă repar singur.

M-a călăuzit până în Singapore.

— Mamă, cred c-ar trebui să-i mai acorzi o șansă lui Frank.

Ea zâmbește pieziș. Îmi plac zâmbetele ei piezișe.

— Așa crezi?

— Cu o condiție.

— Care?

— Trebuie să citească operele complete ale lui Dostoievski înainte să mai pună mâna pe vreo biografie a lui Winston Churchill.

Ea râde ca o vrăbiuță și eu mă întreb dacă nu cumva făcusem parte dintr-un stol miraculos și până acum.

— Omului îi place Winston Churchill, nu?

— O, da!

Mama își strecoară mâna într-a mea și atinge urna cu vârful piciorului.

— Să trecem la fapte?

Îngenunchez, deschid capacul și bag mâna înăuntru. Nu e la fel de plină ca în urmă cu o săptămână, dar cred că asta-i și ideea. Mă ridic cu un pumn de cenușă și constat că distanța dintre cabinele de sticlă e exact atât de mare cât să-mi pot strecura mâna prin ea.

Mama îmi pune o mână pe umăr.

În cealaltă îl țin pe tata.

E foarte complicat. Dar nu-i rău. Asta e familia noastră, locul unde luminițele noastre roșii s-au adunat și au stăruit.

— Ești bine? întreabă mama.

Fac semn că da, ținând în continuare cenușa în siguranță, în pumnul meu închis.

— De obicei spun ceva. Înainte să o împrăștii.

Privim văzduhul iernatic al New Yorkului.

...

...

Mama spune:

— Amintirile sunt infinite ca orizontul.

E ciudat și minunat să știu că am fost în aceleași locuri, am descoperit aceleași replici, am văzut aceleași priveliști. Totul mulțumită planului tatei. Mama și tata și-au adunat dragostea cum aduni crenguțe pentru foc și au făcut un rug frumos. Și acum acea dragoste este împrăștiată pretutindeni.

Mă concentrez asupra pumnului meu, cu brățara GP pe care o văd ca prin ceață și cu peisajul urban încețoșat de dincolo de ea.

— Până fi-vom vechi-noi, rostesc.

Mama plânge și zâmbește totodată.

– Până fi-vom vechi-noi.

Acum orașul mi se limpezește dinaintea ochilor, o priveliște mai frumoasă ca orice Matisse, mai frumoasă ca *Duetul florilor*. Priveliștea asta nu e artă. Nu e un

produs al ritmului sau al asimetriei. E opusul lui *Ling*. Nu pot să spun de unde a apărut priveliștea asta sau cum a ajuns acolo. Dar există. Și eu sunt în ea. Și nu vreau să fiu altundeva. Și nu vreau să fiu altcineva decât Victor Benucci, fiul lui Bruno și al lui Doris Benucci, părinții secolului, cei mai super dintre caii de curse. Și poate pentru prima oară în viață, încetez să mai văd culorile care sunt și mă concentrez pe cele care nu-s.

Și pe cerul înserării sopranele suave plutesc pe deasupra orașului, păzindu-l cu cântecul lor, prinzând sufletele acelor oameni rari și minunați care gândesc cu inima.

Prinzându-le cenușa.

...

...

Îi dau drumul tatei.

Şi-au trăit
Şi-au râs
Şi au văzut că era bine

sau

Gaşca pofticioşilor

de Baz Kabongo

Pentru mama, pentru tata și pentru sora mea

Prolog

Doctorul James L. Conroy nu e de acord cu prologurile (Conroy, v-vii). Cred că, dacă i-ar cădea vreodată privirea peste aceste pagini, ar găsi că metodele mele sunt în mare parte mediocre și foarte posibil sub standardele lui. Ceea ce nu m-ar deranja. Paginile lui sunt aproape complet lipsite de strălucire. (Mai multe despre asta într-o clipă.) Dincolo de cele de mai sus, doctorul James L. Conroy crede că poveștile bune cer timp să fie scrise (Conroy, 18-154). Chestia asta mi se pare cum nu se poate mai încurajatoare. Dacă valoarea unei povești e dată de cantitatea de timp pe care ți-ai petrecut-o lucrând la ea, atunci aceasta va fi o poveste cum nu se poate mai bună.

Fiindcă mi-a luat foarte mult timp s-o scriu.

Ca să fiu sincer, a fost un chin. Se petrec multe lucruri, multe motive ca să nu scriu cartea asta. Munca mea la biserică și la adăpostul local îmi ocupă o mare parte din timp. Fratele meu și cu mine mergem la un psiholog, ceea ce ne-a fost de ajutor în a ne împăca cu trecutul, prezentul și viitorul. Când vine vorba despre scris, mă pomenesc repetând aceste patru cuvinte periculoase: „Mă apuc mai târziu." Dar noaptea trecută am avut o discuție cu fratele meu. Ăsta a devenit un obicei al nostru: stăm ore în șir sub un copăcel din spatele apartamentului nostru, în complexul de locuințe Windy Palms, discutând până noaptea târziu. Până de curând eram patru care luam parte la taclalele astea nocturne, dar unul dintre noi s-a mutat, iar altul a fost adoptat de un prieten apropiat.

(Despărțirile sunt de obicei dulci-amărui, știu, dar acestea au fost mai degrabă dulci decât amărui.) Deci fratele meu și cu mine dedicăm de obicei câteva minute din conversația noastră trecutului, apoi vorbim despre viitor. Găsesc o grămadă de strălucire în discuțiile astea. Sunt, de fapt, peste standard.

Noaptea trecută, fratele meu a zis:

— Ai vorbit suficient, Baz. A venit momentul să scrii.

(De când a început să meargă la colegiul popular a început să își cam ia nasul la purtare, dacă e să mă întrebați pe mine. Dar, OK, avea dreptate.)

Și uite-mă. Scriu.

Mama spunea că facem parte cu toții din aceeași poveste și că, deși nu puteam alege decorul sau intriga, putem alege ce fel de personaje vrem să fim. (Doctorul James L. Conroy nu suflă o vorbă despre asta, deși recunosc că nu i-am terminat încă de citit cartea, *Scriitorii de succes scriu chiar acum*. Mă întreb: dacă doctorul James L. Conroy și-ar fi urmat propriul sfat și ar fi ales un titlu mai scurt [Conroy, 178-186], oare cartea ar fi fost mai puțin plicticoasă? Mă îndoiesc. E o mare grămadă de excremente.) Totul este firește o metaforă, comparând viața cu o poveste, dar noi așa trăiam, mama și cu mine. Până și azi găsesc o nespusă alinare în această idee.

Deci, povestea mea are multe Capitole. Plănuisem să le scriu în ordine, începând cu povestea vieții mele și a familiei mele, de când m-am născut și până în clipa în care m-am așezat în acest scaun relativ confortabil, în acest apartament relativ confortabil din complexul de locuințe Windy Palms. De curând însă am ascultat ceva și acum sunt convins că povestea mea ar trebui spusă folosind un „stil narativ nonlinear" (Conroy, 402-403, apoi 411-414 și la pagina 1, cred). Aș putea – și așa voi face – să redau poveștile mamei, filmele tatei, plânsetele surorii mele,

cuvintele fratelui meu. O să scriu despre război și distrugere, despre un marș foarte lung prin ținuturi foarte aspre, despre o călătorie dincolo de ocean, despre a găsi o familie și a o pierde, despre o livadă, o măcelărie, un restaurant și un salon de tatuaj. O să povestesc lucruri care vor părea imposibile. O să vorbesc despre lucruri în aparență improbabile. O să scriu despre moarte, a cărei prezență se face cunoscută tuturor. Despre viață, care a ajuns prima la fața locului. Despre dezamăgiri și promisiuni încălcate. Despre alegeri greșite, unele care-mi aparțin mie și altele făcute în numele meu. Despre multele mele familii și cum fiecare dintre ele m-a modelat în bine sau în rău.

Dar mai întâi o să încep cu (capitolul 1 va începe, adică) două interogatorii înregistrate anul trecut pe vremea asta. Pe parcursul cercetărilor mele am intrat în posesia acestor interogatorii și auzind înregistrarea am știut cum să încep această povestire nonlineară a mea. Nu o să înceapă cu intriga sau cu decorurile, ci cu cel mai important aspect al unei povești: personajul (Conroy, 209-222). Și deși n-o fi ea cea mai bună poveste, sper totuși că e una reușită. Sunt optimist în privința asta. Fiindcă mi-a luat foarte multă vreme.

Povestea începe cu prietenii mei.

Baz Kabongo,
Tampa, Florida
2 decembrie

NOTA AUTORULUI

Deşi personajul Vic este în întregime ficţional, sindromul Moebius nu e. Este o maladie neurologică rară, congenitală, care se manifestă în primul rând prin paralizie facială. Majoritatea persoanelor afectate de sindromul Moebius nu pot zâmbi şi nu se pot încrunta şi multe *suferă de complicaţii respiratorii, insomnii, greutăţi la* înghiţire, strabism, complicaţii dentare sau de vorbire, picioare strâmbe şi dificultăţi cu vederea sau auzul. Acestea duc adesea la o serie de alte probleme, inclusiv prejudecăţi şi discriminare. Mulţi adolescenţi cu sindromul Moebius sunt izolaţi sau hărţuiţi de colegi, fapt care poate duce la depresie şi la scăderea respectului de sine. Nu e neobişnuit ca persoanele afectate de sindromul Moebius să fie tratate ca şi cum ar fi lipsite de inteligenţă.

> *Cred că oamenii cu deosebiri faciale trebuie să îi facă pe ceilalţi să înţeleagă că suntem la fel ca toată lumea... Atunci când se uită lumea la mine, chestie care de fiecare dată mă face să vreau să mă ascund sub o piatră, mi-am dat seama că dacă deschid gura şi vorbesc tensiunea dispare.*

Citatul de mai sus a fost extras (cu permisiunea autoarei) dintr-unul dintre e-mailurile pe care le-am schimbat cu Leslie Dhaseleer. Am avut plăcerea de a auzi povestea lui Leslie, ca şi pe cele ale lui Roland Bienvenu, Daphne Honma şi Sheyenne Owens, toţi afectaţi de sindromul

Moebius, care au avut fiecare un impact puternic asupra poveștii și evoluției lui Vic. Le sunt enorm de recunoscător că mi-au împărtășit poveștile lor, că au răspuns cu răbdare multelor mele întrebări și că au citit diversele schițe ale manuscrisului. Mulțumiri și lui Vicky McCares de la *Moebius Syndrome Foundation* și celor din spatele paginii de Facebook „Many Faces of Moebius Syndrome", care mi-au oferit cu entuziasm ajutorul atunci când l-am solicitat. Fiecare dintre voi m-a învățat să zâmbesc cu inima și pentru asta vă sunt veșnic recunoscător.

(Pentru mai multe informații despre sindromul Moebius mergeți la moebiussyndrome.org sau vizitați minunăția supremă care este pagina „Many Faces of Moebius Syndrome" de pe Facebook.)

De asemenea, deși frații Kabongo sunt personaje fictive, mare parte din experiențele lor sunt bazate pe fapte istorice reale. Din 1997 și până în 1999, războiul civil din Cea de-a Doua Republică Congo a provocat moartea sau migrația a mii de cetățeni congolezi, printre cei din urmă fiind și familia Kinzounza.

Vreme de câțiva ani am avut privilegiul de a lucra cu Gigi Kinzounza și, deși știam că ea și familia ei erau din Congo, creștini pioși și profesori dedicați, cunoșteam prea puține amănunte despre trecutul ei. Până când am întrebat-o. Pe baza conversațiilor, e-mailurilor și a unui interviu (pe care nu-l voi uita), am aflat remarcabila lor poveste. Exilul lui Baz și Nzuzi din Republica Congo, timpul petrecut în taberele de refugiați din Republica Democrată Congo și câteva idei preconcepute despre ei în SUA sunt inspirate din discuțiile mele cu familia Kinzounza. Nu pot să le mulțumesc suficient pentru timpul pe care mi l-au acordat, pentru că mi-au răspuns la întrebări, pentru că au citit variante intermediare ale acestui roman, dar mai ales pentru că au avut curajul să vorbească

despre ceva ce nici măcar nu pot pretinde că înţeleg cu adevărat. Lui Raymond, Gigi, Natey, Siama şi Kutia (Abigail), mulţumirile mele cele mai sincere.

Aş vrea să le mai mulţumesc lui Patrick Litanga pentru ponturile lui nepreţuite şi pentru că mi-a împărtăşit o parte din propria lui experienţă şi lui Darko Mihaylovich şi Colin Triplett de la Catholic Charities pentru că şi-au făcut timp şi m-au ajutat să înţeleg mai bine procesul de relocare a refugiaţilor.

Fiecăruia dintre voi îi ofer un mulţumesc răsunător, ca strigat din vârful unui munte.

David Arnold

MULȚUMIRI

Familiei mele, atât neamului Arnold cât și neamului Wingate, să știți că sunteți cei mai tari. Chestie pentru care vă mulțumesc. Pentru asta și pentru tot restul.

Mulțumiri lui Ken Wright și Alex Ulyett de la Viking, care, pe lângă că m-au făcut să fiu un om și un scriitor mai bun, sunt de fapt niște unicorni magici plini de înțelepciune și bunăvoință. Mulțumiri familiei mele de la Penguin: lui Elyse Marshall care a coordonat lucrurile, Theresei Evangelista (designerul coperții) și lui Yuschav Arly (ilustrație) pentru coperta asta fantastică, lui Kate Renner (design interior), Danei Leydig, lui Jen Loja, Tarei Shanahan pentru informațiile ei despre Hackensack, fabuloșilor redactori Janet Pascal, Abigail Powers, Krista Ahlberg și Kaitlin Severini și lui John Dennany pentru că mi-a fost un excelent prieten și tovarăș de drum.

Mulțumiri incredibilului meu agent Dan Lazar (care-i și el un unicorn magic) și tuturor celor de la Writers House care și-au adus contribuția la poveste: Torie Doherty-Munro, James Munro, Soumeya Bendimerad Roberts, Cecilia de la Campa și Angharad Kowal. Mulțumiri agentului meu cinematografic, Josie Freeman, și celor de la ICM.

Mulțumiri se cuvin și următorilor tipi de gașcă, pentru că sunt niște adevărați pofticioși: Courtney Stevens, Ashley Schwartau, Erica Rodgers, Josh Bledsoe, Kristin O'Donnell Tubb, Sarah Brown, Lauren Thoman, Victoria Schwab, Ashley Blake, Nicki Yoon, Emery Lord,

Kerry Kletter, Rae Ann Parker, Dhonielle Clayton, Jeff Zentner, Daniel Lee, Kurt Hampe, Kate Hattemer, Ruta Sepetys, Sabaa Tahir, Renée Ahdieh, Brooks Benjamin, Gwenda Bond, Sarah Combs, Megan Whitmer și Dave Connis; Stephanie Appell și toți cei de la Parnassus Books din Nashville; Amanda Connor și Trish Murphy de la Joseph-Beth Booksellers; Wyn Morris și toți cei de la Morris Book Shop; toți cei de la Carnegie Center for Literacy and Learning; cumnata mea Michelle și Jennifer Heidgerd, pentru cunoștințele lor despre caii de curse; toți cei de la North Lime Coffee and Donuts; Carl Meier și oamenii cumsecade de la Black Abbey; Dan Garcia, pentru cunoștințele lui vaste despre tot ce înseamnă artă; fabrica de vise cunoscută și ca Society of Children's Book Writers and Illustrators (scbwi.org); Marge și toți cei de la Harley's Irish Pub din Hackensack; Meg, Perry, și Chris de la Fresh & Fancy Farms din New Milford (freshandfancyfarms.com); și un anumit submarin în adormire de la care mi-a venit o primă idee: știi tu cine ești, minunăție sexy!

Mulțumiri găștii mele de la clubul beckminavidera: Jazzy Wargs, Becky „Nu-vă-atingeți-de-biscuiții-oreo-și-nimeni-nu-va-fi-rănit“ Albertalli și Adam Silvera-Arnold. Voi mă salvați în fiecare zi. Și vă iubesc. (În sensul romantic al cuvântului.)

Mulțumiri sergentului Eric Hobson de la Departamentul jafuri și omucideri și detectivului Billy Salyer de la Inspecția Judiciară din cadrul poliției din Lexington pentru că mi-au acordat timpul și mi-au împărtășit cunoștințele lor.

Mulțumiri lui Gary Mac Smith și Bunny Welch care, pe lângă editorii în cauză, mi-au permis să folosesc creația fiului lor. Elliott Smith e unul dintre eroii mei, dacă n-a

devenit deja evident, și sunt încântat până peste poate să includ versurile lui în cartea mea.

Mulțumiri lui S. E. Hinton pentru că m-a prins în Vortexul ei. De fapt, încă mă mai aflu acolo.

În ultimul an și jumătate am întâlnit nenumărați bibliotecari și librari care m-au umilit cu cunoștințele lor despre cărți și, mai important de-atât, cu talentul lor de a face cărțile potrivite să ajungă în mâinile potrivite la momentul oportun. Aș hoinări pierdut prin iarba înaltă fără voi, oameni buni, și cred că vorbesc în numele majorității autorilor când vă spun MULȚUMESC. De un milion de ori.

I-am pomenit în nota autorului, dar nu strică niciodată să mulțumești de două ori: Roland Bienvenu, Leslie Dhaseleer, Daphne Honma, Sheyenne Owens, Vicki McCarrell, toți cei de la Moebius Syndrome Foundation și de pe pagina de Facebook „Many Faces of Moebius Syndrome“; întreaga familie Kinzounza: Gigi, Raymond, Natey, Siama și Kutia (Abigail); Patrick Litanga; Darko Mihaylovich și Colin Triplett de la Catholic Charities.

În final, mulțumiri lui Stephanie și lui Wingate. Cred cu înflăcărare în puterea cuvintelor, dar uneori acestea sunt neputincioase. Singurele pe care le am de spus sunt acestea: vă iubesc pe amândoi.

Cuprins

ȘASE

ȘAPTE

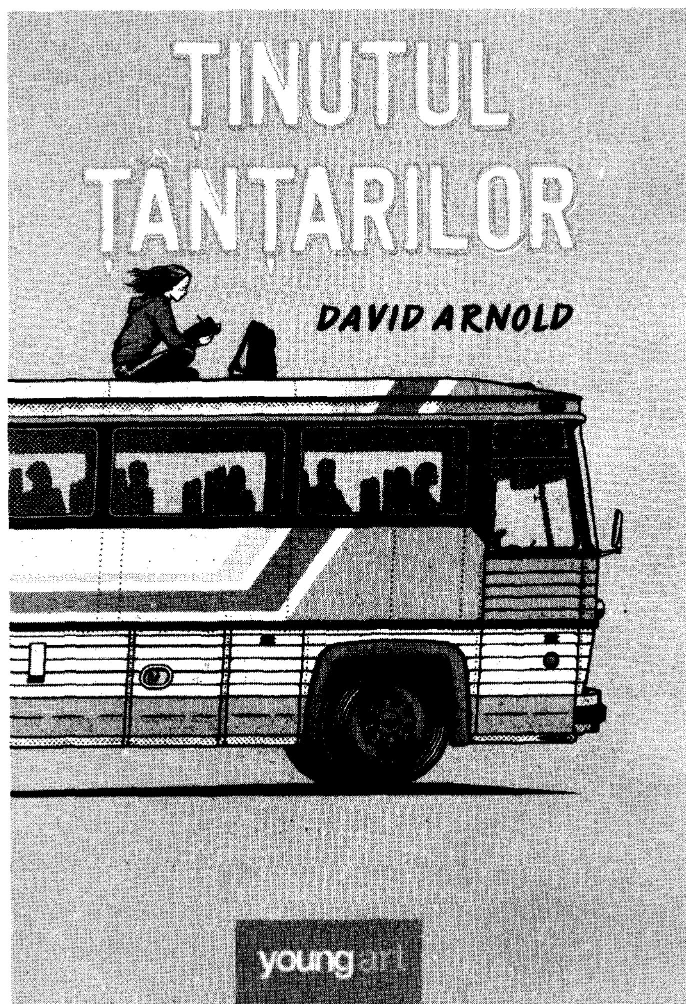
OPT

NOUĂ

ZECE

UNSPREZECE

Vă recomandăm și celălalt bestseller al autorului,
la fel de cuceritor și de amuzant.

Citiți un fragment ☞

Vic suferă de sindromul Moebius și e super-deștept. Coco e o rapperiță de treisprezece ani care înjură întruna. Baz este un fost hoț de mașini și, împreună cu fratele său Zuz, care nu vorbește decât pocnind din degete, au emigrat amândoi din Africa în urma urâtului război din Congo. Mad este frumoasa misterioasă de care se îndrăgostește Vic. Toți cinci au trecut în viața lor prin deziluzie, pierdere sau violență, dar își găsesc unii în alții salvarea improbabilă.

O poveste inteligentă despre foamea de prietenie, care a ajuns instant bestseller *New York Times*.

„O carte superbă, pătrunzătoare, o bucurie de carte."
NICOLA YOON

„Un ritm perfect și un mare talent pentru cuvinte. Adolescenții sofisticați o vor iubi."
KIRKUS REVIEWS

youngart

INSTANT BESTSELLER

14+

CEI MAI ORIGINALI *și apucați prieteni* & DRAME *și speranță*

